

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 345 • CENA 42,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,55 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
7. mart 2003.

MASAKR KOD REDINGSA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

345

Frenk Larami

MASAKR KOD REDINGSA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 345

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

BULLET BY BULLET

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 27. II 2003.

Tržište: 7. III 2003.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: JP MAGYAR SZÓ – OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – BULLET BY BULLET

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Dok Holidej je snažno udario stražara drškom kolta po potiljku i njegov udarac je tupo odjeknuo u noćnoj tišini. Nije nameravao da ga ubije već samo da ga onesvesti kako bi se osigurao da stražar neće dići uzbunu pre nego što on stigne do skrivenog kanjona u kome je logorovao ostatak bande.

Prohladan vetar hujao je među stenama na vrhu prevoja i šumeo u vrhovima borova, poigravajući se grančicama i rušeći na tle šišarke i igličaste bodljike koje su ispod stabala već načinile debeo zeleno smeđi ćilim. Taj debeli ćilim borovih iglica omogućio je zapadnjaku da se nečujno privuče tom dremljivom stražaru.

Zadigavši okovratnik svoga sakoa, Dok prekorači preko onesvešćenog bandita i obiđe oko stene iza koje se stražar skrivao. Nalet vetra presekao ga je kao ledeni nož, prodirući mu kroz odeću do srži kostiju. Ruke su mu već bile utrnule i on se samo nadao da će mu prsti biti dovoljno elastični kada i ako mu to bude zatrebalo.

Prethodno ga je četiri sata peklo vrelo sunce na prerijskom nepreglednom prostranstvu. Čak i dok se penjao pustim, vijugavim puteljkom kroz predeo ispresecan kanjonima vrelina, koju su ižaravale kamene

litice žegla ga je i imao je utisak da se nalazi u nekoj ogromnoj peći. Da, istina je, pošao je na taj put nedovoljno pripremljen i neprikladno odeven, u odelu u kome je putovao dilžansom i u kojem je obično sedeo za kockarskim stolom: u sakou od kari-ranog tvida, svetlim pantalonama, beloj košulji i prsniku od svile, a sada se u toj odeći našao na visini od preko dve hiljade šesto metara. Nije očekivao da će ga put za banditima odvesti tako visoko. U stvari, čista sreća ga je navela na putokaz koji ga je uputio kuda treba da pođe, jer je pre toga bio izgubio njihov trag. Bio je, naime, sjahao kako bi izvadio kamenčić koji se zavukao ispod potkovice na prednjoj levoj nozi njegovog konja i pritom opazio opušak između kamenja. Opušak je bio suv, ali ne i raspadnut od kiše i nevremena, pa je izgledalo da tu leži samo nekoliko časova.

Malo dalje, uz padinu, na malom komadu mekane zemlje naišao je na otiske kopita sa jasnim tragovima eksera kojim su prikrivane potkovice.

To su bili oni!

Popodne je s vrha planinskog prevoja opazio vijugav pramen dima koji se dizao iz jednog skrivenog kanjona. Istovremeno je na pola puta do brdskog prevoja, pri sijanju popodnevnog

sunca ugledao svetlucanje metala. Tu je, dakle, bio stražar!

Posle toga nije mu bilo teško da se tom stražaru privuče s leđa.

Sada mu je još samo trebalo da sredi preostalu četvoricu bandita i njegov pohod biće završen. Nadao se da će kod njih naći, ako ne sve, onda bar najveći deo sume od dve hiljade dolara koliko su mu banditi uzeli, kao i svoju zlatnu tabakeru, koju su mu oteli u prepadu na diližansu pre tri dana. Uzdao se u to da nisu imali vremena da novac potroše pošto su od trenutka napada nesumnjivo bili u bekstvu, očekujući poteru.

Zapadnjak je krenuo za njima čim je u prvom naselju uspeo da iznajmi konja. Verovao je da je ovaj kanjon njihovo skrovište u kome se oni bezbedno osećaju. Trenutak je, dakle, bio kao stvoren za napad.

Još uvek drhteći od hladnoće vetra, Holidej se uputio niz senovitu stranu kanjona, nadajući se da će vetar dole biti slabiji. I zaista, posle dvadesetak metara spuštanja njegova priželjivanja su se ostvarila. Ulaz u kanjon sada je bio samo nekoliko stotina metara daleko i on se oprezno počeo šunjati napred, grejući s vremena na vreme prste trljanjem ruke o ruku.

Nedaleko od kolibe, sklepane od grubo tesanih dasaka, na malom stenovitom uzvišenju dogodila mu se neočekivana nezgoda: iskrenuo je članak. Pre nego što je uspeo da povrati ravnotežu pao je. Udario je o tle dovoljno jako da pomeri nekoliko krupnijih kamenova. Njihovo kotrljanje nadjačalo je šum vetra. Dok se zak-

loni iza jednog većeg kamena i izvuče revolvere.

Mada je od trenutka kada se okliznuo prošlo samo nekoliko sekundi, na vratima kolibe već se pojavilo jedno bradato lice. Bio je to Pardu, vođa bande. Njegov revolver je grmnuo i pesak zasu Doka po licu. On odmah ispali nekoliko hitaca i njegovi kuršumi odvališe iverje s vrata, koja je Pardu brzo zatvorio za sobom. Holidej iz unutrašnjosti kolibe začu buku prevrnutog nameštaja i divlje povike nekolicine ljudi.

Okrenuo se ka ogradi od konopaca, unutar koje su trčkarali uplašeni konji. Nanišanio je i jednim hicem prekinuo konopac a onda ispali još jedan hitac ispred nogu životinja, koje su, zaplašene, preskočile olabavljeno užu i u divljem trku pobegle, prolazeći između zapadnjaka i kolibe.

Koristeći oblak prašine kao zaklon, Dok Holidej skoči i jurnu napred. Nadao se da banditi neće očekivati juriš. U trku je izbacio prazne čaure i napunio ponovo koltove. Neprimećen je stigao do kolibe i udarcem noge izvalio vrata, koja su tresnula o suprotni zid.

Poguren, glave uvučene u ramena, uleteo je u kolibu pucajući iz revolvea. U tami koja je unutra vladala nazirao je samo pokretne senke.

Nečiji revolver je planuo skoro po kraj njegovog uha i on se baci na pod, pucajući nasumice. Kao odgovor ble-snuo je revolverski pucanj iz ugla i on oseti udar olova. Mada skoro ošamućen, uspeo je da razazna čoveka koji ga je ranio i koji je sada žurno izmi-

cao prema vratima. Holidej podiže kolt, nanišani i pritisnu obarač.

Pardu, vođa bandita, pade preko praga stenjući u samrtnom ropcu. Uspeo je još jednom da se pridigne i da nanišani na Doka, ali pre nego što je uspeo da pritisne okidač Dok ga sledećim metkom pogodi posred lica.

Kašljući od barutnog dima, kroz koji su se jedva nazirala tela bandita, Dok krenu prema izlazu iz kolibe. Čuo je neko stenjanje i tek posle velikog napora da dođe sebi shvati da to on sam stenje od bola. Rana koju je načinio banditov metak bila je teška i obilno je krvarila. Srećom, metak je izišao ispod desne plečke.

Još uvek dovoljno pribran, zapadnjak se prethodno uverio da su svi banditi mrtvi i pošto je kako-tako previo ranu, pretresao je mrtve bandite i pronašao svojih dve hiljade dolara. Zlatnu tabakeru našao je u Parduo-
vom džepu, ali praznu. Pošto ju je vratio u svoj džep, pošao je prema izlazu iz kanjona, nadajući se da će imati dovoljno snage da siđe niz planinsku padinu do mesta gde je ostavio svog konja.

Od gubitka krvi svest mu se već mutila, ali jedno mu je ipak bilo jasno: biće đavolski srećan ako se iz ovoga izvuču živ.

*

Građenje usputne stanice Redings u Koloradu bilo je u završnoj fazi. Glavna zgrada, podignuta od još sirovih brvana i nebojenih, grubo tesanih dasaka, kao i staja i štala za konje žu-

tele su se na blistavim sunčevim zracima. Trojica radnika užurbano su radili na završavanju velikog ograđenog korala za stoku. Mazge i konji koji je trebalo da služe za zamene zaprega, nalazili su se u tesnom privremenom prostoru. Životinje su zbog toga bile nervozne i što pre veliki korral bude završen, utoliko bolje, razmišljao je stari Džed Samers kada je, pušeći svoju lulu i žmirkajući od jačine podnevnog sunca izišao i zastao na vratima stanice. Na šum iza sebe okrenuo je glavu i ugledao svoju kćer Meri, koja je dolazila iz velike trpezarije za putnike. Pošao joj je u susret i uzeo iz njenih ruku vedro s prljavom vodom.

Meri se umorno nasloni na dovratnik.

– Uf! Mislim da će izgled stanice sada odgovarati čak i Džimu Hjumu, glavnom kontroloru postaje – rekla je, osmehnuvši se. – Dobro, dobro, on nije rđav čovek, ali bih više volela da obraća pažnju na sigurnost putnika i robe, a manje na čistoću i da manje o tome piše u svojim izveštajima.

– Nije sigurno da će on uopšte doći ovamo iduće nedelje – odvrati joj otac. – To su samo priče, kao što su priče i da će ovuda biti transportovana najveća pošiljka novca za radnike u Fajer Springsu. Ali ako Hjum ipak dođe, onda će i ovo drugo biti tačno, jer Hjum ne bi dolazio tek onako, bez razloga. U to se možeš kladiti. – Zastao je i namignuo. – Ali kada za neki dan linija proradi mogao bi naići i neko mnogo zanimljiviji... Kako se zvaše onaj momak?

Devojka je lako porumenela i starčeve oči zasvetlucaše.

– Dosta vremena je prošlo od kako sam poslednji put videla Holideja, oče. Bilo je to pre nekoliko meseci, kada je svratio u onu staru postaju, gde smo bili, a posle toga poslao je samo jedno pismo bez datuma.

Devojka se snuždila i oborila glavu.

Džed se uozbiljio, jer je tek sada shvatio kako Dok Holidej nedostaje njegovoj kćeri. Zapadnjak je na njega ostavio utisak uglađenog čoveka koji svojim izgledom i ponašanjem odskakće od većine ljudi koje je u ovom pozivu upravnika poštanske postaje upoznao. Imponovao mu je ugledom koji je uživao kao hrabar i odlučan borac, ali i kao oličenje pravde o kojoj je slušao. Nije imao ništa protiv pogleda i ljubaznih reči koje je pri kratkim boravcima u postaji upućivao njegovoj kćeri, jer je mislio kako je to sve što se među njima dvoma može dogoditi. Kada je po zapadnjakovom odlasku primetio da je njegova Meri setna, pripisao je to činjenici da treba da napuste staru postaju i dođu na Redings, gde ih je kompanija poslala. Nije mu bilo ni na kraj pameti da Meri može biti zaljubljena u Holideja, jer mu se ljubav prema revolverašu i avanturisti činila besmislenom. Sada je, međutim, shvatio da je pritom grešio i poželeo je da je uteši. Kada je pogledao kćer oči su mu zračile toplom simpatijom.

– Holidej će se pojaviti kad ga najmanje očekujemo, kćeri. Ljudi njegovog kova su takvi.

Meri uzdahnu:

– Znam da si u pravu, oče. U redu. Umesto da razmišljam o tome biće bolje da namestim zavese i pripremim sve za prihvatanje prve dilažanse.

– A ja idem da malo pomognem radnicima – odgovori na to Džed i siđe s verande. Ako ne požure još bi nam neka mazga mogla i pobeći.

Prosuvši vodu iz vedra, ostavio ga je na tlu i pučkajući iz lule male oblačiće dima, pošao prema koralu. Meri je preletela pogledom po horizontu, a onda je zabacila kosu s čela i ušla u zgradu postaje.

*

Holidej je uspeo da se izvuče iz kanjona, ali je od snažnog bola skoro izgubio svest. Jedva da se sećao penjanja uz padinu i spuštanja niz drugu stranu. Za sobom je ostavio kuršumima izrešetanu kolibu i četiri leša.

Veći deo tog puta predstavljao je niz maglovitih slika terena koji mu je promicao pored lica dok je polusvestan puzio uz brdo i četvoronoške bauljao preko kamenitih izbočina, kroz žbunje i plitke jaruge, sneg i ledenu vodu što je u tankim potočićima tekla s planinskih vrhova koji su se kao kule uzdizali ka nedohvatnom plavom nebu. Sve oko njega činilo mu se nestvarnim. Jedino što je bilo stvarno bili su bol u rani i slabost od gubitka krvi.

Od svih dezinfekcionih sredstava u kolibi je bio našao samo bocu lošeg, jeftinog viskija sa znakom munje na etiketi. Kriknuo je od bola kada je malo te tečnosti prelio po otvorenoj

rani i zaškripao je zubima. Prošlo je dosta vremena pre nego što je uspeo da od platnenih vrećica za brašno načini primitivan zavoj i utegne ranu. Zatim je zakopčao košulju i ponovo navukao sako.

Izvesno vreme rana je prestala da krvari. Ali kada je počeo da se penje uz brdo, ponovo se otvorila i on oseti kako mu je zavoj skliznuo niz telo. Bilo mu je hladno, ali zima u njemu nije bila samo zbog hladne noći, vetra i snega na vrhovima, već i od neke unutrašnje hladnoće koja mu je ledila utrobu.

Kada je konačno pao na vrhu prevoja, stenjući, dok su mu se pred zamagljenim očima redale mutne slike sveta oko njega, nije više znao da li je izišao iz kanjona ili ne. Sve je bilo suviše nejasno. Ali kada su mu se misli malo razbistrile, otvorio je oči i pogledao niz padinu prema mestu gde je ostavio svog konja. Ovaj je još uvek bio tu i čupkajući ostatke polusasušene trave strpljivo čekao.

Pogled na vernu životinju delovao je na njega kao najbolji lek. Užagrenim očima fiksirao je veliku čaturicu s vodom, koja je visila o jabuci sedla. Suvim jezikom liznuo je izgrižene, ispucale usne. S mukom je ustao i drhtavim nogama, posrćući, pošao niz padinu, pridržavajući se s vremena na vreme za stene pored kojih je prolazio, da ne bi ponovo pao.

Silazeći tako niz breg setio se nečega: u podnožju stenovitih planina Kolorada nalazilo se mesto po imenu Gidings... ne, to je mesto u Teksasu... Redings, da tako se zove... Redings... nova poštanska stanica...

Trebalo je samo u ovolikom prostanstvu pronaći to mesto.

Posrćući dalje niz padinu Holidej je bio siguran da to neće biti lako. Naprotiv. Biće đavolski teško. Ali naći će ga! Moraće da ga nađe!

Život mu je zavisio od toga.

*

Kada je ušao u banku u Sejdž Bendu, Den Beret je bio nervozan. Nije mu se dopadalo što ga je pozvao Hopkins – direktor ili predsednik ili bilo šta drugo, kako je Hopkins samog sebe titulisao.

Beret je bio krupan, snažan muškarac i hodao je gipko i mladalački žustro. Vrat mu je bio snažan i mišićav, ramena nalivena snagom, a četvrtasta brada odavala je odlučnost i agresivnost, što je ponekad, kao u ovom slučaju, uspešno prikrivalo njegovu nervozu.

Zaturio je šešir na potiljak, otkopčao debeli vuneni domaći žaket i ušao u predvorje banke, gde je sedela postarija sekretarica velikog kljunastog nosa i s naočarima s metalnim okvirom. Saopštio joj je kratko da ga je Hopkins pozvao.

– Zakasnili ste – odgovorila mu je sekretarica. – Mister Hopkins vam je zakazao za dvanaest sati, a sada je već skoro jedan.

– Konj je uz put počeo da hramlje, gospođo – odgovorio je Beret iskreno i malo pocrveneo, jer je njegov odgovor, oštar i glasan, čulo nekoliko službenika i klijenata. Osećao je kako svi oni zure u njegov pocrveneli vrat. Bio

je još uvek dovoljno mlad da ga tako nešto može uznemiriti. – U svakom slučaju – dodao je – sada sam ovde, gospodo...

– Sedite tamo – rekla je i neodređeno pokazala prema nekom predmetu pored zida. – Mister Hopkins sada treba da ruča. Moraćete sačekati da završi.

– Ne znam da li mogu toliko da čekam – rekao je Beret tiho. – Znate dobro da je moj ranč daleko, a ja ne volim da ženu i kćerku ostavljam same. Ako budem čekao možda se neću vratiti na ranč pre mraka.

Sekretarica ga je hladno pogledala preko metalnih naočara.

– Trebalo je da dođete na vreme – rekla je. – Mister Hopkinsovo vreme je skupo. On ne može menjati svoj program zbog vas, mister Beret. Sediti i čekajte.

Rančer je stisnuo vilice. Poželeo je da ode, a da Hopkinsu i njegovoj sekretarici kaže da se tornjaju dodavola, ali je uspeo da se uzdrži. Od kako se oženio s Edi, sve je više bio u stanju da kontroliše svoju žestoku narav, koja mu je u ranijim godinama donela toliko mnogo nevolja. Počeo je da vrti šešir u rukama, što je bio spoljni znak da mu se u duši kuva, ali je ipak prišao stolici pored zida i seo.

Zavio je cigaretu, ne obazirući se na pogled pun negodovanja koji mu je sekretarica uputila. Pošto je zapalio cigaretu namerno je bacio palidrvce na pod i drsko je pogledao. Ona je već otvorila usta da mu uputi prekor, ali se naglo predomisli, pozvala jednu mlađu činovnicu i rekla joj da donese pepeljaru.

Rančer je hladno, bezizrazno pogleda.

– Neću čekati dugo – napomenuo je.

– Mister Hopkins želi da vas vidi povodom jedne važne stvari... Inače vas ne bi ni pozivao da dođete. Pošto ste već tu, za vas bi bilo najbolje da sačekate i razgovarate s njim.

– Neću dugo da čekam – ponovio je Beret uporno. – Želim da pre mraka budem kod kuće.

Pola časa kasnije on ustade i priđe sekretaričinom stolu.

– Odlazim – saopšti kratko.

Ona ga pogleda iznenađeno i s negodovanjem.

– Ne možete. Mister Hopkins još nije završio ručak.

– Ja sam takođe gladan. Možda može sa mnom podeliti svoj obed, budući da tako žarko želi da razgovara sa mnom.

Kada je Beret otvorio vratanica niske ograde koja je delila službeni prostor banke od čekaonice za klijente i uputio se prema vratima Hopkinsove kancelarije sekretarica se glasno nasmejala, ali njega to nije zadržalo. Iako je ona glasno protestovala, on je otvorio vrata i uz tresak ih zalupio sekretarici ispred nosa. Zatim se naslonio leđima na njih. Pošto nije mogla da ih otvori sekretarica je počela lupati pesnicama po njima.

Omanji rastom, ćelav i brižljivo odeven, Hopkins je digao pogled s tanjira. Za okovratnikom je imao zategnut beli salvet. Videvši Bereta, namrštio se.

– Još nisam spreman za vas. Sačekajte napolju.

– Ni ja ne znam da li sam spreman za vas, mister Hopkinse, ali mislim da sam dovoljno čekao i neću duže da čekam. Poslali ste po mene i ja sam došao...

– Sa zakašnjenjem od jednog časa – preseče ga bankar.

– Došao sam – ponovio je Beret promuklim glasom. – Prešao sam dvadeset četiri milje i upola obogaljšio konja. Nameravam da pre mraka budem kod kuće, a to znači da treba odmah da mi kažete šta hoćete kako bih mogao da krenem.

– Rekao sam vam, Berete, da još nisam spreman.

Den Beret je prešao preko odaje, uzeo tanjir ispred bankara i bacio ga u korpu za otpatke. Istrgnuo je salvet iz okovratnika zaprepašćenog direktora, savio ga i bacio malom ćelavku u lice baš u trenutku kada je sekretarica utrčala, izvinjavajući se Hopkinsu.

– Napolje! – grmnuo je Beret i ona je istrčala i zalupila vrata za sobom.

Rančer je bio besan da pukne. Još samo dlačica i prsnuće kao zategnuta struna, a onda bi se moglo desiti da od Hopkinse načini kašu. Uspeo je, međutim, da stisnute pesnice zadrži priljubljene uz telo. – A sada pričajte – procedio je, sekući pogledom malog bankara.

Udarom noge okrenuo je stolicu namenjenu posetiocima i objahao je. Prekrstio je ruke preko naslona, pogledao uporno Hopkinse i začudio se što je bio tako napet i nervozan. Ali odgovor je znao: dugovao je banci novac, a nije imao mogućnosti da taj novac vrati. Bojao se prodaje ranča

od strane banke kao poverioca, što bi značilo da će Edi i mala Kriši izgubiti svoj dom. Dom koji je on svojim rukama izgradio za njih. To je bio razlog njegove nervoze.

Nije se bojao Hopkinsa, ali se đavolski bojao onoga što bi taj patuljak mogao uraditi ne njemu nego Edi i Kriši. On sam bi se uvek mogao snaći, ali od kako se oženio i dobio dete postao je i osetljiviji na neuspehe više nego ikada pre. Bilo je to isto kao da čovek ima tri srca u koje ubica može da puca.

Te misli ocrtavale su se i na njegovom licu dok je zurio u Hopkinsa i sada je bankar postao nervozan. Pošto nije imao kud, on pročisti grlo i ot-kopča okovratnik na gojaznom vratu.

– Pa, Dene, mislim da znaš zašto sam te pozvao.

Beret nije hteo da odgovori. Nije želeo da Hopkinsu olakša posao.

– Pa da, zvao sam te zbog plaćanja – produžio je bankar. – Prve dve otplate dao si u roku, ali treća... ona je već prilično zaostala i... bojim se da neću moći da još dugo odlažem.

– Koliko dugo? – upitao je Beret tiho.

– Pa, ovaj... ono što sam mogao, to sam već dopustio – rekao je Hopkins i isturio šiljatu bradu, vrativši sebi time nešto od starog, arogantnog držanja. – Dao sam ti dva početka, Dene. Ti si potpisao ugovor i sve je bilo po zakonu. Banka se držala svog dela obaveza i dala ti novac. Sada ti treba da ispuniš svoje obaveze. Zar to nije pošteno?

– Dabome. Slažem se – reče Beret pribranim tonom. – Treba mi samo još

jedan mesec. Samo da oteram nešto goveda pre nego što počne zima. Oteraću ih na železnicu u Karbing Krosingu i dobiću dovoljno novca da isplatim banku...

Pre nego što je rančer završio, Hopkins je već počeo da odmahuje glavom:

– Za to će ti biti potrebno više od mesec dana. Najverovatnije šest sedmica, a to bi nas prenelo u sledeću fiskalnu godinu, što jednostavno nije moguće, Dene. Ne, žao mi je. Moram imati taj novac pre kraja meseca ili ću morati da ranč izložim javnoj prodaji.

Beret je ustao i nadneo se nad bankara koji kao da je još dublje utonuo u svoju stolicu pred masivnim rančermom, koji se iznad njega uzdizao kao toranj.

– To je još samo tri nedelje – izusti Beret.

– Žao mi je – odvrati Hopkins sa žaljenjem u glasu. Onda razdraženo pročisti grlo. – Čuj, nemoj pribegavati sili, Dene Berete! To ništa neće rešiti, a ja tražim samo bančin novac nazad. Već sam ti dao dva produžetka i ti se zbilja ne ponašaš kao zahvalan čovek...

Beret se nagnuo preko stola i Hopkins je uplašeno razrogačio oči i još više utonuo u stolicu.

– Nema zašto da ti budem zahvalan, Hopkinse – prasnu rančer. – Znam da u ugovoru postoji klauzula po kojoj na kraju godine ugovor može biti obnovljen. Treba samo da primeniš tu klauzulu.

– Nije probitačno obnoviti ugovor u ovom trenutku. Banka mora da ob-

novi svoje novčane fondove i ako je javna prodaja jedini način da to ostvari, onda će, bojim se, morati tome da pribegne. Nije trebalo da uzimaš zajam koji ne možeš vratiti, Berete.

– Ti... smrdljivi... – Beret ućuta i njegove se pesnice počеше dizati. Na Hopkinsovom licu izbi sivkasto bledilo. Beret je, međutim, savladao želju da udari bankara i samo mu se uneo u lice. – U redu, imam rok do kraja meseca. Tri sedmice. Dotle ću nabaviti novac.

– Kako? – upita ga Hopkins.

Beret ga je bezizrazno pogledao.

– Dobaviću ga. Ali ako ga ne nabavim, a vi odlučite da mi prodate ranč, onda dođite s oružanom pratnjom... jer ću vas čekati s puškom!

Izgovorivši to, okrenuo se na petama i kao oluja izjurio iz kancelarije, ostavljajući bledog i uplašenog Hopkinsa.

*

Dok Holidej nikada ne bi našao poštansku postaju u Redingsu. Bar ne bi u tome uspeo sam jer nije znao gde se nalazi, a predeo nije poznavao. Tragao je izvesno vreme, a onda su njime ovladale posledice ranjavanja. Ošamućen i blizu stanja haluciniranja, pao je iz sedla, udario o tle i onesvestio se.

Došavši sebi negde kasno ujutro sledećeg dana, uspeo mu je da se popne na jedan visok kamen i dozove svog konja. Zatim se, ni sam ne znajući kako, popeo u sedlo i komadom konopca samoga sebe vezao za jabuku

sedla. Bilo je dobro što je to učinio jer se slabo sećao onoga što se posle događalo.

S vremena na vreme iz bunila ga je vraćao oštar bol i tada je, bludeći očima, posmatrao nepoznat predeo oko sebe i predmete koji su titravo podrhtavali. Oštar bol, prouzrokovan kaskanjem konja, prosecao mu je grudni koš, a glava mu se mlitavo klatila levo-desno. Mrmljao je nešto ali ni sam nije znao šta. Nije imao pojma gde se nalazi i bio je ravnodušan prema tome kuda ide.

Spasao ga je, međutim, instinkt njegovog vernog Miga. Životinja je zapazila svetložućkastu boju sveže tesanog drveta od koga je postaja u Redingsu bila podignuta i uputila se prema njoj. Kada se približila, vetar je doneo do njenih nozdrva miris životinja u koralu i zapadnjakov konj je zadovoljno frknuo i ubrzao hod, što je Holideja vratilo na rub polusvesnog stanja. I on je osetio miris tesane borovine, dima i prašine. Pred očima mu je zaigrala mutna vizija nečeg svetložutog, zatim sivkastih silueta, koje su se kretale oko njega i pre nego što je ponovo izgubio svest začuo je glasove koje nije razumeo.

Kada je otvorio oči i pred sobom ugledao zabrinuto lice Meri Samers, pomislio je da sanja. Bila je to devojka koju je u dva-tri maha sreo na svojim lutanjima i o kojoj je često mislio kao o oličenju naivnosti i čedne lepote. Pomišljao je na to kako će čovek koga ona zavoli biti zaista veliki srećnik, ali je sa setom zaključio kako ta sreća nije namenjena njemu.

– Meri? – izustio je rapavim glasom, koji je bio jedva čujan. – Jeste li to zaista vi?

Lice Meri Samers je zasjalo od zadovoljstva. Devojka se naže bliže i pogladi ga po razbarušenoj kosi.

– Da, ja sam to, mister Holideje! Ne sanjate. Konj vas je doneo ovamo. Hvala Bogu da ste se izvukli! Dva dana ste bili u nesvesti.

Dok se u mislima preračunao, a onda tiho konstatovao:

– To znači ukupno četiri dana. – Glas mu je bio promukao. – Jesam li ozbiljno ranjen?

– Dosta ozbiljno. Ne znam koliko ste putovali s tom ranom, ali ne biste mogli još dugo. Srećom rana nije inficirana.

– Za to imam da zahvalim viskiju – reče Dok i uspe da se slabo osmehne. – Je li ovo Redings?

– Jeste. Tata i ja smo premešteni ovde da otvorimo i vodimo novu stanicu. Zna... čudno, baš smo juče razgovarali o vama i vi ste se odjednom pojavili! Mada bih više volela da ste zdravi i čitavi.

– I ja bih to voleo, mis Samers. Hvala vam za svu brigu i pažnju, lepa devojko.

– Za mene je već dovoljna naknada zadovoljstvo što vas vidim pri svesti. Čekajte samo dok kažem tati! I on je bio veoma zabrinut!

Zapadnjak je bio zadovoljan zbog ponovnog susreta sa Samersovima, ali zbog stanja u kome se nalazio nije mogao da uživa u tome koliko bi želeo. Znao je da će proći dosta vremena pre nego što bude mogao da sedi u krevetu, a da ne pominjemo odla-

zak! Osećao se vrlo slabo i pred očima mu se još uvek sve mutilo, a osećao je i posledice groznice. Sama rana počela je da zaceljuje, ali se još uvek mogla inficirati. Zbog svega toga računao je da će u postaji diližanse provesti najmanje nekoliko sedmica.

Možda će za to vreme bolje upoznati Meri Samers i možda mu zato neće biti previše dosadno, iako je sama pomisao za njega, lutalicu, da na jednom te istom mestu ostane toliko dugo bila itekako neprijatna.

A onda su mu predstojala nova putovanja i nova lutanja. U tome nije za njega postojao neki određen cilj i smisao, ali, najzad, ceo svet se odvajkada vrteo samo oko sebe i kroz svemir bez nekog vidljivog cilja a jedini smisao svega toga kretanja bio je obnavljanje svega što postoji, diše i kreće se. Uvek je u svemu postojećem postojao neki nastavak. Pa je, dakle, i nastavak njegovog putovanja diližansom bila pljačka, nastavak pljačke njegovo gonjenje i obračun s banditima, a zatim ranjavanje i lutanje kroz preriju, do Redingsa. Šta će biti nastavak toga videće se: možda ljubav sa Meri Samers? Da li bi takav nastavak imao neki smisao i da li ga je čovek mogao predvideti?

No i ako nije uvek nalazio smisao u svom životu, ako ga skoro nikada nije predviđao, Holidej je morao da prizna da u takvom životu uživa, uživa u njegovoj dinamici i zapletima. Opasnost i rizik bili su za njega droga čijoj se vlasti s uživanjem prepuštao. Ponekad je, međutim, uživao i u predasima, kada se odmarao od stalnih opasnosti. I ovaj odmor ovde nudio

mu je mirovanje, privremeni spokoj i sigurnost. To je, kako mu se činilo, bio razlog da u postaji Redings ostane nešto duže... mada je glavni razlog bila Meri Samers, koja je tom boravku davala opojnu čar.

*

Petogodišnja Krisi Beret obisnula se rukama oko očevog vrata i pritisnula svoje glatko malo lice uz njegovo grubo i neobrijano. On se pretvarao kao da se davi od njenog zagrljaja i počeo je glasno da izražava svoje tobožnje negodovanje, sve dok ga ona nije pustila. Ali, kada je na njenom licu opazio čuđenje i strah, on se glasno nasmejavao i, uzevši je u ruke, bacio je nekoliko puta uvis, prihvatajući je snažnim šakama, sigurnim kao majčino krilo. Zatim je, završivši tu igru, obgrlio oko pasa svoju ženu Edi.

Edi je tek prevalila dvadeset petu godinu. Nasmejala se oduševljeno kada je Krisi, vrišteći od radosti, počela tući oca svojim malim pesnicama.

– Oh, ti – vikala je devojčica – prevario si me.

– Hej, lakše – smejavao se Den i dalje, sklanjajući glavu pred njenim ručicama. – Ne želiš, valjda, da tvoj otac pođe da traži posao modrog i izgrebanog lica, kao da ga je mazga udarila.

Pritom je namignuo Edi, primetivši da je osmeh nestao s njenog lica.

– Misliš da je to što si odlučio da učiniš pravo rešenje? – upitala ga je.

Den se uozbiljio i spustio Kriši iz naručja, mada je ona ostala čvrsto pripijena uz njegovu nogu.

– Da, Edi – odgovorio je. – To je jedini način. O tome sam razmišljao stotinu puta od kako me je Hopkins pozvao na razgovor. Imam taman dovoljno vremena da do kraja meseca donesem novac.

– Ali... gonjenje stoke svakako ti neće doneti dovoljno novca, Dene?

– Možda neće – složio se – ali radiću tri sedmice, a neću trošiti ništa i moći ću celu platu da tresnem Hopkinsu na sto. To možda neće biti dovoljno za celu otplatu, ali će ga umiriti. Moraće da uzme ono što donesem kada vidi da sam voljan da radim i zaradim. To će mi onda dati još jedan predah. Mislim da mu posle toga neće preostati drugo nego da odloži otplatu. Znam ja dosta o tim bankarskim transakcijama. Bankama treba novac a ne rančevi s kojima će imati samo muke.

Njegova žena kao da ipak nije bila u to sasvim uverena. Pripila mu se uz mišicu i rekla:

– Volela bih da ne moraš da ideš. Ne volim da ovde ostajem sama.

– Ni ja ne volim da te ostavljam samu – priznao je Den. – Ali tako mora biti, Edi. Brzo ću se vratiti, a onda ćemo imati manje briga. – Kleknuo je, obgrlio Kriši svojim velikim rukama i zagledao se u njene sjajne, plave oči. – Možda ću čak uspeti da ti donesem jednu pravu, pravcatu lutku, mlada gospođice. Kako bi ti to izgledalo?

– Ti si najbolji tatica u celoj pokrajini – povikala je mala i obgrlila ga ručicama oko vrata.

– Samo toliko? Mislio sam da ću biti najbolji tatica na svetu. Malo sam razočaran, znaš.

– A postoji li neki svet izvan ove pokrajine, tatice? – upita ga Kriši naino.

– Nisam siguran da misliš ozbiljno to što pitaš, ali u svakom slučaju to što si rekla je mudro. U redu. Sada budi dobra i slušaj mamu, a ja ću se vratiti pre nego što pomisliš.

Uozbiljio se, zagrlio ženu i poljubio je. Zatim je uzjahao na konja i udaljio se od male ranč kućice sagrađene od brvana i nešto malo kamena u kaminu. Majka i kći su mu dugo mahale i kad je već daleko odmakao, on se okrenuo da im otpozdravi.

Njihovu sliku nosio je u sećanju dok je jahao vrletnim putevima koji ga nisu vodili prema gradu Fajer Spring-su, gde je rekao ženi da će poći da potraži posao.

Den Beret je gonio konja sve dublje u divljinu Stenovitih planina Kolorada, sledeći presušene vododerine i skrivene uvale. Na jednom mestu, gde se činilo da nema prolaza kroz gusto žbunje, naterao je konja između granja i šiblja puteljkom kojim se niko ne bi uputio ako za to ne bi imao nekog posebnog razloga i tim puteljkom ispeo se visoko, sve do blizu granice snežnog pokrivača. Zatim je ponovo pošao naniže pored jedne kamenite litice, sve do skupine brežuljaka, i konačno do jednog kanjona od krečnjačkih stena, u kome nije bilo ni traga zelenila. Litice tog kanjona bile su pune pećina.

Na ulazu jedne od pećina pojavio se čovek s kratkom dvocevkom u ruka-

ma. Obarači obe cevi bili su zapeti, a puška uperena na pridošlicu.

– Stoj! – doviknuo je čovek.

Beret se mahinalno mašio pištolja, ali mu je ruka zastala u pola pokreta kada je opazio dvocevku. Podigao je ruke do visine ramena.

– Zovem se Den Beret. Došao sam da razgovaram s Čipom.

Stražar ga je neko vreme odme-
ravao, a onda je upola okrenuo glavu i nešto tiho rekao. Odmah mu se pridružio visok, koščat čovek s jako istaknutim jagodicama na licu. Nosio je kosu koja mu je padala niz vrat i bio je visok skoro sto devedeset, a zbog duguljastog šešira na glavi izgledao je još malo viši. Zataknuvši palčeve za dvostruki opasač s revolverima, ispljunuo je sažvakani duvan i doviknuo:

– Zdravo, Dene! Odlučio si, znači, da nam se pridружиš?

– Naravno, čim sam došao. Treba mi novac, Čipe. Veoma mi je potreban.

– Je li? Pa, hajde, dođi gore i upoznaj se s momcima! Stigao si u pravi čas! Zaključili smo da nam je potreban još jedan čovek i mislim da si ti taj.

Beret je sjahao i poveo konja do ulaza u pećinu. Stražar s dvocevkom uzeo je vođice iz Beretovih ruku, a Čip ga je uhvatio pod ruku i poveo ga u prostranu pećinu, koja se pružala duboko u utrobu brda. Ispod jednog prirodnog ispusta u steni gorela je vatra i dim je odlazio nekud u visinu da bi se potom razišao neznano gde. Oko vatre sedelo je nekoliko ljudi. Sve su to bili revolveraši tvrdokornog

izraza lica i sumnjičavi i tako su i dočekali Dena Bereta.

– Momci, ovo je moj stari prijatelj Den Beret. Delili smo ćeliju u zatvoru i dobro se znamo. Pre nekoliko sedmica rekao sam mu za posao u stanici Redings, ali on tada nije bio zainteresovan. Predomislio si se, je li, Dene?

Beret se samo namrštio:

– Jedan kepec od bankara, po imenu Hopkins, naveo me je da se predomislim. Hoće da proda moj ranč. Imam ženu i kćer i učiniću sve da im sačuvam dom koji sam za njih izgradio i da im pružim udoban život. Zato pristajem da iznajmim svoj revolver bez obzira kakav posao bio.

Čip Benedikt se lukavo osmehnuo.

– Biće to najveća pljačka za koju se u ovoj državi čulo! Kroz stanicu Redings proći će novac namenjen za rudnik Fajer Springs. Blizu trideset hiljada dolara. Prema tome, nećeš iznajmiti revolver, već ulaziš u deobu plena. – Lice mu je postalo odlučno, dok su ostali hladno pogledali pridošlicu. – Dobićeš jednak deo kao i ostali, jer sam zaključio kako je jedini način da s uspehom obavimo posao nešto o čemu se sada moramo dogovoriti.

Začutao je. Beret se lako namrštio. Pogledao je ostale prisutne, a onda ponovo Čipa Benedikta.

– O čemu to treba da se dogovorimo? – upita tiho.

Benedikt ga je kratko vreme gledao u oči, a zatim mu bez uvijanja objasnio:

– Moramo pobiti sve koje na stanici zateknemo. Čuvara stanice, vozara

diližanse, stražara, putnike, naprosto sve. Ako nemaš petlje za to, onda je sada trenutak da to kažeš.

Den Beret ga je ozbiljno pogledao, a onda slegnuo ramenima.

– Što se mene tiče, nema problema – odgovorio je nemarno. – Dabome, ukoliko dobijem svoj deo.

Benedikt se zadovoljno osmehnuo i rukom obgrlio Bereta oko ramena.

– Dobićeš ga! Punih pet hiljada! Kako ti to zvuči?

– Odlično – odvrati Beret. – Pređimo na pojedinosti.

*

Preko ravnice, putem poznatim pod imenom Roki Ran već duže vremena kotrljale su se diližanse. Taj put pokazao se isplativim za kompaniju Vels Fargo, jer je oblast Roki povezivao sa ostalim svetom. Ljudi, koji su živeli bliže planinama, dolazili su samo zato da bi se provozali diližansom do obližnjeg grada ili čak i dalje i zato je kompanija odlučila da liniju produži čak iza Redingsa, pa možda sve do velikih rudnika u kojima je živeo znatan broj rudara i ostalih naseljenika. Uporno su se pronosili glasovi kako će kompanija Vels Fargo preuzeti na sebe čak i prenos velikih suma novca rudarske kompanije u Fajer Springsu, što je do tada obavljala banka uz veoma velike troškove transporta.

Dok su te priče kružile, a stanica se pripremala za doček prve diližanse, Holidej se brzo oporavljao, zahvaljujući nezi Meri Samers. Prijalo mu je

i to što je još uvek, u tople večeri, posle dugih časova razmišljanja, mogao da razgovara sa starim Džedom o dobrim starim vremenima. Ponekad, kada je već postao krepkiji i jači, pomagao mu je u svakodnevnim poslovima. Ali najčešće je ipak uživao u laganim večernjim šetnjama pored rečice, s koje su se u to doba dizale izmaglice, i veče činile još romantičnijim, a prisustvo Meri Samers pokraj njega neopisivo lepim.

Posle skoro tri sedmice provedene na postaji on se jedne večeri u toku šetnje obratio devojci:

– Mislím da ću sutra poći na malo duže jahanje. Možda čak do Skvo Blafa.

– To je dosta dugačak put, mister Holideje – odgovorila je s prizvukom brige u glasu.

– Mislím da mi neće smetati. Put je lep, a ja se dobro osećam. Hteo bih da proverim svoju snagu i da vidim kako ću se osećati posle nekoliko časova provedenih u sedlu. – Zapadnjak se odjednom osmehnuo: – A ako biste vi pošli sa mnom, Meri, ja se ne bih brinuo ni ako bi se dogodilo da se putem osetim loše. Mogli biste poneti korpu s hranom, pa da napravimo mali piknik.

I Meri se osmehnula, ali se na njenom licu odmah zatim ukazao izraz razočaranja:

– I ja bih to volela, mister Holideje, ali sutra ćemo imati vrlo naporan dan. Kao što znate, sutra stiže prva diližansa iz Fajer Springsa, a s naše stanice ukrcaće se dva putnika. Oni imaju pravo na obed čekajući diližansu, pa moram nešto da im pripremim. A

i ostali putnici imaju pravo da nešto prezalogaje, onda, tu je i vozar i možda još neko. Sutra će zaista biti vrlo težak dan za mene.

– U redu, onda ćemo ostaviti izlet za neki drugi dan. Ali ja ću u svakom slučaju poći na duže jahanje. Hoću da se malo razmrdam. Pa da održimo piknik prekosutra... na istom mestu, važi?

Meri je potvrdno klimnula glavom i skrenula pogled u stranu da bi prikri-la zadovoljstvo i osmejak, koji joj je mimo njene volje zaigrao na usnama. No kada je progovorila, glas joj je zvučao veoma ozbiljno:

– Pretpostavljam kako to znači da ćete uskoro otići, mister Holideje?

– Da – potvrdio je zapadnjak neveselo. – Osećam se već dosta dobro i mogu da putujem. Ovde mi je, priznajem bilo lepo, odmorio sam se, uživao društva iskrenih prijatelja... – okrenuo se ka devojci i uzeo njenu ruku u svoju. – Ali možda je ipak bolje da što pre odem... mada će mi biti žao što ostavljam sve ovo i... vas, Meri. Ali tako mora biti. Sa mnom nema mnogo sreće, znajte. Džed to zna i objasniće vam.

Ispružio je obe ruke i obgrlio je oko pasa, a zatim je privukao sebi. Ona se nije protivila niti se iznenadila kada je sagnuo glavu i spustio usne na njene, poluotvorene i vlažne. Posle nekoliko trenutaka usne su im se razdvojile, ali su i dalje ostali zagrljeni, pripijeni jedno uz drugo.

– Ovo je zbogom – izustio je Holidej.

– Oh, ne, nemojte sada to da govorite – prošaputala je i njene ruke su se žudno sklopile oko njegovog vrata.

*

Banda Čipa Benedikta bila je spremna. Na izlazu iz kanjona sakupili su se, jašući na konjima. Benedikt je, oslonjen rukom na kuk, prešao pogledom od jednog do drugog.

Den Beret je sedeo na konju, ozbiljan u licu, odlučan i bezizraznih očiju. Do njega je bio Volt Stern, u novom odelu, sa iznošenom putnom torbom preko sedla, uživljen u zadatu mu ulogu slučajnog putnika koji je trebalo da se ukrca na diližansu i koji je trebalo da se predstavi kao putujućí trgovac. Pored Sterna sedeo je na konju Lens Šort, koji je u svemu odgovarao svom imenu i živeo po zakonu revolvera, odeven u odeću za pre-riju i brda. Trebalo je da putuje sa Sternom i da se predstavi kao kauboj s jednog od rančeva dublje u unutrašnjosti. S druge Beretove strane sedeo je Koton Metju, a do njega Džek Duan, dvojica prekaljenih surovih revolveraša koji su na svom rabošu imali dugačak niz ubistava i koji su izgledali tačno onakvi kakvi su u biti i bili: hladnokrvne, bezobzirne ubice.

Da, priznao je Čip Benedikt sebi, okupio je uz sebe zaista prekaljenu bandu, sve takve ljude koji su mu bili potrebni za posao kao što je ovaj: dvojicu takozvanih putnika, čiji je zadatak bio da srede vozara diližanse i sprovodnika dok bi ostali ujahali na konjima i preuzeli na sebe likvidiranje osoblja poštanske postaje i putnika. Trebalo je da to bude brza i neumoljiva akcija i valjalo je da sve bude okončano za nekoliko minuta. Posle

toga pljačkaši bi otišli s trideset hiljada dolara u bisagama.

– O, kej, znate vaš posao – rekao je konačno. – Pođimo. Valte, ti ćeš doći u stanicu severnim putem. Lense, ti ćeš dojahati sa zapada. Šta ćete reći kad vas budu pitali zašto ste kupili karte u Fajer Springsu? – Pogledao je najpre u Sterna, očekujući odgovor.

– Dodavola, pošto sam putujući trgovac iz Mongomeri Varda kupio sam karte za mnogo pravaca. Ali, kada ću kuda krenuti, to je moj izbor. Kad sam bio u Fajer Springsu razgovarao sam s tamošnjim trgovcem i kupio sam karte za Denver, ali budući da sam nameravao da napravim nekoliko poslova sa usputnim trgovinama i naseljima u brdima, rešio sam da se u diližansu ukrcam tek u Redingsu.

Benedikt je zadovoljno klimnuo glavom i okrenuo se ka Lensu Šortu.

– Pošto sam žigosao goveda na rančevima – počeo ovaj naučenu lekciju – rešio sam da s visoravni siđem u nizuju pre snega. Radio sam na nekoliko rančeva i kupio kartu za Denver, kuda sam hteo da odem pre zime. Kartu sam kupio u Fajer Springsu, a onda sam spiskao sav novac, pa sam morao da radim još neko vreme nedaleko od Redingsa i zato sam morao da se ukrcam na usputnoj stanici.

Benedikt je opet klimnuo glavom:

– Zvuči uverljivo. Ne mislim da će vas neko gnjaviti i pitati za razloge, ali se u razgovoru može desiti da dođete i na to, pa je bolje da imate spremne odgovore. Mislim da bi trebalo da obratite pažnju samo na jednog čoveka, koji je u stanici već tri sedmice. Zove se Dok Holidej i mis-

lim da ste za njega svi čuli. Odnekud je stigao ranjen i kći čuvara stanice ga je negovala. U poslednjih nekoliko dana vratio se u formu i njega moramo prvog da smaknemo... ukoliko je još uvek tamo, jer je u međuvremenu mogao i otići, što bi nam silno olakšalo posao. – Bacio je kratak pogled ka Denu Beretu: Slažeš li se s tim, Dene?

Beret ozbiljno klimnu glavom:

– Ja znam šta treba da radim. Želim tih pet hiljadarki da bih platio zajam za moj ranč i da bi mi ostalo još nešto u džepu. Malo prolivanje krvi neće mi smetati ako mi donosi dovoljno novca.

– U pravu si. Onda da krenemo!

Kanjon je odjeknuo od zvonkog topota kopita po tvrdom kamenu i grupa ćutljivih konjanika uputila se niz brdske padine prema Redingsu.

*

Koliko se mogao setiti, taj dan bio je jedan od najlepših koje je on doživeo tokom poslednja dva meseca. Holidej zaokruži pogledom oko sebe. Sunce je sijalo, plameno i usijano, bacajući oštre senke svega što mu se isprečilo na putu. Borove iglice metalno su se presijavale, a snežna kapa blistala je kao srebrnasti krov na ostrim vrhovima. Orlovi su kružili visoko u nebeskom plavetnilu i do zapadnjakovog uha pokatkad bi doprlo njihovo prodorno kliktanje.

Pluća punih kristalno čistog vazduha, Dok se osećao spremnim za svaki poduhvat. Ono što mu je pomu-

tilo zadovoljstvo zbog dobre fizičke kondicije bila je pomisao kako će sada, pošto je sasvim zdrav i čio, morati da krene iz postaje Redings najkasnije do kraja sedmice. A to je značilo i da mora napustiti Meri.

Posle nezaboravne večeri, koju su zajedno proveli, to mu sada više neće biti lako. Sjaj devojčinih očiju, toplina njenog skladno građenog tela i žestina njenih zagrljaja zaneli su ga do te mere da mu je svaki trenutak proveden s njom ličio na ničim zasluženi dar s neba.

Ali morao je da ide. Morao je poći za svojom sudbinom, ostavljajući devojku da ona pođe za svojom. Nikakve budućnosti nije bilo za nju u deljenju životnih radosti s avanturistom koga je svakog trenutka moglo iza ugla pogoditi tane nekog ubice. Zato je bilo bolje prekinuti romansu odmah i ostaviti je da još neko vreme živi u sjaju slatkih uspomena. Kasnije, kada ga sudbina ponovo nanese u Redings, ona će mu verovatno biti zahvalna za odluku koju je doneo. U međuvremenu, pre nego što ode, moraće još malo da vežba s revolverom. Bila je šteta kvariti pucnjevima kolta savršeni mir toga dana, ali je od njegove veštine često zavisio i njegov život.

Kod Skvo Blafa sjahao je s konja i postavio nekoliko meta. Izvadio je revolver i pucnji su stotruko odjeknuli i uplašili nekoliko ptica, koje su kričeći poletele prema nebu, a njihovo kričanje sprečilo je zapadnjaka da čuje udaljenu pucnjavu, koja je dopirala iz pravca postaje Redings.

*

Volt Stern i Lens Šort odmarali su se na ležaljka usputne stanice. Stern je preturao nešto po svojoj torbi i listao neke papire, a Šort je leškario sa šeširom namaknutim na oči i ruku prekrštenih u krilu. Očigledno je dremao.

Obojica su se odjednom trgli jer je do njihovih ušiju dopro šum približavanja konja koji su dolazili iz pravca planine. Začuli su se slabi, udaljeni povici bodrenja od strane vozara i jedva čujno pucanje biča. Sa svakim minutom zveckanje opreme i kotrljanje točkova diližanse bili su sve razgovetniji.

Stern je digao pogled sa svojih papira, a Džed Samers se pojavio na vratima pored njega i odbio nekoliko dimova iz lule. Izvadio je iz džepa prsnika srebrni časovnik sa amblemom kompanije Vels Fargo i proverivši vreme zadovoljno zamumlao.

– Stižu nešto ranije – rekao je, ne pogledavši ni Sterna ni Šorta. Okrenuo je upola glavu i rekao preko ramena: – Je li ručak gotov, Meri? Bak već dolazi.

– Ne brini, oče. Kad oni stignu ručak će biti gotov – umirila ga je Meri. – Dodaću još malo suvog drveta i krompir će porumeneti.

Stern je savio papire i složio ih u neki zamišljeni poredak, a onda ih vratio u torbu. Šort je zevnuo i ispravivši se u ležaljci, odgurnuo palcem šešir s uzanog lica. Prešao je rukom po neobrijanoj bradi. Zatim je dvaput udahnuo vazduh kroz nos.

– Eh, taj ručak zaista dobro miriše – rekao je.

– Da. Meri je odlična kuvarica – potvrdio je Džed. – Svakako bolja nego bilo koji kuvar na ranču. U to smem da se kladim.

– I ne biste izgubili opkladu – složio se Šort. – Poslednji kuvar čiju sam rukotvorinu jeo bio je najgori od svih kuvara koje sam sreo za ovih trideset godina. Nije čak umeo čestito ni hleb da preseče. – Pogledao je Sterna i nastavio: – Prijatno je napuniti stomak dobrom hranom pre polaska na posao, zar ne?

Stern je nabrao obrve.

– Verovatno... pretpostavljam da jeste.

Šort je ustao, ne skidajući pogled sa Sterna.

– Idem da zauzmem mesto za stolom i smotam par dobrih odrezaka s krompirom pre ostalih. Hoćeš li sa mnom, trgovče?

Stern je klimnuo glavom, shvatajući Šortovu nameru: taj čovek, mada sićušan, imao je nezajažljiv apetit i želeo je da se dobro najede pre pljačkanja diližanse. U svakom slučaju ručak će dati vremena Benediktu i ostalima da zauzmu dogovoreni položaj.

Sedeći za dugačkim stolom obojica su žvakali goveđe odreske i sveže pečen hleb, zalivajući to gutljajima kafe, okruženi putnicima koji su ćaskali s vozarom diližanse. Na kraju stola sedeo je sprovednik diližanse s kratkom dvocevkom teškog kalibra pored sebe. Sa svog mesta on je mogao da vidi diližansu oko koje su se vrzmali radnici i zamenjivali konje. Sef s novcem nalazio se ispod voza-

revog sedišta i stražar je bio spreman da opali na svakoga ko bi mu se približio.

Stern je preko ivice šolje pogledao Šorta i ovaj je lagano klimnuo glavom i pružio ruku ka salveti koja mu je ležala na krilu. Ali umesto da uzme salvetu, potegao je kolt i ispod stola nanišanio na sprovednika, lagano palcem nategnuvši obarač.

Na jedva čujan metalni zvuk koji se mešao sa zveckanjem posuda, ali koji ipak nije promakao njegovom iskusnom uhu, sprovednik je okrenuo glavu kao munjom ošinut. Šort mu se osmehnuo a onda mu pucao u trbuh. Sprovednik je pao na leđa i prevrnuo stolicu. Žene su zavrištale, a muškarci poskočili na svojim mestima. Istog časa Stern je prislonio cev revolvera na vozarevu slepoočnicu i pritisnuo okidač. Krv i mozak poprskali su sto.

Dvojica ubica su skočila vitlajući revolverima i u prostoriji su nastali kaos i panika. Jedan putnik, koji je ličio na bankara, mašio se skrivenog revolverčića i Stern je u njega ispalio dva hica.

Dolazeći iz kuhinje, Džed Samers je odmah shvatio situaciju i skočivši nazad, zatvorio vrata za sobom. Pritisnuvši ih leđima, doviknuo je prebledeloj kćeri da dogura težak radni sto. Poduprli su stolom kvaku na vratima, koja su se već tresla od nasrtaja s druge strane. Odjeknulo je nekoliko pucnjeva i veliki iveri odleteli su s teških vrata.

Jedna oštra iverica zakačila je Meri po licu i ona je prigušeno kriknula. Džed ju je povukao dalje od vrata, a zatim skočio da dohvati vinčesterku,

obešenu o klin iznad vrata i dograbivši je, ubacio je metak u cev.

– Beži u dvorište – doviknuo je svojoj kćeri i Meri je posrćući potrčala prema zadnjim vratima. Uspela je da ih otvori i teturajući se izađe napolje. Džed je odgovorio paljbom na paljbu iz trpezarije, ali se trgao kad je iz dvorišta začuo pucnje. Okrenuo se i opazio kako Meri pada na zadnjoj verandi. Ne verujući očima, Džed krenu prema njoj i kleče kraj svoje kćeri, zureći u krvavu mrlju na prsima njene bluze. Devojčine oči gledale su ga s neizrecivim bolom.

Na topot konja koji se čuo u dvorištu Džed je digao glavu i ugledao konjanika kako u trku puca iz revolvera. Džed se stresao, pogođen jednim metkom. Instinktivno je opalio iz puške, ali je promašio, a odmah zatim Den Beret je u njega ispalio dva hica. Starac je pao preko kćerkinog tela. Den Beret je još jednom opalio na njega, a zatim odjurio prema ulazu u stanicu, odakle se takođe čula paljba.

Trojica radnika na postaji bili su se dočepali revolvera i skriveni iza kamenog valova pucali su na bandite. Stern i Šort su izašli iz glavne zgrade puneći pištolje. Radnici su pripucali na njih i Šort posrnu pogođen u rame. Stern kleče i uzvraća paljbom.

Za to vreme Benedikt i Duan su u trku načinili polukrug i s boka pripucali na radnike. Jedan od njih je poskočio i ustuknuo, hvatajući se grčevito za okrvavljeno lice. Još četiri kuršuma su ga pogodila i svaki put njegovo telo se grčevito trglo, a onda se srušio i umirio se. Preostala dvojica, uplašeni onim čemu su prisustvovali

podigli su ruke i ustali, ali je Benedikt bez milosti opalio i jednog pogodio među oči. Drugi se nadao u beg, ali je pretrčao samo nekoliko metara pre nego što ga je Duan raskomadao hici-ma iz dvocevke.

Ne postaji je odjednom zavládala tišina, koju je remetilo samo povremeno njakanje mazgi, koje su se preplašile i rzanje konja. Iz unutrašnjosti zgrade čulo se ječanje.

Benedikt se okrenuo u sedlu.

– Zar je još neko živ? – prasnuo je.

Den Beret je već sjahao i s revolverom u ruci uputio se prema kući. Trenutak kasnije začuo se pucanj. Onda se on ponovo pojavio iz kuće i pogledao Benedikta.

– Ne, niko nije živ – saopštio je kratko kao odgovor na vođino pitanje, a zatim se vratio u odaju. Kada se sledeći put pojavio u ruci je držao svileni, čipkom obrubljen kesi, umrljanu krvlju i nekoliko komada nakti koji je pripadao dvema putnicama. Podigao je ruku sa zlatnim lančićem na kome je visilo zlatno srce sa urezanim cvetom i jednim smaragdom.

– Ima li neko nešto protiv da ovo zadržim za svoju ženu? – upitao je.

Niko nije imao. Beret otvori kesi i izbroji oko stotinu dolara u novčanicama i sitnini. Jedna novčanica bila je malo umrljana krvlju.

– Ovo će odgovarati mojoj kćeri za njenu lutku – rekao je, gledajući kesicu. – Ona voli da šije lutkama haljine.

Niko nije obratio pažnju na njega i on je kesicu stavio u džep zajedno s lančićem. Ostali banditi su pretresli druge putnike i Džeda Samersa. Za to

vreme Benedikt je sedeo na zelenom sandučiću, skinutom s diližanse. Ostali su se ubrzo okupili oko njega, zureći u jaku bravu.

– Biće potrebno više od jednog hica da se ova brava razvali. Možda ćemo morati da upotrebimo i malo dinamita – reče vođa bande.

– To bi moglo biti pomalo opasno – primeti Beret. – Da se ne ošteti novac?

Benedikt odmahnu glavom.

– Neće ako se pažljivo radi. – Osmehnuo se lukavo. – A ja znam kako to valja raditi. Pomozite mi da kovčeg natovarim na jednu mazgu, pa ćemo ga odneti u naše skrovište. – Stavio je nogu na kovčežić i dodao: – Sve ste odlično obavili. Nema svedoka.

– Hoćemo li spaliti stanicu? – upita Beret.

Vođa bande zavrte glavom.

– Nećemo. Dim bi se video s velike udaljenosti i mogao bi privući nekoga. Ovako, sledeća diližansa dolazi tek kroz tri dana. Hajdemo!

Pošto su uzeli sve što je bilo od vrednosti, banditi su natovarili kovčeg s novcem na mazgu i uputili se prema brdima, ostavljajući pobijene ljude razbacane oko postaje kao plen lešinara, koji su već kružili po nebu.

Dva časa kasnije Dok Holidej se vratio s izleta i zatekao stravičan prizor oko sebe... i mrtvu Meri Samers.

*

Šerifska kancelarija u Denveru nalazila se na spratu, iznad poslovnice

kompanije Vels Fargo, u ulici Šerman, i to više uvučena u zadnji deo zgrade. Prostorija je bila obložena tamnim hrastovim drvetom, ne toliko zbog lepog izgleda koliko da bi ta obloga izolovala buku koja je neprekidno dopirala s gradskih ulica. U skladu s istim ciljem dvostruki prozori su se otvarali samo kada bi čistačica u rano jutro provetravala kancelariju, pa je odaja snažno mirisala na duvan i kožu fascikli koje su bile nanizane na policama.

Denverski šerif nije bio neka markantna pojava, ali je ostavljao utisak čvrste i temeljne osobe. Obično je radio sam ili sa svojim pomoćnicima, ali ovaj put su u njegovoj kancelariji sedele dve nove osobe. Jedna od njih bio je Vajat Erp, slavni šerif iz Dodž Sitija, koji je pre nekoliko godina postao federalni maršal i svojoj veštini rukovanja revolverom dodao nov, više naučni metod ratovanja s kriminalom. To je imalo kao rezultat velike uspehe u njegovim akcijama. U svom radu on je ispoljavao veliku dozu strpljenja jer je iz iskustva znao da čovek koji strpljivo čeka svoj trenutak na kraju i uspe.

Ovaj put, međutim, i on je bio nestrpljiv da pronađe besne pse koji su bezdušno iskasapili ljude u Redingsu, a među njima i Džeda Samersa i njegovu kćer Meri.

Vajat je ćutke pušio cigaru i s vremena na vreme bacao pogled ka trećoj osobi koja je smrknutog lica sedela nasuprot njemu. Taj treći čovek u odaji bio je Dok Holidej, sada već sasvim oporavljen, mada se na nje-

govom od sunca preplanulom licu još opazalo bledilo.

Holidej je sedeo u fotelji, pušio tanku „havanu“ i ledenim pogledom sjajnih očiju gledao čas Vajata, a čas denverskog šerifa. Usne su mu bile čvrsto stisnute i tragedija koju je zatekao u postaji sprečavala ga je da iskaže radost što je posle dugo vremena ponovo sreo svog starog prijatelja.

– Na tom poslu radi zasad nekoliko ljudi – obrati mu se Vajat Erp. – Ja ne mogu da se uključim, Dok, jer sam zauzet drugim poslovima, ali ti imaš određene ruke da tragaš za ubicama. Ako je potrebno, daću ti pismeno ovlašćenje kako bi sve bilo u okviru zakona.

– Ovlašćenje mi nije potrebno, Vajate – odgovori Holidej glasom koji je svojom smirenošću odudarao od vatre u njegovim očima. – Ti znaš da ja imam svoje metode.

Erp klimnu glavom.

– Kružile su glasine da je „Fajer Springs Boraks“ kompanija unajmila Vels Fargo da prenosi novac za njen račun. Izgleda da je neko pomislio kako su te glasine tačne.

Zapadnjakove usne se još jače stegose.

– Koliko su odneli? – upita.

Erp duboko uzdahnu:

– Nešto manje od osam hiljada dolara.

– A ja nisam bio tamo – procedi Dok s mukom.

Vajat Erp ga kratko pogleda:

– Da si bio i ti bi bio mrtav.

– Možda. Ali ako ne bih, sada bih se osećao mnogo bolje.

– To nema smisla. Čista je sreća što si se u to vreme nalazio u brdima. Ne bi mogao mnogo da učiniš jer je banda brojna. Jesi li nešto zaključio iz trago-
va?

Holidej polako odmahnu glavom:

– Jahali su tamo-amo, a sem toga odveli su konje iz korala i mazge tako da su pobrkali sve tragove. Imam utisak da su se razdvojili.

Erp klimnu glavom i počeo prevrtati neke papire.

– U svakom slučaju, izgleda mi da imamo neku polaznu tačku.

Holidej se zainteresovano nađe napred u fotelji.

– Da – nastavi Erp. – Pregledao sam stanične knjige. Na licu mesta našli smo dvanaest leševa, uključujući tu i osoblje stanice, vozara i sprovodnika. A trebalo je da ih ima četrnaest.

Zapadnjak upitno nabra obrve:

– Kako to?

Vajat Erp kucnu nekoliko puta kažiprstom po papirima:

– Prema ovim dokumentima bila su dva putnika, koja su kupila karte u Fajer Springsu, a trebalo je da se ukrcaju u diližansu u postaji Redings. Ta dvojica su Katler i Alard, što verovatno nisu njihova prava imena... – Bacio je pogled ka Holideju i primetio da ovaj grozničavo razmišlja. Osmehnuo se i dodao: – Da, možda su to dvojica ubačenih bandita, koji je trebalo da zavaraju sprovodnika i vozara. Dok su svi sedeli za stolom i ručali, odjednom... bum! Ubili su ih obojicu, a ostali banditi su navalili spolja. Bilo je to potpuno iznenađenje.

– Pod uslovom, naravno, da su se taj Katler i Alard pojavili.

– Mislim da moramo poći od pretpostavke da su došli u postaju. Ako je to tačno, a njihova tela nisu nađena, to znači da su oni saučesnici.

– I da imamo, kako kažeš, polaznu tačku – potvrdi tiho Dok.

– Karte su kupili u poslovnici u Fajer Springsu. Verovatno su to mesto izabrali jer ih tamo niko ne poznaje, ali možda ćemo imati sreće da se tamošnji činovnik seti kako izgledaju. Kad dođemo do njihovih opisa pregledaćemo poternice.

– Može se desiti i da nisu učenjeni, Vajate.

Erp slegnu ramenima:

– Može biti i da nisu, ali ovakav poduhvat veoma liči na stil profesionalnih ubica. Zbog toga postoji velika verovatnoća da su za njima raspisane poternice. Ako budemo saznali njihova imena, uz opis koji ćemo dobiti, to će nam predstavljati putokaz u traganju.

Holidej klimnu glavom i ustade.

– To je sve što nam treba – reče. – Ako bih uhvatio te zlikovce...

Vajat Erp je umorno sklopio oči na trenutak i otvorio usta kao da će nešto reći, ali se predomislio i skupivši papire na gomilu, pritisnuo ih jednom pepeljarom.

– Budi oprezan, Dok – izusti konačno.

Stigavši do vrata, zapadnjak se okrenuo. Lice mu je bilo kao isklesano iz granita.

– Paziću – odgovori promuklo. – Prošao sam kroz mnoga iskušenja i znaš moje nazore. Ali sada imam jak

razlog da ne uletim nesmotreno u pogibiju. Cilj mi je da te zlikovce sve do jednog pohvatam i predam u ruke pravdi ili... – ućutao je i polako izašao, zatvorivši vrata za sobom.

Vajat Erp nabra obrve. Nije mu se svidelo ono što se odigravalo u Dokovoj glavi. Holidej mu je bio dobar prijatelj i Vajat je znao o čemu ovaj sada razmišlja. Znao je da ga proganja to što se desilo u postaji Readings i da će uleteti u veliku opasnost kako bi doprineo da krivci za masakr budu pohvatani. Može se desiti da zbog toga upadne u nevolju iz koje neće biti u stanju da se izvuče, a on, Vajat Erp, nije u mogućnosti da pođe s njim i nađe mu se pri ruci.

On poluglasno izusti neku kletvu i ljutito zgnječi opušak cigare u debeloj, staklenoj pepeljari.

*

Kada su se banditi okupili oko gvoždem okovanog kovčežića u velikoj pećini nastala je tišina. Čip Benedikt je čučnuo ispred njih i ispred kovčežića, mičući bezglasno usnama dok je brojao papirne novčanice i slagao ih pored malih gomilica zlatnog i srebrnog novca, poređanog na jednoj ravnoj steni. Odsjaj svetlosti petrolejke odbijao se od gomilice metalnog novca, ali niko nije gledao na njih, jer su sve oči bile upravljene na Benediktovo lice dok je ovaj hitrim pokretima prstiju brojao novčanice iz poslednjeg svežnja i odjednom ih bacio na zemlju, poremetivši pritom već uredno poređane gomile.

– Sto mu gromova! Osam hiljada. To je sve!

Pogledao je netremice ostale, poražen saznanjem da se nisu dočepali velike pošiljke novca kao što su očekivali. Stisnuo je usne i lice mu je pocrvenelo od ljutine kada su ostali počeli da negoduju. Naglo se uspravio i cela banda je instinktivno uzmakla. Ruke su mu se spustile do drški revolvera. Njegov ledeni glas presekao je bandite:

– Nemojte sada početi da optužujete mene! Svi ste, kao i ja, čuli da će u kovčegu biti trideset hiljadarki. Mora biti da je kompanija nešto izmenila.

– Ili možda nikad nije ni namepravala da novac pošalje diližansom – primeti Den Beret. Njegove oči sukobiše se s besnim Benediktovim pogledom. – Nikakva vajkanja ne mogu sada ništa izmeniti. Tu je osam hiljada dolara i još nešto ekstra plena koji smo uzeli od putnika. To je bolje nego ništa, pa hajde da podelimo to što imamo.

– Čekaj malo – jetko izusti Lens Šort, pritiskajući levom rukom prljav zavoj pod košuljom koji je virio kroz poderotinu od metka. – Sad više nije sve isto. Hoću da kažem, rečeno nam je da svako može očekivati minimum od pet hiljadarki. Ja mislim da imam pravo na najmanje hiljadu pet stotina. Na kraju, Volt i ja imali smo zadatak da sredimo profesionalce... sprovodnika diližanse i vozara. Prema tome, ja smatram da nas dvojica treba da dobijemo po dve hiljadarke, a ostalo vi podelite kako hoćete.

Benedikt je zažmirio, a ostali su počeli glasno da protestuju. Vođa bandita ih je pustio da se izviču, a onda je lagano pošao napred i odgurnuo ljude u stranu dok se on i Šort nisu našli jedan naspram drugog.

– Lense, ne misliš valjda to ozbiljno? – upitao je tiho ali s neskrivenom pretnjom.

Šort je prikrio svoju nervozu i žustro klimnuo glavom:

– Mislim, nego kako, Čipe. Vidim da Volt ne kaže ni ovako ni onako, ali smatram da je pošteno ono što sam čekao. Mi smo prvi počeli. Da smo mi kiksirali, vi biste sada ležali u mrtvačkim sanducima.

Pre nego što je Šort završio, Benedikt je već počeo da odmahuje glavom i kratkonogi revolveraš je znao da će morati da potegne revolver. Računao je zato da to treba da učini odmah, dok Benedikt još nije spreman. I bio je brz: desna ruka mu se pružila ka dršci revolvera i istovremeno kada je stisnuo dršku, već je palcem nategao obarač. Ali ma koliko da je bio brz, nije bio dovoljno. Razrogačio je oči i usta su mu zaustila da viknu „ne“, ali bilo je kasno. Njegov krik prigušila je grmljavina Benediktovih revolvera koji su istovremeno planuli. Sićušno Šortovo telo bilo je skoro odignuto od zemlje i odbačeno na zid pećine. On klonu na tle, a tane iz njegovog pištolja odlete nekud u tamu.

Benedikt zadrža revolvere u rukama.

– Ima li još nekoga ko se ne slaže da podelim na jednake delove?

Niko se ne javi.

– Sad ćemo svi dobiti još po nekoliko stotina – reče Den Beret, čučnuvši pored gomile novca. Uklonio je jednu gomilu u stranu, jer je tanak mlaz krvi iz Šortovog tela pocureo prema njoj.

*

Dok Holidej se žurnim korakom popeo uz stepenice koje su vodile do kancelarije Vajata Erpa i ušao u hodnik. Pokucao je na vrata i ušao pre nego što je čuo odgovor.

Erp je ljutito digao glavu, ali se osmehnuo kada je ugledao Doka.

– Nisam očekivao da ćeš se tako brzo vratiti – rekao je.

– Vodio sam rezervnog konja, pa sam ga menjao tokom puta – objasnio Dok sedajući. Izvukao je komad papira iz prašinom pokrivenne jakne i bacio ga na pisaći sto. – Imamo sreće – nastavio je. – Jedan službenik stanice u Fajer Springsu setio se dvojice muškaraca koji su kupili karte od Redingsa. Činilo mu se čudnim da su dva čoveka u različito doba dana kupili kartu za istu polaznu stanicu i zbog toga ih se setio. U svakom slučaju, po njihovom opisu prilično sam uveren da je jedan od njih Lens Šort.

Vajat Erp se iznenađeno trgao:

– Šort? Ta mala guja? – Zatim je dodao, pročitavši belešku na papiru. – Možda si u pravu. On je tipičan ubica i zločin u postaji Redings mogao bi biti njegovo delo. A šta je s drugim? Imaš li neku ideju ko bi to mogao biti?

Zapadnjak odmahnu glavom:

– Ne znam. Znaš li ti s kim bi taj pacov mogao jahati?

– Ne. Poslednje što sam o tom Šortu čuo bilo je da je umakao predstavnicima zakona u Arizoni. Moraćemo da pogledamo poternice iz ranijih godina.

Vajat je ustao i pošao do jednog paravana u dnu odaje iza kojeg se nalazila polica s fasciklama. Pokazao je rukom na gomile poternica:

– Evo, to je tu, ali to je veliki posao, Dok. Ima poternica koje su stare i po nekoliko godina.

Zapadnjak je uzdahnio i bacio šešir na stolicu.

– Ukoliko pre počnemo, utoliko bolje – rekao je, uzimajući u ruke jedan svežanj poternice.

– Zar ne bi voleo da se prvo okupaš? Izgledaš kao da si se valjao u prašini – primeti Vajat. – Bolje ćeš se osećati ako se najpre odmoriš.

Holidej zastade i neveselo pogleda svog prijatelja:

– Odmoriću se kada budem znao da li među ovim poternicama postoji negde i opis onog drugog. A i tada ću ostati samo toliko da se spremim za put.

Spustio je prašnjave poternice na ugao pisaćeg stola i seo na stolicu pored njega. Erp je lagano odmahnuo glavom i sam uzeo drugi svežanj poternica.

Oko tri časa ujutru pred njihovim umornim očima, crvenim od naprezanja, počela su poigravati izbleдела slova. Holidej je čitao kao omamljen. Pola časa kasnije Vajat Erp se odjednom uspravio u stolici.

– Volt Stern – izustio je u jednom dahu. – Časti mi, to mora biti Volt Stern.

Holidej je žustro pružio ruku i uzeo poternicu, koju mu je Vajat Erp pružio. Na njoj je bio ne samo opis traženog bandita, već i crtež. Brzo je pročitao i uporedio opis na poternici s onim koji je u Fajer Springsu sam zapisao.

– Da, to je on, Vajate – složi se. – Jesi li čuo da je nekada jahao sa Len-som Šortom?

Vajat Erp se zamisli.

– Da, čuo sam da su jednom zajedno opljačkali banku u Oregonu, ubivši pritom blagajnika i jednog građanina. Možda bi pobili i druge da se na vreme nije pojavio šerif s četvoricom pomoćnika.

– Onda su to naši ljudi. Pokušaću da saznam po gradovima u pokrajini da li neko zna gde bi se mogli nalaziti.

– Čuj, Dok! Trebalo bi najpre da se odmoriš! Poslaću nekoga da to sazna umesto tebe. Važi?

Holidej je umorno klimnuo glavom i klonuo ramenima.

– U pravu si, Vajate. Potreban mi je odmor. Ali vratiću se ovamo posle doručka. Ako ti ne budeš ovde, onda ostavi nekog kao zamenu, dobro?

Erp klimnu glavom i osmehnu se:

– Samo pođi i odmori se!

Zapadnjak zevnu i iziđe iz kancelarije. To su bili njegovi prvi koraci na dugom putu koji se neće završiti sve dok i poslednji akter krvavog pokolja u postaji Redings ne bude predat u ruke dželata... ili pre toga već ne bude mrtav.

*

Krisi Beret obrglila je rukom oca oko vrata, držeći čvrsto prstima lutku koju joj je dao.

– Divna je, tatice, divna! Je li stvarno moja?

On je stisnuo njeno krhko telo i nasmejao se, srećan što je ponovo kod kuće. – Da, mala moja, tvoja je! – Okrenuo se ka nasmejanoj Edi, tražeći nešto rukom u džepu jakne. – Nisam zaboravio ni najlepšu devojkicu u pokrajini – rekao je i dao joj svilenu kesu sa srebrnom kopčom.

– Otvori je – osmeh mu se raširio od uha do uha.

Edi Beret otkopča kopču i pogleda u kesicu. Zastao joj je dah kad je iz nje izvukla novčanicu od dvadeset dolara. – Oh, Dene – zadrhtala je od iznenađenja i zadovoljstva.

– To je tvoje, medena. Radi s tim šta hoćeš. Kupi sebi lepu haljinu ili bilo šta drugo.

– Ali... ali... Dene, šta se desilo? Ne mogu da uzmem toliki novac...

– Uzmi ga i iskoristi ga samo za sebe – rekao je tobože nabusito. – Krisi je dobila svoj poklon, a ja imam sve šta mi treba. Pored toga meni je najveće zadovoljstvo bilo da svratim u banku u Sejdž Bendu, da tresnem hiljadu dvesta dolara na Hopkinsov sto i da od njega zatražim založnicu za ranč. S najvećim zadovoljstvom sam je pocepao njemu pred nosom. – Nasmejao se glasno. – Trebalo je da mu vidiš lice.

Edi ga je zabrinuto gledala. Bojala se da će se u jednom trenutku probu-

diti i da će shvatiti kako je sve to samo san.

– Odakle ti novac, Dene? – prošaputala je, očigledno strahujući kakav će odgovor slediti.

On je obgrlio i privukao bliže sebi.

– Nećeš verovati kad ti kažem! Lako sam našao posao u Fajer Spring-su. Oterali smo stoku do železnice i znaš šta je onda bilo? E, vidiš, Edi, učinio sam nešto što nikada u životu nisam uradio. Ostali su pošli da potroše novac na piće i žene, a ja sam popio dva piva. Dok sam pio pivo gledao sam kako drugi igraju faro.

Edi ga je čvrsto stegla za ruku:

– Oh, Dene, nisi se valjda kockao?

On se još šire osmehnuo i energično zaklimao glavom:

– Da, Edi, jesam. Zaigrao sam na ruletu i za dva sata dobio nešto manje od dve hiljade dolara. Tačnije, hiljadu šesto i nešto.

– Je li to moguće?

– Da, moguće je! Stari Den neće više morati da broji svaki cent. Tako se desilo, medena, i zato sam mogao da isplatim hipoteku tako da je ranč sada naš... naš u potpunosti i možemo ga dalje širiti, prodati ili spaliti ako nam se prohte! Ali naš je! Više nećemo imati materijalnih briga. Zar to nije neverovatno?

Edi je klimnula glavom, ali joj je lice ostalo bezizrazno. Nije mogla da shvatiti kako se to moglo odigrati. A onda joj je Krisi gurnula lutku pod nos.

– Gledaj šta sam dobila, mamice! Sada mogu da joj šijem haljine!

– Oh, da, u mojim bisagama ćeš naći još nešto... ako pažljivo potražiš.

Devojčica je otrčala. Edi ga ozbiljno pogleda:

– Dene, čini mi se da je ova kopča od pravog srebra.

Beret se lagano okrenuo i odgovorio:

– Da, verovatno. Ali čekaj da vidiš šta još ima u njoj.

Njegovoj ženi zadrhtaše kolena kada je iz male pregrade izvukla zlatni lančić s visuljkom u obliku srca. Glas joj je nesigurno zadrhtao:

– Oh, Dene, je li... je li sve u redu? Hoću reći, šta je ovo na kesi? Ova tamna mrlja liči... liči mi na krv.

Donja usna počela joj podrhtavati. U tom trenutku njen muž se okrenuo da dočeka devojčicu, koja je utrčala u kuću. Edi ga je gledala, ali umesto sreće koja ju je dotle preplavljivala, osećala je kako joj dušu sve više obuzimaju strepnja i strah.

*

Posle podele plena banda Čipa Benedikta se razišla. Benedikt je otišao da potraži neke stare prijatelje u Juti. Duan i Koton Metju krenuli su na sever, gde je Metju imao neke rođake. Volt Stern je odjahao na jug do železnice, gde se ukrcao za Vegonmand gde ga je čekala devojka Lulu.

U Vegonmandu je predstavnik zakona bio šerif Kordel, mlad čovek koji je nekoliko opasnih bandita već poslao na groblje. Kordel je bio inteligentan i preduzimljiv čovek, imao je skoro fotografsko pamćenje za lica i trebalo mu je samo pola dana da pročita ko je Volt Stern.

Bandit se nalazio u Lulinoj sobi na spratu iznad saluna. Kordel je na spoljne stepenice postavio jednog zamenika, ali se ovaj sapleo o gomilu kutija i buka je opomenula Sterna, koji se u tom trenutku oblačio. Ovaj kratko pogleda devojkicu, koja je još ležala na krevetu i zgrabio revolver iz opasača okačenog o ivicu kreveta.

Priljubivši se uz zid pored prozora, pogledao je dole na ulicu i video šerifovog zamenika koji je skočio u zaklon iza gomile sanduka.

– Dodavola, značkaroš – promrmlja bandit i okrenu se prema devojci. – Hoćeš da zaradiš nagradu?

Lulu je pobledela i sasvim se razbudila:

– Za ime božje, Volte, nisam ih ja pozvala! Čekala sam te toliko dugo i...

Ućutala je i Stern se trgao, jer je Kordel revolverom pokucao na vrata:

– Izadi, Sterne! Kuća je opkoljena! Ne možeš pobeći! Ne poteži oružje, jer...

Stern je kao odgovor opalio tri hica u vrata. Devojka vrisnu. Iza vrata se čuo jauk, a zatim pad nečijeg tela na drveni pod. Stern je zgrabio šešir i opasač i stolicom razbio prozor. Ispalio je jedan hitac na šerifovog zamenika i ovaj je prilegao iza sanduka. Bandit mrko pogleda devojkicu i podiže revolver. Ona kriknu i baci se s kreveta u trenutku kad je Stern pritisnuo okidač. Tane ju je pogodilo ispod plećke i odbacilo na zid.

Bandit tada skoči sa sprata na ulicu, gde ga je šerifov zamenik dočekao paljbom iz puške. Stern je ugleđao zamenikove noge između sanduka i opalio. Šerifov zamenik je samrt-

nički kriknuo jer ga je tane pogodilo u bradu i raznelo mu vilicu.

Volt Stern je skočio i potrčao prema zadnjem delu sporedne ulice gde je ostavio svog osedlanog konja. U trku je skočio u sedlo i okrenuvši konja, podbo ga petama u slabine. Istovremeno je izvukao pušku iz futrole i u trku pripucao. Ljudi, privučeni pucnjavom, pohitali su da se sklone od kuršuma. Negde je zveknulo razbijeno staklo. Jedan metak se odbio i pogodio gvozdeni lonac izložen ispred trgovine gvoždarskom robom. Žene i deca su vrištali, a muškarci su se bezglavo sklanjali s puta pomahnitalom banditu.

Ne prestajući da puca, Volt Stern je pobegao iz grada.

Istoga dana, posle zalaska sunca, u Vagonmand je prispeo i Dok Holidej. Prošao je pored sveže humke na groblju i na krstu pročitao da grob pripada šerifu Kordelu. Ušavši u grad, zapadnjak je pojahao slabo osvetljenom glavom ulicom do jedne kuće ispred koje je stajala tabla: „lekar“.

Predstavivši se, Holidej je zatražio da razgovara s ranjenom prostitutkom Lulu.

– Ona je dosta loše – obavesti ga doktor. – Tane ju je pogodilo ispod plećke i izašlo na prsa. Možda će se izvući, a možda i neće. U svakom slučaju, ne želim da je neko uznemirava. Ako treba da umre, neka umre na miru. Lulu nikada nikome nije učinila nikakvo zlo i taj ubica nije morao da je rani.

– Dopustite mi da razgovaram s njom i postaraću se da taj zlikovac više nikada nikoga ne ubije.

Doktor ga je poveo u sobu gde je ležala polusvesna devojka. No, pošto ju je Dok nekoliko puta tiho pozvao po imenu, ona je otvorila oči i zagledala se u tavanicu.

– Volte? – prošaputala je tako tiho da ju je zapadnjak jedva čuo.

– Ne, gospođice, ja sam Dok Holidej. Volt Stern je pokušao da vas ubije, jer je mislio da ste ga vi izdali.

Njeno lice se za trenutak zgrčilo od bola, ali su pri sećanju na ono što se desilo njene oči ljutito zasijale.

– Kučkin sin... – prevalila je preko usana. – Ja nikada...

– Polako, smirite se! Zna li kuda je otišao?

Polako je zavrtela glavom levo-desno.

Holideja je obuzelo nestrpljenje i tiho nastavio:

– Bio je dosta dugo s vama. Mora biti da je ipak nešto rekao. Na primer, kuda namerava da pođe i šta misli da radi.

Dok je govorio, Holidej je primetio kako devojka duboko razmišlja. Lice joj se nekoliko puta zgrčilo i disanje joj je postalo isprekidano i šumno. Ali u njenim očima bilo je još života i Dok je računao da će bes protiv Volta Sterna ipak nešto učiniti.

– Gonim ga već izvesno vreme, gospodo – dodao je. – On je ubio još jednu devojku. Ne, ne lažem vas. Čuli ste sigurno za pokolj na postaji Redings? Stern je bio tamo, a takođe i Lens Šort. Morate mi pomoći da ga uhvatim, Lulu.

Ona nije odgovorila i doktor spusti ruku na Dokovo rame. Zapadnjak je

duboko uzdahnio od razočaranja i uspravio se.

– U redu, doktore, odlazim. Ostaću noćas u gradu. Možda će joj sutra ujutru biti bolje.

Lulu je zaista ujutru bilo bolje. Doktor nije znao šta je prouzrokovalo to čudo, ali se devojčino stanje znatno popravilo. Kada je Holidej ušao u njenu sobu, ona je još uvek bila bleđa, ali je disala normalno i u njenim očima iskrio je život.

– Volt je nameravao da pođe u mesto zvano Alamosa – rekla mu je.

– U južnom Koloradu? – zapitao je Dok znatiželjno.

Devojka nabra obrve:

– To je jedina Alamosa za koju znam.

– Ima još jedan grad s tim imenom u Teksasu.

– Biće da je ovaj u Koloradu – reče devojka. Čutala je neko vreme, pa dodala: – Tamo živi njegov otac i on će ga posetiti.

– Kojim putem će poći?

– Rekao je da će poći preko prerije, a zatim kroz planine Retl Snejk. On ih dobro poznaje.

Zapadnjakove usne stisnuše se u leden osmeh:

– I ja. Mnogo hvala, Lulu. Kad ga uhvatim, vi ćete dobiti nagradu. Postaraću se da vam pošalju.

– Ne želim... – zaustila je, a onda je začutala i stisnula usne. – Da, hoću. Zašto da ne? Ranio me je, jer je mislio da želim nagradu na koju tada nisam ni pomišljala. Da, pošaljite mi nagradu, amigo.

– Hoću – obeća Dok uverljivo. – Hvala još jednom.

Deset minuta kasnije on je opet bio na putu, jašući dugonogog mrkova, kojeg je kupio u gradskoj štali. Vlasnik štale u početku nije želeo da proda tog konja, ali ga je zapadnjak, ponudivši mu dobru cenu i uz to ga preteći pogledavši, naterao na to.

Konj je bio brz i izdržljiv i vlasnik štale je Holideju garantovao da će brzo stići vranca kojeg je prethodnog dana prodao Sternu.

Zapadnjak je dosta brzo stigao do planina Retl Snejk, ali je tu usporio jer je morao da potraži tragove. Držao se vododerina i uvala, računajući da će Stern učiniti isto u želju da se otrese eventualne potere. Međutim, niko u Vekonmandu nije oformio poteru i pošao za ubicom sve dok Holidej nije krenuo njegovim tragom.

Kada je zaključio da se za njim nije podigla vojska gonilaca, Stern je postao pomalo nehajan. Holideju je trebalo nekoliko časova da bi pratio njegov trag kroz brda, ali kada se ispeo na visoravan Stern je krenuo lakšim putevima i nije se više trudio da prikriva tragove. Tako je Holideju bilo lako da ih nađe. Išao je za ubicom držeći se svakog zaklona na koji bi naišao, svestan da se Stern u nekom trenutku može odlučiti da eventualnu poteru sačeka u zasedi.

Negde pred zalazak sunca prvi put je ugledao progonjenog. Volt Stern se nalazio u jednoj uvali i skupljao drva za vatru koja je gorela pored izvora. Očigledno se osećao bezbednim. Holidej je sjahao iza jednog žbuna i oprezno poveo svog mrkova niz stazu.

On je stigao Sterna zahvaljujući samo velikoj sreći. Da se ovaj u Ve-

gonmandu nije uplašio i upaničio, ne bi se desilo da ga Lulu izda. Njegova velika greška bila je što je pucao u nju ili, možda, što je uopšte išao da je poseti.

Dok Holidej se zahvaljivao nebu što je Stern pogrešio. Žarko je želeo da se dočepa tog bandita. Ali nije bilo suđeno da se to desi.

Njegov konj je stao pored jedne zmijske zvečarke, po kojima su ta brda i dobila ime i pre nego što je Dok mogao nešto da preduzme, on se propeo na zadnje noge, njisnuo i trgnuvši uzde oborio zapadnjaka. Holidej se našao blizu besnog reptila i opazio je da zmija menja smer svog napada. Otkotrljao se i otrovni zubi su za malo promašili njegovo lice. Udarcem drške kolta razmrskao je zmijsku glavu, ali je šteta već bila učinjena: Stern ga je čuo.

Ostavivši svoje stvari, bandit je skočio u sedlo i poterao konja čim je plegao po njegovim leđima. I Holidej je pojahao svog mrkova i poterao ga u jarugu, ali se onda predomislio i usmerio ga padinom jer je primetio kako Stern skreće prema visoravni. Bila je to banditova greška. Trebalo je da produži istim pravcem. Njegov vranac bio je umoran i njegova blizina sve manja. Holidejev konj ga je počeo sustizati i Stern pripuca iz revolvera.

Zapadnjak je poterao konja iza jedne stene i izvadio vinčesterku iz futrole. Stigavši do drugog kraja stene video je da se Stern odlučio da beži niz padinu. Kasno, pomislio je Dok pobedonosno i primeo pušku ramenu. Nije ciljao u čoveka jer je želeo da ga uhvati živog. Pogodio je konja i Stern

je poleteo preko glave životinje i otkotrljao se niz padinu.

Kada je ustao na noge, bez revolveira koga je u padu izgubio, zapadnjak mu se već približavao s naperećom puškom. Bandit je skočio u žbunje. Holidej je opalio iznad njegove glave i čuo kako je kuršum proleteo kroz granje. Uspravio se na uzengijama, ugledao na trenutak begunca i poslao još jedan metak tik nad njegovom glavom. Ubica je i dalje bežao ne obazirući se na grane koje su ga šibale po licu. A onda, iza gustog žbunja koje se odjednom prorredilo, Holidej je ugledao provaliju i usporivši svog konja, udobnije se namesio u sedlu.

Stern više nije imao kuda da beži.

Kada je zapadnjak izjahao iz žbunja Stern je čučao zgrčen i čekao s komadom grane u ruci. Čim je ugledao Doka zamahnuo je granom i izbio mu pušku iz ruke. Dok se trgao nazad u sedlu, a mrkov je uplašeno poskočio i zapadnjak je izleteo iz sedla. Otkotrljao se da bi izbegao kopita uplašenog konja, a bandit mu priskoči, pokušavajući da ga udari toljagom. Ova je pogodila busen samo nekoliko santimetara od Dokove glave. Holidej se ritnuo nogama i poduhvativši bandita ispod kolena, oborio ga s nogu.

Kada je ubica pao na tle, zapadnjak se bacio preko njega i zgrabivši ga za ruku, počeo udarati njom o stenu sve dok Stern nije ispustio toljagu. Bandit je sada iščupao pregršt trave i bacio je Doku u lice. Dok je ustuknuo, a Stern ustade i udari ga glavom u grudi. Dok na tren ostade bez daha. Okrenuo se i Stern ga udari nogom

u bok. Holidej je pao i otkotrljao se, a onda se podigao na ruke i kolena. Stern je zarežao kao zver i ponovo dograbio toljagu u nameri da zapadnjaku smrska glavu.

Dok zari prste u zemlju, zgrabi pregršt sitne zemlje i baci je Sternu u lice. Bandit je pokušao da uzmakne i zateturao se. Dok ga uhvati rukama iznad članaka nogu, čvrsto ih stisnu i onda iz sve snage diže iznenađenog ubicu i prebaci ga preko svog ramena.

Stern je svom težinom tresnuo o tle. Dok skoči za njim i uhvati ga blizu ruba provalije. Rukom je ščepao ubicu za prsa košulje i zadrža ga u tom položaju, zadajući mu istovremeno nekoliko udaraca. Konačno je njegova pesnica pogodila bandita u pleksus i ovaj se zgrči, da bi ga u lice dočekalo zapadnjakovo koleno.

Sudar Dokovog kolena i Sternovog čela muklo je odjeknuo i bandit se zatetura nazad ka ivici provalije. Videvši krajičkom oka njeno zamagljeno dno, Stern prestravljeno iskoči oči. Zakoprcao se u nameri da se udalji od ruba, ali mu Dok priskoči i ščepa ga za kosu. Stern je zakrkljao kada mu je Dok zabacio glavu unazad kao da će mu slomiti vrat.

— Za dlaku si daleko od smrti, Sterne — izusti zapadnjak zadihano. — Mogu da te gurnem preko ruba ako samo mrdnem prstom!

Da bi potkrepio svoju pretnju, Holidej je povukao Sterna za kosu i odigao ga malo od tla. Bandit se zaneo još nekoliko santimetara bliže ivici i njegovi su prsti kao kandže stegli

Holidejevu ruku. Dok sede na zemlju i pritisnu bandita nazad na rub.

– Do dna je dalek put, Sterne – rekao je. – A tamo ćeš brzo stići ako mi odmah nešto ne kažeš. Je li jasno?

Stern klimnu glavom, pokušavajući da dođe do daha.

– Ne gubi vreme – nastavi zapadnjak – ubeđujući me kako nisi bio u postaji Redings. Znam da si bio i hoću imena ostalih.

Bandit počeo da odmahuje glavom i Holidej mu je još jače gurnu unazad.

Stern se koprcao, uvijao i očajnički krkljao, ali ga je Holidej držao tako punih pola minuta, a onda polako popustio stisak.

– Nemam vremena – rekao je, cedeći reč po reč. – Ona devojka mi je bila dobra prijateljica. Čak i više od toga. A sad... ko vas je vodio? Ti nisi bio dovoljno mudar da to sam izvedeš, a još manje Šort.

– Čip... Čip Benedikt – zavapio je Stern.

Dok nabra obrve. Nije očekivao da će u ovom kraju čuti ime tog bandita. Kada je poslednji put čuo za njega, Benedikt se nalazio u zatvoru u Kenjon Sitiju. Kao da mu je čitao misli, Stern dodade:

– Izašao je iz zatvora pre dva meseca. Ranije, zbog dobrog ponašanja.

– Gde je sada?

– Pošao je da obiđe rođake u Juti. To je sve što znam, na časnu reč.

Holidej se zamislio. Stisak njegove ruke je popustio i Stern odjednom skoči u poslednjem očajničkom pokušaju da sreću preokrene na svoju stranu. Dok je instinktivno skočio unazad i pritom pustio bandita koji je,

padajući glavačke u ponor, životinjski kriknuo. Prsti su mu kao kandže uhvatili rub provalije, ali su zemlja i trava popustili pod njegovom težinom. Holidej je pružio ruku da ga uhvati. Uspeo je da prstima dograbi banditovu čizmu, ali je Sternovo telo bilo već u zaletu i čizma je iskliznula iz zapadnjakove ruke. Bandit je kao pero leteo kroz vazduh pored litice sve dublje u ponor, a do Holidejevih ušiju dopirao je njegov sve udaljeniji očajnički jauk.

Dok pogleda preko ruba u ponor s izrazom razočaranja na licu. Nije mu bilo žao što je Stern mrtav. Njega su ionako čekala vešala. Ali žalio je što je bandit umro pre nego što mu je rekao još nešto više o Benediktu i ostalim zlikovcima. No svejedno, pomislio je zatim, gledajući smrskano telo duboko u provaliji. Znao je ime vođe bande. Poći će za njim i od njega će saznati imena ostalih ubica.

Kada se uspravio, Dok se osećao čudno spokojnim i smirenim. Nije mu se žurilo. A i zašto bi? Imao je trag kojim će krenuti za ostalim Merinim ubicama. Lagano koračajući, pošao je prema svom konju.

Instinktivno je osećao da mu se ništa neće desiti pre nego što i poslednjeg zlikovca preda u ruke pravde. Posle toga... nema smisla sada razmišljati o tome.

*

Na putu prema Hokins Fletsu, u jednom malom naselju, još nedovoljno velikom da bi se nazvalo gradom,

u blizini granice države Kolorado, Čip Benedikt se još jednom sreo s Džekom Duanom i Kotonom Metjuom. Od dana kada se banda razdvojila prošlo je već pune dve sedmice. Benedikt je bio već skoro bez novca i sve vreme je proklinjao zlu sreću da im u ruke padne tako mala suma. Računao je da će, ako prikupi nekoliko pouzdanih ljudi, moći još jednom da pokuša s nekom bankom ili diližansom. Ili bilo čim drugim. Želeo je da se pred svojom rodbinom u Juti pojavi s bisagama punim para i da im dokaže da je u svom poslu imao uspeha, bar isto koliko i njegov ujak Džad, jedan od najpoznatijih drumskih razbojnika u državi Mormona.

Susret s Duanom i Metjuom bio je srećna okolnost, računao je, pogotovu kad je saznao da njih dvojica imaju još nekoliko stotina dolara.

– Gle, gle, izgleda mi da ovo treba proslaviti – rekao je. – Mora biti da je sudbina htela da se ponovo sretnemo. Tražim ljude koji će mi pomoći da zgrabimo neki pristojan plen. Vas dvojica biste odlično odgovarali za to.

Metju ga je pogledao sumnjičavo.

– Kakav plen, Čipe? – upitao je. – Džef i ja smo morali da pobegnemo pošto smo udesili dvojicu lupeža u Pegaz Sprinsu. To je jedini razlog zašto smo ovde.

– Kažem ja vama da nas je sudbina opet sastavila – terao je Benedikt svoje.

– Šta imaš na umu, Čipe? – upita Džef Duan. – Ostao sam s malo para i ne bih imao ništa protiv novog lakog plena.

– Nisam siguran da li će biti lako stečen ili ne – priznao je Benedikt. – Ne znam još ni šta će to biti, ali računam da ćemo nas trojica naći nešto što će se isplatiti.

– Neka to bude nešto bolje od Redingsa – promrmlja Metju.

– Ne pominji mi to, Kotone!

– Čuj, Čipe, nisam mislio ništa...

– Dobro – preseče ga Benedikt razdraženo. – Vidite, Hokins Flets je odmah iza onog brežuljka. Hajdemo tamo da nešto popijemo i da oslušnemo. Možda ćemo čuti nešto zanimljivo. Ako ne, možemo poći dalje do nekog većeg grada na severu, gde ćemo sigurno naći neku bogatu banku.

Nasmejao se glasno i ostala dvojica mu se pridružiše. Pojahali su ka Hokins Fletsu.

Gradić se sastojao od dva tuceta razbacanih zgrada na jednoj padini iznad potoka, koji se brzo gubio u crvenkastoj prašini ravnice. Ulazeći u grad naišli su na sveštenika koji ih je pogledao i žustro se počeo krstiti.

– Mislite li da nas je prepoznao? – upita Metju pajtaše.

Benedikt se pogladio šakom po bradi.

– Može biti da je prepoznao mene. Mislim da je neko vreme bio u Kenjon Sitiju kapelan.

Duan je izvadio pušku iz futrole na sedlu, ali je Benedikt stavio šaku na njegovu ruku i zavrteo glavom.

– Nemoj! Ne ubijaj sveštenike, Džefe. Verujem da to donosi nesreću.

Duan se začudio što iz Benediktovih usta čuje to priznanje, ali je samo slegnuo ramenima i vratio oruž-

je nazad u futrolu. Sveštenik se polako udaljio i više se nijednom nije osvrnuo.

Trojica bandita su se uputili pravo prema salunu, koji je bio neko sklepano zdanje s daščanim krovom i zidovima od brvana. Meštani, koji su se zatekli pred salunom, izmenili su nespokojne poglede kada su banditi sjahali s prašnjavih konja i širom otvorili pomična vrata krčme.

Za šankom su stajala šestorica gostiju i sve se oči okretoše prema došljacima, a razgovor je trenutno zamro. Benedikt je poručio bocu viskija i uzevši tri čaše odneo sve to do jednog stola u dubini prostorije. Tri bandita su ćutke pili i šarali očima odajom. Onda Benedikt opazi neko kretanje iza jedne zaveses, pa vrhom revolverске cevi ukloni tkaninu. Osmeh mu se lagano razlio licem i on je pokretom glave dao znak svojim kompanjonima da mu se pridruže.

Kada su njih dvojica prišli, Benedikt je raskrilio zavesu i otkrio desetak ljudi koji su sedeli u sobi zamagljenoj od duvanskog dima. Podeljeni u dve grupe igrali su poker, a u svakoj grupi karte je delio jedan profesionalni kockar. Igrači su digli glave i pogledali došljake.

– Pretpostavljam da nemate ništa protiv da se ja i moji ortaci pridružimo u igri? – reče Benedikt s usiljenim osmehom.

Jedan od kockara, čovek uzanog lica s čupavim brkovima, ustao je i zabacivši peš kaputa otkrio dršku revolvera, nisko pripasanog na bedru.

– Moraćete da pričekate, prijatelji – rekao je kratko.

Benedikt odmahnu glavom:

– Ja i moji ortaci nikad ne čekamo.

Kockar se trgao. Dvojica igrača spustili su ruke sa stola i odmakli stolice.

– Moraćete – ponovio je kockar.

Benedikt se ledeno osmehnuo i ustrelio ga pravo u srce. Kockar se trgao unazad, odbio od zida i pao na kolena pre nego što se potrbuške ispružio na podu. U odaji je nastala strka i svi su potražili spas u bekstvu na zadnja vrata. Drugi kockar je pružio ruku prema pištolju skrivenom ispod kaputa, ali ga je Džef Daun pogodio revolverskim hicem posred lica.

– Vi ostali se ne mešajte – grmnuo je Benedikt i svi su stali kao ukopani. Metju je prišao do šanka i uperio revolver u goste koji su pohitali prema vratima.

– Vratite se ovamo, gospodo – rekao je tiho.

Benedikt je sekao pogledom igračepokera.

– Mi smo sada tu, gospodo. U stvari, može se reći da smo tu i u celjoj ovoj jazbini... bar za izvesno vreme.

– Hoćete da kažete... da preuzimate grad? – upito je neko nesigurnim glasom.

– Grad? – izustio je Benedikt prezrivo. – Rupu ili jazbinu pre bih rekao, a ovo je sigurno rupa. No, tačno je da preuzimamo vlast. Nikome ništa neće biti ako budete činili ono što vam mi kažemo. A prvo što ćemo vam reći to je da nam donesete nešto za jelo... i žene.

– Šta? – promucalo je onaj isti. – Mi u Hokins Fletsu nemamo salunske

zabavljačice, mister. Neke su bile, ali su otišle...

Zastao je u pola rečenice jer mu je Benedikt prislonio cev revolvera na slepoočnicu. Banditovo preteće lice nalazilo se samo pedalj od njegovog. Građanin je nervozno progutao vazduh.

— Nismo ni pomenuli salunske zabavljačice. Rekli smo samo: žene. Zato nađite neke, mister, ili ćemo jednom po jednom od ovih ljudi prosvirati metak kroz glavu. Jasno?

Igrači pokera su se uplašeno zbili pored zida, a Benediktov sagovornik je uplašeno klimnuo glavom i izašao. — Pođi s njim, Džefe — naredio je Benedikt Duanu i ovaj je požurio za prestrašenim građaninom. Onda se vođa bande bezizrazno osmehnuo ostalima: — Vi se postarajte da budemo zadovoljni i neće biti nikakve nevolje. A sada neka neko donese novi špil karata pa da zaigramo poker kao prijatelji.

*

Sveštenik je prepoznao Čipa Benedikta i budući da je putovao po pokrajini znao je da tog bandita traže u vezi s nekom pljačkom i ubistvom na postaji kompanije Vels Fargo. Ugledavši Benedikta odjahao je iz Hokinsa kao vetar, jer se plašio da bi ubica mogao poći za njim.

Hitao je toliko da je morao ostaviti svog tovarnog konja, a njegov jahaći konj je izdržao samo do ulaza u glavnu ulicu susednog grada. Taj grad takođe nije bio velik i sveštenik nije

znao ni kako se zove, ali je u njemu postojao šerif...

Šerif je pobledeo kada je čuo Benediktovo ime i odjednom se setio da ima hitnog posla u nekom drugom mestu. No pre nego što je otišao stigao je da iznenađenom svešteniku kaže kako bi bilo dobro da ovaj pošalje telegram centrali Vels Fargoa.

Nemajući drugog izbora, sveštenik je tako i postupio, a šerif je paklenom brzinom odjahao prema brdima.

Telegram je stigao na sto Vajata Erpa u Denveru i on je odmah telegrafski obavestio Doka Holideja u Pegaz Springsu. Desilo se da je Dok bio u stanici kompanije kada je vest stigla. Vest bolja nego što se nadao. Benedikt je viđen u gradu udaljenom salo pola dana jahanja! Zapadnjak iznajmi odmornog konja, snabde se municijom i odjaha prema Hokins Fletsu.

Nadao se samo da će Benedikt i njegovi pajtaši, ma ko oni bili, biti još uvek u gradu kada on tamo stigne. Slutio je da su revolveraši, koji su viđeni s banditskim vođom, ljudi koji su takođe umešani u masakr u Redingsu. Utoliko bolje.

Pošto je Stern bio mrtav, a još trojica su se nalazila u Hokins Fletsu, preostao mu je još jedino Šort da potpuno zaokruži bandu ubica. Nije, naravno, znao da je Šort već davno mrtav.

*

Hokins Flets nikada nije tako nešto doživio i verovatno nikada više i neće.

Trojica bandita su bukvalno preuzeli grad i koristili su ga kao svoju prćiju. Sve vreme držali su kod sebe dve žene iz grada i zadovoljavali se njima kad god su hteli. Otac jedne od tih devojaka, a obe su bile veoma mlade, poginuo je pokušavajući da spase svoju kćer. Duan ga je bez predomišljanja ubio. Otac druge devojke bio je već davno mrtav i kada je njena uplakana majka došla i počela preklinjati da je puste, Benedikt je strgao odeću s nje i naterao je da naga prođe glavnom ulicom.

U međuvremenu su pretresli kuće i trgovine i pokupili sve oružje. Služili su se terorom da zaplaše građane. Još prve noći zapalili su trgovinu, a ista sudbina zadesila je još dve kuće. Neki građani su bili ranjeni. Ubice su uživali u svojoj moći i kretali su se ulicom arogantno, dignute glave, skoro stalno pijani.

Jedne noći njihova tiranija je prevršila meru. Koton Metju upao je u spavaću sobu jednog mladog bračnog para, pucao na muža a zatim nasrnuo na ženu, dok je muž krvareći umirao u krevetu pored nje.

Šestorica ogročenih građana odlučili su da napadnu trojicu ubica. Skriveno oružje je doneto i razdeljeno. Devojkama, koje su bile taoci bandita, krišom je doturena poruka. Bilo je dogovoreno da se u određenom trenutku devojke udalje od svojih tlačitelja, a građani bi tada napali na njih.

Plan je započeo uspešno da se ostvari. Devojke su pobegle, ali građani nisu bili dovoljno oštri. Trebalo je da pobiju bandite na licu mesta, ali umesto toga oni su ih prvo pozvali na predaju.

Benedikt se bacio na pod iza jednog stola i pripucao na prozor, gde je ugledao lice jednog od građana. Staklo se uz zveket rasprslo i pogođeni građanin je bolno kriknuo. Džef Duan je pripucao iz puške i izrešetao čoveka koji je upao na vrata. Koton Metju je opalio iz kratke dvocevke i raskomadao dvojicu napadača.

Preostali su pobegli, a banditi počeli da mahnitaju. Izašavši na ulicu, pripucali su na vrata i prozore obližnjih kuća.

U tom trenutku iza brežuljka dojahao je Dok Holidej! Jedan od građana koji su bili napali bandite, bežao je iskolačenih očiju, misleći samo na to kako da se spase. Dok se saže u sedlu i dograbi ga za okovratnik. Težina uhvaćenog građanina umalo nije pretegla i svukla ga iz sedla. Holidej ipak sačuva ravnotežu i snažno prodrma uplašenog čoveka.

— Kakva je to pucnjava? — upita. — Je li Benedikt u gradu?

Begunac se pribrao i klimnuo potvrdno glavom:

— Jeste. Benedikt, Metju i Duan. Preuzeli su vlast u gradu i mi smo pokušali da ih oteramo. — Zajecao je prekrivši lice rukama. — Pokušali smo... oh, Bože, samo pokušali! Mi smo ipak samo mirni građani, a ne revolveraši.

Dok je on završavao rečenicu zapadnjak je već jahao dalje, vadeći uz put vinčesterku iz futrole. Ugledao je

trojicu bandita kako pijani posrću niz glavnu ulicu, pucajući bezobzirno na sve što bi im zapalo za oko. Primetili su ga i Holidej opali jedan hitac i pogodi Džefa Duana. Ovaj se srušio u prašinu, a iz rane na njegovom vratu pokuljala je krv, kvaseći suhu zemlju.

Opazivši to, Koton Metju je pijano zatreptao očima, ali je Benedikt prepoznao zapadnjaka i pobegao prema salunu. Metju se u međuvremenu pribrao i digao dvocevku. Oružje je grmnulo, ali je bandit još bio uzdrman prizorom Duanove smrti i snop olovne tanadi je promašio.

Polegao po konjskom vratu, Dok je ispalio jedan hitac i Metju se zateturao i polako klonuo na zemlju.

Pren nego što je bandit mrtav pao na tle, Holidej je naterao konja na trotoar ispred saluna i sagnuvši glavu, naterao životinju kroz dvokrilna vrata saluna. Ugledao je za trenutak Benedikta kako beži prema zadnjoj odaji. Bandit je zastao na pragu i opalio iz puške.

Zapadnjak je skočio iz sedla na šank. U letu je izvadio revolvere, skočivši iza šanka. Ciljao je zadnju odaju. Zatim se zakotrljao prema zidu pored ulaza u sporednu odaju i iz donjeg ugla ispalio hitac prema Benediktu, zaklonjenom iza stola. Kuršum je pogodio Benedikta u rame i udarac metka odbacio ga je na zid. Bandit je ispustio pušku, ali je potegao revolver i ispalio dva metka na Doka.

Kada je Holidej provirio iz svog zaklona, ugledao je bandita kako šepajući beži niz ulicu. Zadnja vrata saluna njihala su se poluotvorena i zapadnjak je u skoku jurnuo kroz njih a

onda se bacio na zemlju da bi izbegao sledeći hitac begunca koji je digao gejzir prašine pored njega.

On se munjevito pridigao na jedno koleno, stežući obema rukama dršku svog kolta. Jedno za drugim opalio je dva hica i Benedikt se srušio kao povučen nekom nevidljivom uzicom. Prevalio se na bok i kašljući mlazeve krvi pokušao da nanišani. Holidej u dva snažna skoka priskoči i pritisnu nogom ruku u kojoj je bandit držao revolver. Još zadihan, kleknuo je kraj njega i prislonio mu cev revolvera na čelo. Ali otkočio je kolt. Nije više postojalo ništa čime bi mogao naterati tog zlikovca da mu kaže ono što neće. Benedikt je bio suviše blizu smrti i to je znao. Jednom rukom pritiskao je ranu na grudima, a između prstiju i iz usta tekao mu je tamnocrveni mlaz krvi.

Ipak, kada je pogledao zapadnjaka, u njegovim očima blistao je sjaj trijumfa.

– Gde je Šort? – upitao ga je Dok, nadajući se da će mu bandit možda ipak nešto reći. Ali umesto toga Benedikt se počeo smeјati, mada je to više ličilo na prigušeno krkljanje.

– Šort je mrtav – zakašljao se bandit. – Ja sam ga ubio.

– To onda znači da ste svi na broju – reče zapadnjak s olakšanjem. – Išlo je brže nego što sam se nadao, ali sad su oni, koje ste u Redingsu pobili, dostojno osvećeni.

Na Benediktovim krvlju zamrljanim usnama zaigrao je usiljen osmeh. Onda je on lagano odmahnuo glavom.

– Ne – izustio je krkljajući. – Grešiš, Holideje. Postoji još jedan, onaj

koji je ubio devojk... Pucao je tri puta. Ali nikada ga nećeš naći. Nemaš podatak i nikada...

Zakašljao se i krv je bljuznula iz njegovih usta, prsnuvši na zapadnjakovu jaknu. Zbunjen time što je čuo, Dok zgrabi i prodrmusa samrtnika.

– Ko? Ko je taj, proklet da si? – povikao je. – Benedikte, nemoj još umreti. Ko je taj, dođavola?

Naglo je začutao jer je Benedikt prestao da kašlje i glava mu je mlitavo klonula. Ubica je bio mrtav, a tajnu je poneo sobom u grob.

*

Ulazeći u salun u Sejdž Bendu, Den Beret je zadovoljno zviždukao. Gurnuvši šešir na potiljak, klimnuo je glavom ljudima u prostranoj odaji i naslonivši se na šank stavio novčanicu od deset dolara na glatku limenu površinu.

– Viski i pivo, Luk, i jednu bočicu malinovog soka sa sodom za Kriši.

Barmen posluša i donese mu najpre viski, a zatim mu natoči pivo.

– Jesi li celu porodicu doveo u grad, Dene? – upita.

– Da. Došli smo po namirnice i da Edi kupi novu haljinu. Možda ću uzeti i još jednog konja.

Luk obrisa šank i napući usne:

– Mora da si mnogo dobio na kocki, Dene. Drago mi je, a i celom gradu. Ljudi su zadovoljni što ti je na kraju krenulo. Evo jedne boce maline i reci Kriši da će za praznu bocu dobiti deset centi.

Beret klimnu glavom, iskapi viski i otpi gutljaj piva. Osmehnuo se pri pomisli kako će Krisino lice zasijati kada vidi bocu maline.

– Hoćeš li da pogledaš „Denverske novine“? – upita ga Luk odjednom. – Jutros je stiglo nekoliko primeraka i ja sam zgrabio jedan. Posle onog masakra kod Redingsa teško ih je dobiti.

Beret je zadržao ozbiljan izraz lica i pružio ruku da uzme novine. – Da, to su neki opasni zločinci učinili – rekao je. Počeo je da otvara novine i na polovini prve strane ugledao naslov odštampan masnim slovima, od kojeg mu je odjednom zastao dah:

„Avanturista se dočepao zločinaca. Petorica bandita su mrtvi.“

Beret je zatresao novine da bi stresao nekoliko mrvica s njih, ali i da bi prikrio iznenadno drhtanje ruku. Počeo je da čita lagano mičući usnama, kao da sriče slovo po slovo.

„Dok Holidej, jedan od najpoznatijih avanturista i revolveraša, uspeo je da otkrije bandu Čipa Benedikta, koja je nedavno izvršila pokolj na stanici Redings u brdima Kolorada.“

Zahvaljujući podacima iz poternice i njegovoj odlučnosti i ličnom zalaganju, Dok Holidej je neustrašivo ušao u obračun s bandom krvožednih ubica...“

– Zaista mi je drago što se ja lično nikada nisam sukobio s tim Dokom Holidejem – primeti Luk, naslanjajući se na šank.

Ne dižući pogled s novina, Beret nešto promrmlja. Od snažnog stiska-

nja papira vrhovi prstiju su mu pobeleli, ali je on produžio i dalje da čita.

Luk se nasmejao glasno:

– Hej, ta malina će se zagreјati ako je brzo ne odneseš, Dene!

Pružio je ruku i spustio gornji rub novina da bi pogledao Bereta. Zatim je zbunjeno ustuknuo jer je Beret trgao novine.

– Dođavola, Luk, pusti me da čitam! Neću ti pojesti novine. U stvari, platiću ti ih da mi se ne žališ.

Barmen je zatreptao očima zbog nagle promene Beretovog raspoloženja. Beret gurnu novčić preko tezge, savi novine, prevrnuvši pritom čašu s ostatkom piva, pa glasno opsova. Onda stavi novine pod mišku i okrenuvši se, prođe između zanemelih i zablenuatih gostiju. Bočica sa malinom ostala je na šanku.

Prešao je preko ulice do trgovine mešovitom robom i ušao, odgurnuvši grubo u stranu nekoliko starijih osoba koje su mu se našle na putu. Bio je toliko zamišljen da ih nije ni primetio. Ušavši u radnju, osvnuo se i spazio Edi u novoj haljini. Kri si je sedela na tezgi i lizala lilihip, koji joj je neko dao. Kada je videla oca njeno lice se razlilo u srećan osmeh, ali je taj osmeh odmah nestao čim je primetila da Beret dolazi samo s novinama u rukama.

– Gde je moja malina, tata? – upita.

– Au, zaboravio sam je u salunu. Uzećemo je posle – osmehnuo se usiljeno i okrenuo se ka Edi, koja je u ruci držala jednu haljinu.

– Baš mi je drago što si stigao, Dene – rekla je. – Pomozi mi da odaberem između ove i one koju je mis-

ter Anderson doneo. Koji ti misliš da bi trebalo uzeti? Mister Anderson kaže da mi ona koju je on doneo bolje stoji, ali boje na ovoj drugoj su postojanije, pa ne znam...

– Uzmi obe – reče joj muž ljubazno. Edi zastade dah:

– Oh, Bože! Ne, Dene, to je previše. Nikada dosad nisam imala dve haljine, a kamoli dve nove... Ne, ne...

Beret pruži ruku, uze haljinu koju je držala, dograbi i drugu koju je trgovac doneo i savi ih obe pod mišku zajedno s novinama. Izvadio je novac iz džepa i položio ga pred zbunjenog Andersona:

– Je li to dovoljno?

– Ovaj... da, mister Berete – promuća trgovac. – Još vam dugujem nešto sitnine...

– Zadrži je! – preseče ga Beret i povukavši Kri si s tezge i ne obazirući se na Edine proteste što će joj se haljine izgužvati, izveo ih je obe na ulicu.

– U čemu je stvar, Dene? – upita Edi, nastojeći da izvuče ruku iz njegove. – Šta se desilo? Trebalo je da ovo bude prijatna poseta gradu i sve je išlo fino, a sada...

– Ah! Sit sam ovog grada. Sve sami licemeri. Kada smo bili dužni bili smo za njih smeće, a sada, kad sam izmirio dugovanja, sada sam ja odjednom mister Beret ili stari Den i svi mi se osmehuju.

– Naravno. To je tako. Ne možeš se buniti protiv toga.

– Mogu. To samo pokazuje kako su ljudi dvolični. To mi je odjednom palo na um u salunu kad su svi zurili u mene samo zato što imam novca u dže-

pu. E, sit sam ih. Odlazimo odavde, Edi!

Njegova žena je uzdahnula i kad ga je bolje zagledala nabrala je obrve.

– Dobro, ako se ti tako osećaš, Dene. Kupila sam sve namirnice i mister Anderson ih je natovario na kola, pa možemo da se ukrcamo i da krenemo kući.

– Ja hoću moju malinu – zacvilela je devojčica.

– Zaboravi na tu prokletu malinu – reče njen otac oštro, stavljajući Krisi među vreće i pakete na zadnji deo starih kola. – Kupićemo neki drugi put.

– Oh, Dene, obećao si joj to – reče Edi.

– Kažem da sada to zaboraviš – prasnu on razdraženo.

Edi je shvatila do koje je mere on nemiran i ljut i položila mu ruku na podlakticu. On ju je, međutim, nervozno odgurnuo i rekao:

– Čuj, nisam mislio samo da odmah odemo iz grada kući. Mislio sam da potpuno odemo odavde... da prodamo sve i odselimo se dalje na zapad, gde me neće ljutiti gomila licemera kao što su ovi u ovom gradu.

Edi je zaustila nešto da kaže i ustuknula korak. Zatreptala je i gledajući ga s nevericom, mahinalno prišla ruku ustima:

– Ali... pa upravo smo isplatili dug. To si uvek želeo. Želim tu da živimo. Krisi treba da pođe u školu i... Dene! Reci mi šta nije u redu!

– Rekao sam ti. Sit sam ovoga grada i ovih građana. Sada ćemo se uz put zadržati kod trgovca nekretninama i oglasiti prodaju ranča, a onda

ćemo poći pravo na zapad. – Osmehnuo se usiljeno, ali mu je osmeh bio neubedljiv. – Izgleda da sam ja čovek koji voli širinu i mnogo prostora za disanje, Edi. Ne, nemoj ništa da mi govoriš! Odlučio sam.

Podigao ju je na sedište i dok se on sam penjao Krisi je jecala i šmrkala. Stavivši savijene novine na sedište, uzeo je uzde u ruke i poterao konja.

On nije bio čovek koji se lako mogao uplašiti, ali, dodavola, nije želeo da se nađe licem u lice s Dokom Holidejem. Taj zapadnjak je bio nepogrešivi mehanizam kada se radilo o baratanju revolverom i pobio je celu Benediktovu bandu. Čovek kao on mogao ga je naći iako je on tragove vrlo dobro prikrrio. Sem toga, pravdao se Beret dalje pred samim sobom, morao se brinuti za sigurnost Edi i Krisi mnogo više nego za sebe. Znao je da čovek, kao što je Holidej, motivisan više osvetom nego dužnošću, nikada neće odustati od gonjenja, a Beret je znao da je sa ženom i kćeri ranjiv. Jedino što mu se činilo mogućom šansom bilo je da pobegne nekud u divljinu.

Zaustavio je kola ispred biroa za prodaju nekretnina i skočivši sa sedišta pošao prema vratima. Ušao je u kancelariju i činovnik mu je rekao da Dejvis, glavni posrednik, već razgovara s jednim klijentom.

Beret promrsi sebi u bradu psovku, nestrpljiv da što pre ode iz grada i da se vrati na svoj ranč. Već je imao ideju kuda da ode. Dolazila je zima i možda će jedva stići da preteknu snežne oluje, ali moraće da pređu

preko planine. Biće to pakleno teško za Kriši i Edi, ali to je bio jedini put.

Dok je tako razmišljao vrata biroa su se otvorila i Dejvis je ispratio jedinog klijenta. Kada je Beret prepoznao posetioca trgao se. Bio je to čovek po imenu Kasidi, visok, surovih, tvrdih očiju, sa nisko pripasanim revolverom. Uprkos smrtno hladnom pogledu koža mu je bila nežna, skoro dečaćka, mada je nesumnjivo imao više od dvadeset pet godina.

Beret se prisetio da je Kasidija spasio od grupe zatvorenika u Kenjon Sitiju i Kasidi mu je zbog toga bio vrlo zahvalan. Po izlasku iz zatvora sreli su se više puta i Kasidi se uvek raspitivao može li nešto učiniti za Bereta.

Od tada je stekao glas revolveraša. Kid Kasidi je stekao glas poznatog ubice. Beret nije ni slutio šta Kasidi traži u Sejdž Bendu, niti ga se to ticalo. Ali kada je revolveraš pošao prema njemu i s osmehom mu pružio ruku, Den Beret je shvatio da mu je sudbina poslala oružje koje može upotrebiti protiv Doka Holideja.

Kasidi je bio njegov dužnik, a vreme isplate duga je došlo.

*

Vajat Erp je prišao ogradi korala pored koje je Dok Holidej rasedlavao oznojenog konja i oslonio nogu na najnižu prečagu. Visoki zapadnjak je s naporom prebacio sedlo preko prečage. Iz štale se pojavio štalski momak i odveo konja unutra.

– Pazi dobro na njega – naredio mu je Dok, glasa hrapavog od umora.

Šakama je otresao prašinu sa odeće. – Prešao je veliki put i stomak mu je željan sena i zobi.

– Bez brige, mister Holideje – odgovori štalski momak.

Vajat Erp je ćutao dok je Holidej i dalje tresao prašinu.

– Kako vidim, nisi imao sreće? – upitao je.

Zapadnjak odmahnu glavom:

– Ne, nisam. Proverio sam mnoge stare Benediktove prijatelje. Jedan od njih bio je nervozan i potegao je pištolj pa sam morao da ga pošaljem na onaj svet. Ali nijedan od njih nije učestvovao u pokolju na postaji Redings i niko nije ništa znao o ljudima koje je Benedikt vodio sa sobom.

Vajat Erp je značajno klimnuo glavom:

– Kao što sam ti rekao, Dok, ja verujem da je to bila poslednja Benediktova podvala, gorka pilula koju ti je dao da progutaš umesto zbogom. Ne postoji šesti čovek. On je jednostavno želeo da živiš opterećen tom groznom mislju kako čovek, koji je ubio Meri, šeta živ i zdrav ovim božjim šarom a da ga ti nikada nećeš ščepati.

Zapadnjak je zabacio šešir na potiljak i izvadio cigaretu iz tabakere. Odgrizao joj je vrh i stavio je u usta.

– Ne bih se složio s tobom, Vajate. Benedikt je znao da mi zabija nož u srce, ali ja sam ga video kako umire i čuo sam njegove reči. Znam da je govorio istinu. Bio je toliko zadovoljan sobom, mada mu je preostalo da živi još samo nekoliko trenutaka. Poslednjim dahom rekao mi je za tog šestog čoveka, jer je znao koliko će me to pogoditi. Šesti čovek postoji.

Vajat Erp stisnu usne.

– Čuj, Dok, prošla je već puna nedelja dana kako si sredio Benedikta i za to vreme nisi naišao ni na kakav novi trag. Pa, i po novcu koji si kod njih našao i koji su potrošili mogao si nešto da zaključiš.

Zapadnjak je zamišljeno gledao svog prijatelja i kresnuvši šibicu zapalio vrh cigare. Odbio je nekoliko dimova, a onda rekao:

– Uveren sam da još nije sve okončano. Pomenio si novac. Vidiš, kompanija je dobila jedva nešto više od polovine. Raspitujući se, saznao sam da su Metju i Duan izgubili dosta na kocki, a verujem da su i ostali dosta potrošili. Ali sve zajedno – ono što je kompanija dobila nazad i ono što je potrošeno... po tome mi se čini da je svako od njih dobio oko hiljadu šest stotina dolara.

– Tačno – složio se Vajat. – Podelili su plen na pet delova.

– Da, ali Šort je već bio mrtav. Benedikt ga je ubio, pa su, dakle ostali podelili i njegov deo. To bi značilo da je svaki od njih trebalo da dobije po dve hiljade.

Vajat zažmiri:

– Možeš samo da nagađaš o tim iznosima, Dok. Možda je Benedikt, kao vođa bande, uzeo više od ostalih...

– Ko sada nagađa? – prekide ga Dok. – Čuj, Vajate: svi su podjednako uprljali ruke krvlju i sigurno su svi želeli jednak deo. Zato tvrdim da ako je Šort bio mrtav i ako su ostali dobili po hiljadu i šest stotina, to onda znači da je ipak postojao još jedan čovek.

Vajat Erp se ispravio i nabravši obrve, pogledao cigaru koju je izvadio iz džepa i kresnuvši šibicu o ogradu koralu, prineo plamičak vrhu cigare. Dim mu je obavio lice.

– U redu, slažem se s tobom u tome da postoji realna verovatnoća da je u postaji Redings učestvovao još jedan čovek, koji je sada na slobodi. Ali pronaći tog čoveka biće veoma teško, da ne kažem nemoguće.

– Nema ničega nemogućeg ako čovek ima dovoljno vremena – odvrati zapadnjak tmurno.

– Ti ga imaš, stari prijatelju, ali... Da li je probitačno protraćiti život goneći neku problematičnu senku?

Holidej je odbio gust dim pre nego što je odgovorio:

– Nije, ali dok je trag vruć vredi pokušati. Ako za desetak dana ništa ne saznam, moraću da odustanem... i da se priviknem na pomisao kako je Merin ubica živ i zdrav i šeta zemljinom kuglom. Razume se da bi me to osećanje mučilo i da se nikada neću okanuti želje da ga nađem, ali tada će biti daleko manje šanse da u tome uspem. Za sada mi ostaje da gajim nadu da ću ga ipak naći.

– Šta nameravaš? Imaš li na umu nešto određeno?

– Ima još nekoliko Benediktovih starih ortaka koje moram da vidim. Moguće je da taj čovek nije registrovan u kartoteci kriminalaca. Možda do sada nije gonjen ni za kakav zločin.

– U tom slučaju biće skoro nemoguće naći ga.

– Možda – složi se Dok. – Ali... u svakom slučaju to mora da je neki

iskusan ubica ili čovek iz toga kraja koji dobro poznaje okolinu Redingsa i Stenovite planine uopšte. Mislim da ću poći da se tamo raspitam i proverim da li je neko iznenada došao do neke veće sume novca. Recimo dovoljno novca da plati neki manji dug ili da kupi malo krdo goveda, ranč, ili mašine za farmu... Nešto što bi se moglo kupiti za približno hiljadu šesto dolara.

Vajat uzdahnu:

– To će biti veliki posao. Izgleda lako, Dok, ali zahtevaće mnogo truda i napora.

– Ni približno toliko kao što možda misliš, Vajate. Kao prvo, nema mnogo gradova tamo. A uvek ima pričanja i govorkanja. Ljudi znaju ko je dužan, a ko nije, ko je platio dugove a ko ne može da ih plati. Uz čašicu pića razvezaće jezik.

– To ti može doneti i metak iz zasede! – upozori ga Erp.

Zapadnjak se osmehnuo krajičkom usana:

– I to je uračunato u moj rizik. U tom slučaju znaću da sam na tragu ubici. Još nešto, Vajate: ako u toku ovih deset dana nađem neki siguran trag, garantujem ti da ću ga uhvatiti bez obzira koliko ću vremena na to utrošiti.

Pogledi im se sretoše. Vajat Erp je odbio gusti dim pre nego što je odgovorio:

– U to ne sumnjam, Dok. Ne bih voleo da se nađem u njegovoj koži. A sada, šta trenutno nameravaš?

– Pre svega idem u hotel da se okupam, a onda da nešto pojedem i da se dobro odmorim. Obnoviću zalihe hra-

ne i municije i posle toga krećem. – Provlačeći se kroz ogradu, dodao je: – Još nešto, Vajate! Pre izvesnog vremena Benedikt je bio u zatvoru u Kenjon Sitiju. Moguće je da se tamo upoznao s tim šestim čovekom.

– Da, to je moguće. Poslaću poruku u zatvor i dobiću odgovor o svim njegovim prijateljima i pajtašima iz zatvora pre nego što se ti odmoriš.

– Velika hvala. – Dok se protegli i zevnu. Otresajući i dalje prašinu s kožne jakne, uputio se prema hotelu koji se nalazio odmah iza stanice Vels Fargo.

Dok je hodao, razmišljao je o kadi punoj tople, čiste vode, u kojoj će dugo, dugo ležkariti.

*

Edi Beret je izašla na verandu ranč kuće i pogledala preko dvorišta prema koralu gde je njen muž razgovarao s Kasidijem. Taj čovek joj se nije dopadao, možda zbog toga što nije skrivao činjenicu da je revolveraš i da je ustrelio devet ljudi, što po njenom mišljenju nije bilo nešto čime bi se čovek mogao hvaliti.

Kasidi se ipak ponašao vrlo pristojno i trudio se da zabavi Kri. Trebalo je da kod njih ostane samo dva do tri dana, ali i kada je taj rok prošao on nije pokazivao nameru da otputuje.

Edi se osvrnula i videvši da Kri ruča, pošla prema dvorištu ka dvojici muškaraca. Oni su bili zaokupljeni razgovorom i stajali su okrenuti leđima kući. Nisu čuli njeno približavanje i ona je uhvatila nekoliko reči nji-

hovog razgovora. To ju je navelo da zastane kao ukopana.

– ... Ali Holidej je onaj glavni – čula je reči svoga muža. – Možda ima i drugih... koji nas gone... ljudi Vels Fargo kompanije...

– Čuo sam za Holideja – odgovorio je Kasidi. – Uživa ugled čoveka... poteže brzo... mislim da mogu da ga... – Stavio je ruku Beretu na rame. – Drago mi je... posle onoga... učinio za mene...

Vetar je nosio njihove reči, ali i ono što je Edi čula bilo je dovoljno da joj se na čelu urežu duboke bore. Bilo je očigledno da je njen muž tražio od Kasidija da za njegov račun potraži nekog ko se zove Holidej, verovatno onog istog avanturistu i revolveraša o kome je čitala u novinama koje je nedavno našla zgužvane u drvenom sanduku. Nije imala pojma zašto je njen muž želeo da Kasidi obrati pažnju na Holideja, ali ju je taj njegov zahtev plašio. Kasidi je bio poznat revolveraš. Bilo je to isto, pustila je svojoj mašti na volju, kao da ga je Den najmio da ubije tog avanturistu. No pomisliti tako nešto bilo je preterano. Den nije imao razloga da tako nešto učini...

Ne, mora biti da je pogrešno shvatila. Ne bi trebalo da donosi zaključke na osnovu delimično uhvaćenih reči.

– Kako bi bilo da vas dvojica nešto ručate? – izustila je naglo, tako da su se oni trgli. Zapazila je kako je Kasidijeva desna ruka munjevito poletela ka dršci revolvera. Kriknula je prigušeno i pritisnula rukom usta, a u očima joj se čitao strah koji ju je obuzeo.

Kasidi se lagano ispravio i usiljen osmeh raširio mu je usne, a ruka mu se udaljila od revolvera.

– Izvinite, Edi. Uplašili ste me jer ste prišli sasvim blizu pre nego što ste progovorili.

– Da, Edi – rekao je njen muž smušeno. – Zašto nas nisi jednostavno pozvala iz kuće?

– Pozvala sam vas – slagala je ona. – Pretpostavljam da me zbog vetra niste čuli. – Zadrthala je i pritegla vunenu maramu oko ramena i pleća. – Ovde je hladno. Dodite dok je jelo još vruće.

Obojica muškaraca su klimnuli glavom, a Edi se okrenula i pognuvši glavu pred naletima vetra pošla prema kući. Čim se okrenula sa njenih usana je nestao usiljeni osmeh i duboka brižna bora ponovo se urezala između njenih obrva.

Kasidi je položio ruku na Beretovu podlakticu:

– Misliš li da je nešto čula?

– Ni govora. Vetar je duvao na drugu stranu i nije mogla ništa da čuje. Čuj, Kide, ne mogu da ti platim za ovaj posao.

– Posle svega što si za mene učinio u zatvoru, biće mi drago da taj posao obavim.

Beret je zavrteo glavom:

– To je suviše velika usluga za ono što sam ja tebi učinio.

– Ma, nije!

– Ne, ne, ti si profesionalac. Nije pošteno tražiti od čoveka da troši svoje vreme i profesionalne sposobnosti zabadava. Prema tome, kada budem otišao, izdvojićeš deset najboljih goveda iz mog krda i prodaćeš ih. Do-

bićeš za njih blizu dve stotine dolara. Dolazi zima i cene skaču. Biću ti veoma zahvalan ako tako postupiš, Kide.

Kasidi je slegnuo ramenima.

– U redu. Hvala, Dene. Samo ti budi bez brige, jer ću ja srediti tog Holideja. Ali ne vidim zašto bi se ti selio odavde? Ja mogu sačekati da se taj čova pojavi u Sejdž Bendu i tu ću ga prikucati. Niko ne mora da zna da to ima bilo kakve veze s tobom. Kada bude ležao opružen u sanduku, ti možeš mirno nastaviti svoj život.

Beret ga je oštro pogledao i ugrizao se za donju usnu. Predlog je bio primamljiv i izazovan.

– Već sam izložio ranč prodaji – pravdao se.

– Ne smeta. Pusti to kako jeste. Ja inače radim za agenta nekretnina i čistim naseljenike iz gornjeg dela doline. Biću ovde u okolini sedmicu dana ili i duže. Holidej se možda neće ni pojaviti, ali ako se ipak pojavi ja ću ga srediti i ti više nećeš imati šta da brineš.

Beret se pekao na žeravici.

– Dodavola, ako bih mogao da ostanem ovde... bilo bi mnogo lakše.

– Naravno da bi bilo.

– Dolazite li vas dvojica? – začuli su ženski glas.

Pogledali su prema kući i ugledali Edi koja ih je nestrpljivo iščekivala na vratima kuće. Beret je klimnuo glavom i mahnuo joj rukom, a onda se obojica uputiše prema kući.

– Do vraga, mogao bih i tako da učinim, Kide – reče Beret uz put. – Hej, šta nije u redu?

Namrštio se kada je video izraz Kesidijevog lica.

– Samo sam nešto pomislio. Vetar duva jače nego pre nekoliko minuta, a mi smo ipak sasvim dobro čuli doziivanje tvoje žene.

Beret je oštro pogledao prema kući, ali na ulaznim vratima više nije bilo nikoga. Ubrzao je korak, razmišljajući o tome koliko je Edi mogla da sazna...

*

Holidej je digao pogled sa izveštaja koji je pročitao, ne skrivajući zadovoljstvo na svom energičnom licu.

– Ovaj Den Beret je potencijalna mogućnost, Vajate. Bio je u istoj ćeliji s Benediktom, a jahao je u nekoj bandi... U zatvoru je bio zbog ubistva. To bi mogao biti on.

– Da, ali po kratkoj vremenskoj osudi možeš videti da porota nije procenila kako se radi o hladnokrvnom ubistvu s predumišljajem. Branio se da je tako postupio u samoodbrani, ali mada se porotivnici nisu s njim složili izgleda da je ipak u pitanju bio pošten obračun. Jedino što obračun nije bio okončan prvim hicima nego je Beret gonio tog čoveka kroz grad sve dok ga nije saterao u ćorsokak i likvidirao.

– Za koje vreme je mogao i da se predomisli. Čovek koji tako nešto učini mora biti tvrdokoran. I surov.

– Možda ne toliko surov koliko jedna usijana glava, Dok.

Zapadnjak potapša rukom izveštaj.

– Rekao sam samo da je on potencijalna mogućnost.

– Čitaj dalje! Na kraju poslednje strane zapisana je beleška: Beret je sada oženjen, ima i dete. Izgleda da se smirio.

– Oženjen čovek verovatno ima više dugova nego neženja, Vajate. Ne slažem se s tobom da nije sumnjiv. Proveriću ga. – Okrenuo je poslednju stranu. – Vidim da živi u mestu koje se zove Sejdž Bend. Znaš li to mesto?

– Prolazio sam kroz njega. To je oko osamdesetak milja daleko od postaje Redings.

Zapadnjak napući usne i počeo mahinalno listati stranice. Odjednom je zastao i zainteresovano pogledao jedan deo teksta.

– Postoji ipak verovatnoća. Pogledaj ovo, Vajate! Den Beret je neko vreme radio kao drvoseča u planinama iza Redingsa, a takođe i u rudnicima boraksa kod Fajer Springsa. Čuj, pa on je prokrstario celu tu teritoriju!

– Tako je, u pravu si. Slažem se da ga vredi proveriti, ali ne bih polagao suviše nade u njega, Dok. Dvojica drugih Benediktovih pajtaša još uvek su u zatvoru, jedan je mrtav, a jedan je negde na zapadnoj obali... mada se ne zna tačno mesto gde boravi. Mogao je zaista biti tamo negde na obali, a mogao je i učestvovati u pokolju kod Redingsa.

– Proveriću ovo – odluči Dok, uzimajući papire. – Počecu s proveravanjem gradova bližih Redingsu. Ako tamo ne nađem ništa što je od značaja, krenuću dalje, sve do Sejdž Benda i potražiću tog Dena Bereta.

Ustao je i Erp ga je pogledao:

– Kada polaziš?

– Iz ovih stopa, Lepo sam spavao i odlično doručkovao. Imam dva konja koji me čekaju... jednog za jahanje, a drugog za prtljag. Nemam vremena da čekam diližansu, a sem toga, ne bih hteo da se držim njene maršrute.

– Onda bi bilo bolje da se obezbediš toplom odećom. Vozari diližanse već traže niže puteve preko planine. Gore je već bilo snežnih oluja. Na Mun Pasu sneg je vejao pola dana.

Holidej kratko zviznu:

– Izgleda mi da će ova zima biti đavolski oštra!

Vajat Erp klimnu glavom i pruži mu ruku.

– Pokušaj da se vratiš pre nego što zazimi – reče prijatelju. – Međutim, još je važnije, Dok, da se vratiš bilo kad!

Zapadnjak se blede osmehnuo:

– Vraćiću se, Vajate, ne brini! Ne znam kada, ali budi uveren da ćemo se opet videti. Ako baš ne dođem istim putem nazad, javiću ti se na neki drugi način.

– Drago mi je što to čujem. Uvek me je pomalo zabrinjavao tvoj fatalistički odnos prema životu, kao da ti nije važno jesi li živ ili ne.

– Ima u tome nešto istine, ali ipak je bolje biti živ. I sada sam još uvek teško pogođen Merinom smrću. Često se podsetim nečega u vezi s njom... njenog glasa, na primer, pa načina na koji je hodala. Mada moram priznati da ponekad moram da zastanem i da se zamislim kako bih se prisetio kako je izgledala. Zapravo, znam to, ali već kao da je gubim... – Glas mu je opet postao oštiji: – Neću se smiriti dok

ne sredim i tog šestog čoveka, Vajate! On je tu negde i nemoj očekivati da ću odustati od toga da ga kaznim!

Rekavši to, Holidej se okrenuo i spustivši u džep savijeni izveštaj, izišao. Vajat Erp se svim srcem nadao da zaista postoji šesti zlikovac. Nadao se, jer je znao da se Holidej neće smiriti dok ga ne nađe.

*

Dvojica bandita koji su u prošlosti jahali s Čipom Benediktom nalazili su se u gradu Dir Krosingu kada je zapadnjak tamo stigao. Ono što je za njega bilo interesantno, bila je činjenica da je grad bio udaljen pedesetak milja od Redingsa. Ta činjenica ohrabrila ga je i podstakla njegovu nadu da će konačno možda naići na neki trag.

Ti banditi zvali su se Rigen i Kalt. Obojica su radili u salunu „Srebrna ledi“ – Rigen kao snagator, zadužen za izbacivanje pijanih gostiju, a Kalt kao čuvar u velikoj kockarnici. Kockarnica je zauzimala polovinu donjeg sprata saluna i privlačila je putnike i svakog onog ko je želeo da kockanjem od jednog dolara načini dva. Tu su se igrale sve moguće igre i kroz kockarnicu je tekla prava reka novca. Čuvari s kratkom dvocevkom, posadeni na visoke stolice, sedeli su pored zidova. U časovima najveće aktivnosti u kockarnici je bilo i po desetak takvih čuvara.

Kada je Holidej, oko sredine prepodneva prispeo, u kockarnici je bilo tiho i samo je nekoliko gostiju igralo

poker. Igrači su izgledali umorni i upalih očiju. Prostorija je zaudarala na ustajali duvanski dim, viski, znoj i konje. Na svakom kraju dugačke prostorije nalazio se po jedan stražar i Dok je prepoznao Kalta na drugom kraju. Bio je niskog rasta i na okruglom licu svetlucale su mu sitne oči. Rigen je stajao naslonjen na klavir i razgovarao sa jednom svetlokosom zabavljačicom. Klavirista je bio crnac. Njihao je glavom tamo-amo, koncentrisan na fino iznijansiranu melodiju koju su njegovi dugački prsti izvlačili iz starog instrumenta.

Zapadnjak je uzeo čašu brendija i poneo je tamo gde je Rigen stajao. Svetlokosa zabavljačica ga je prva ugledala i namestivši koketno kosu na potiljku osmehnula se mahinalno i povukla naniže široke dekolte svoje izbledele haljine. Bila je debela i mirisala je na jevtin puder.

– Tražiš li zabavu, medeni? – upita Doka.

Holidej otpi gutljaj brendija.

– Ne sada. Možda drugi put – odgovorio je hladno.

Rigen se žustro okrenuo spreman za eventualni sukob. Holidej mu se blede osmehnuo, a crnac je prestao da svira i spremao se da ustane sa stolice.

– Zdravo, Rigene – reče Dok.

Salunski snagator je lako nabrao obrve, a onda prepoznao čuvenog avanturistu, kojeg je jednom već video.

– Dok Holidej – izustio je zadihano.

– Želim da razgovaram s tobom... i Kaltom.

Rigen je bio koščat tip sa čvornovitim pesnicama i jako istaknutom adamovom jabučicom. Nehajno je zamahnuo rukom i razvukao zabavljačicu po ustima kada je ona zatražila da kazni pridošlicu zbog njegove navodne drskosti prema njoj.

– Zaveži, droljo – promrmljao je. – Idi reci Kaltu da je ovde jedan naš stari poznanik. Ime mu je Dok Holidej.

Osmehnuo se kada se uplakana žena žurno udaljila. Crnac se neprimetno udaljio. Ostali su posmatrali, spremni da skoče u zaklon.

– Sačekaćemo Kalta – reče Rigen.

– Slažem se.

Kalt se pojavio na vratima kockarnice. U ruci je nosio kratku dvocevku i zastao je tek toliko da bi prepoznao Doka, a onda pošao napred. Čovečuljak je sitnim očima odmerio zapadnjaka, a onda upitno pogledao Rigena:

– Šta hoće?

Rigen je slegnuo ramenima i Holidej je tiho progovorio:

– Vi znate da sam ja zainteresovan za masakr kod Redingsa. Čuo sam da ste i vas dvojica bili tamo.

Rigen je pobledeo:

– Đavola smo bili! To nam ne možete prikačiti, Holideje!

Po prirodi hladnokrvniji, Kalt je samo zažmirio i odrečno odmahnuo glavom:

– Nismo se mešali ni u kakve riskantne poslove već dosta dugo vremena, Holideje. Nisam video Benedikta skoro čitavu večnost.

Zapadnjak ga je netremice pogledao u oči.

– Čuo sam da je pre nekoliko meseci Benedikt prošao ovuda – rekao je. – Zar se stari prijatelji ne bi tom prilikom sreli?

– Naravno da bi, ali mi nismo bili ovde.

Holidej je presekao pogledom napetog Rigena:

– Hoćete da kažete da dvojici starih prijatelja nije ništa rekao o tom poslu?

Pošto nijedan od te dvojice nije odgovorio, Dok je nastavio:

– Nadao se da će se dočepati sume od trideset hiljada dolara. Za takav posao bili su mu potrebni pouzdani ljudi, a to znači stari ortaci.

Rigen i Kalt izmenjaše poglede. Kalt uzdahnu:

– Dobro, tačno je. Pitao nas je, ali smo mu mi rekli ne.

Na Holidejevom licu ukazala se neverica.

– Verujte ili ne verujte, kako hoćete – rekao je Kalt hladno. – To je istina. Nas dvojica smo dosta ležali u Jumi i po svojim leđima znamo da to nije bio nikakav piknik. Obojica smo smatrali da je s tim završeno. Odslužili smo svoje. Više od pola života proveli smo u zatvoru. Zaključili smo da smo bili glupi i dogovorili smo se da pokušamo s poštenim radom.

Holidej još uvek nije bio siguran, ali je nešto u Kaltovom ponašanju i tonu ukazivalo da taj čovek govori istinu.

– Jeste li to rekli i Benediktu? – upita.

– Jesmo – potvrdi Rigen bezvoljno. – Izgleda da mu je bilo svejedno. Rekao je da će potražiti jednog momka koji više vredi nego nas dvojica zajed-

no. Rekao je još da je to čovek na koga se može osloniti da će učiniti sve što mu se kaže.

Holidej je osetio kako u njemu raste napetost.

– Mislite li da je imao na umu Volta Sterna ili Lensa Šorta? – upita.

– Ne, ne, oni su već bili s njim. I Džef Duan takođe. Računao je sem toga da će mu iz Meksika doći Koton Metju.

Zapadnjak je osetio kako uzbuđenje u njemu sve više raste i zapitao je:

– Ko je onda bio taj čovek? Neko iz njegove stare bande?

– Ne, nije to. Neki čovek koga je poznavao iz zatvora u Kenjon Sitiju. Beret? – Kalt pogleda Rigena, očekujući da ovaj potvrdi njegove reči, ali je mršavko samo slegnuo ramenima, ne skidajući oka s Holideja.

– Ne znam. Čak i ako bih znao ne vidim zašto bih to rekao Holideju. Ne moramo mu olakšavati posao... Ne dugujemo mu ništa, zar ne?

Cinilo se kao da je Kaltu svejedno. Dok je prodorno pogledao najpre jednog pa drugog.

– Bio je to čovek po imenu Den Beret... je li tako?

Kalt je mahinalno klimnuo glavom i zaustio:

– Da, tako se zvao...

Ućutao je naglo, nezadovoljan sobom što je pomogao Holideju a onda slegnuo ramenima.

Zapadnjak je izdržao njihove neprijateljske poglede.

– Recite mi nešto o tom Beretu – zatražio je.

– Ne možemo. Ja ga ne poznajem – odgovori Rigen.

– Ne znam ništa o njemu sem da je kažnjen za ubistvo, kako nam je Benedikt rekao – dodao je Kalt. Dvocevka u njegovoj ruci okrenula se prema zapadnjaku. – To je sve što znamo, mister. I nemamo više vremena za vas.

Holidej klimnu glavom i polako se okrenu. Saznao je ono što ga je interesovalo. Mora biti da je njegov čovek bio Beret. Naravno, nije bilo nikakvog dokaza da je Beret prihvatio Benediktovu ponudu, ali je bilo verovatno da jeste. Već je stigao do pomičnih vrata kada je iza sebe čuo jako škripanje stolice. U magnovenju se okrenuo, posegnuvši istovremeno za revolverom.

Rigen je već vadio pištolj iz futrole, a Kalt je okrenuo dvocevku prema zapadnjaku.

Dok je kleknuo na jedno koleno i njegovi koltovi su planuli pre nego što je Rigen izvadio revolver. Gosti su poskakali, tražeći zaklon kada je Rigen, pogođen zapadnjakovim metkom posrnuo nazad na Kalta i izbacio ga iz ravnoteže. Prvi metak iz Kaltove dvocevke pogodio je pomična vrata i načinio veliku rupu na njima, jer je Dok blagovremeno skočio u stranu.

Kalt je opalio i drugo punjenje. Komadići drveta odleteli su sa ivice prevrnutog stola iza kojeg se zapadnjak bio zaklonio. Holidej je skočio u drugi zaklon i istovremeno opalio. Kaltova glava se trgla unazad i noge mu kleknuše, a dvocevka mu ispade iz ruku na pod. Holidej bi ga još jednim ispaljenim metkom mogao ubiti, ali ovaj je već bio pogođen u prsa i zato je Dok

samo ustao, priskočio do njega i udarcem noge odgurnuo dvocevku izvan domašaja njegove ruke.

Rigen je potmulo stenjao, uvijao se i trzao, pritiskajući rukama ranu na trbuhu. Izdahnuo je posle desetak sekundi. Dok pogleda Kalta i, obavičen oblakom barutnog dima, izbacila prazne čaure iz koltova i ponovo napuni magacin. Kada se spremio da pođe, u salun su, držeći naperene puške, ušla dva čoveka s metalnom zvezdom na prsima.

– Ostanite gde ste – resko mu je naredio jedan od dvojice čuvara zakona.

– Ne možete vi tek tako usmrtiti dvojicu ljudi u mom gradu i onda jednostavno otići.

– Obračun je bio častan, šerife – odgovori Dok.

– To ćemo već videti. Dajte mi revolvere i pođite s nama preko puta u moju kancelariju.

Zapadnjak se za trenutak dvoumio da li da posluša ili ne, ali su naperene puške bile previše ubedljive i za njegovu brzinu. Uzdahnuo je i predao revolver šerifu. Uostalom, ova nepriлика će se brzo srediti, mada će ga malo zadržati.

*

Edi je ugledala konjanika koji je dolazio dolinom. Jahao je kao sumanut i ona se zabrinuto namrštila. Zatim je pogledala prema reci gde je Den Beret ispirao jelenske kože koje je nameravao da prostre na suncu. Kisi se igrala iza kuće.

Edi je ponovo pogledala konjanika, a onda pozvala svog muža, kada je ovaj digao pogled ona mu prstom pokaza na konjanika. Beret se ispravio i zgrabio pušku koja mu je stajala nadohvat ruke, a onda pohitao uz padinu prema njoj.

– Poznaješ li ga? – doviknuo joj je.

– Mislim da je Kasidi – rekla je Edi pažljivo motreći lice svog muža na kojem se ukazao izraz olakšanja kada je video pridošlicu.

Edi mu položi ruku na mišicu i pogleda ga u oči:

– Moraš mi reći, Dene. Nešto nije u redu i želim da znam šta je to.

– Opet ti ponavljam da je sve u redu. Nema ničega zbog čega bi trebalo da se brineš.

Otrgnuo je ruku i pohitao prema ogradi za konje. Edi je potrčala za njim, ali se Den okrenuo i oštro joj dobacio:

– Vрати se nazad u kuću, Edi!

Ona je na to samo odmahнула glavom:

– Ne, ne idem! Ostaću ovde. Imam pravo da znam šta nije u redu.

Beret je zaustio da još nešto kaže, ali je u tom trenutku Kasidi zaustavio konja ispred njih i lako skočio iz sedla, zadržavajući vođice u rukama. Pogledao je Edi i namrštio se na Bereta.

– Ovo je privatna stvar, Dene – rekao je zadihano.

– Ja vas ne ostavljam same – umešala se Edi prkosno. – Ići ću za vama ma kuda pošli, pa je, prema tome, bolje da odmah kažete šta se događa.

Kid Kasidi je slegnuo ramenima:

– Tvoja stvar, Dene. Kako hoćeš.

Beret je smrknuto pogledao svoju ženu, a onda se okrenuo ka revolverašu.

– Šta te muči, Kide? Zar se nešto desilo?

Kasidi se još uvek malo dvoumio, jer mu se nije dopadalo da razgovara u Edinom prisustvu, ali je konačno uzdahnuo i bespomoćno raširio ruke.

– Da, nešto se zaista dogodilo. Dole, u Dir Krosingu, dogodio se obračun.

Edi je ostala nema, ne skidajući pogled s dvojice muškaraca. Slušala je napeto, primetivši da se lice njenog muža zgrčilo i pretvorilo u masku umora i straha.

– Obračun? – ponovio je on. – Ko s kim?

– Sećaš li se Rigena i Kalta? – upita ga Kasidi.

Beret je odmahnuo glavom:

– Nikada nisam čuo za njih.

– Njih dvojica su bili stari Benediktovi pajtaši. Pre nekoliko godina jahali su s njim, a onda su krenuli svojim putem. Izgleda da su se konačno vratili poštenom životu i...

– Dobro, dobro, ne želim da slušam njihov životopis – prasnu Beret. – Njih dvojica su, dakle, stari Benediktovi drugari, to je sve što treba da znam, je li tako? I... šta je bilo s njima?

Kasidijeve oči su ostale granitno tvrde.

– Sukobili su se s jednim čovekom koji se zove Dok Holidej.

Beret se trgao i nije mogao da se uzdrži a da ne baci prema svojoj ženi zbunjen pogled. Edi je otvorila usta da nešto kaže, jer je u očima svog

muža pročitala strah, a onda je Beret stisnuo vilice i čvrsto stegao pesnice. Zatim je procedio:

– Šta se desilo?

– Holidej je završio razgovor s njima i okrenuo se, a Rigen je u tom trenutku potegao revolver. Kalt je držao dvocevku u ruci i trebalo mu je samo da nategne obarač i opali. Holidej je pogodio Rigena u stomak, a Kalt je dobio metak u grudi.

– Sto mu gromova! – izusti zadighano Beret. – Kada se to desilo?

– Juče. Novost je stigla ovamo posredstvom telegrafa. Znaš već, telegrafista iz Dir Krosinga razgovara iz dosade s telegrafistom u Sejdž Bendu. Izgleda da do sada ljudi nisu videli nešto slično. Kažu da je taj Holidej brz kao munja.

Beret klimnu glavom i zagrize donju usnu.

– Znaš li možda šta je hteo od njih?

– Ne znam pojedinosti, ali izgleda da je na putu da proveri sve Benediktove stare saradnike. Jesu li njih dvojica znali za tebe?

Beret se zamišljeno namrštio:

– Možda. Znam da je Benedikt bio u Dir Krosingu pre nego što je stupio u kontakt...

Začutao je naglo, svestan prisustva svoje žene. Edi ga je prestravljeno gledala.

– Oh, gospode Bože – zavapila je. – Nemoj me pustiti da nagađam. Nemoj dozvoliti da zamišljam sve moguće najstrašnije stvari samo na osnovu ovih par reči koje sam čula. Reci mi istinu... – Zajecala je. – Uveri me da grešim kada mislim da si bio umešan u nešto s tim... Benediktom...

Den je zgrabi za ramena i prodr-musa:

– Vрати se odmah u kuću i počni da pakuješ stvari! Ovaj put odlazimo i to smesta! Kad kažem odlazimo, mislim tamo, preko planine.

Mahnulo je rukom neodređeno prema visokim planinskim vrhovima gde je oštri severac dizao oblake sitnog snega.

Edi ga je zaprepašćeno pogledala:

– Zar misliš... misliš da povedemo i Kisi?

– Naravno da ćemo povesti Kisi – izderao se Beret na nju. – Mi smo jedna porodica, zar ne? Sve što sam učinio, učinio sam zbog svih nas. Da... idemo svi zajedno. A sad, miči se!

Rekavši to, gurnuo ju je i ona se oteturala prema kući.

– Možda je bila greška dopustiti joj da čuje ono što je čula – primeti Kasidi.

– Mislim da je ionako na kraju morala da sazna istinu – progundā Beret. – Čuj, Kide, mi bežimo odavde. Ne verujem da će Holideju trebati mnogo vremena da stigne dovde.

– Čuo sam da se morao malo zadržati. Šerif u Dir Krosingu zadržao ga je u zatvoru, ali ga je njegov prijatelj Vajat Erp otuda izvukao. Biće da je do sada već krenuo ovamo, ali ti ipak imaš priličnu prednost. Možda ti ta prednost neće ni trebati.

Beret je zažmirio:

– Zar si još uvek rešen da ga sačekam? – upita iznenađeno. – Hoću da kažem, Kide, ne bih se uopšte ljutio na tebe ako bi odustao od tvoje zamisli i odjahao. Ni ne misli na to ako je Holidej toliko brz.

Kasidi se trgao:

– A šta te navodi na pomisao da ja nisam brži?

– Pa, ovaj... ne znam. Ti uživaš glas vrhunskog revolveraša, to znam, ali ono je ipak Holidej. Jednostavno... nikad nisam pomišljao na to da si dovoljno brz da se meriš s nekim kao što je on... ako je zbilja toliko brz kao što pričaju.

– U redu, verujem da je zaista vrlo brz i ne bi ga poznavao ceo Zapad kad to ne bi bilo tačno. Godinama sam slušao o njemu. U stvari, oduvek sam želeo da se sretnem s njim. Želeo sam da se odmerimo.

Beret je lagano klimnuo glavom:

– Da, razumem. To je ono što ljude drži u pokretu, zar ne? Uvek u potrazi za nekim ko bi mogao biti brži.

– Pružio je desnu ruku. – Zaista ti želim mnogo sreće, Kide... veruj. Ne samo zbog toga što sebi i svojoj porodici želim mir i sigurnost.

– Ja ću to srediti, Dene. Neka ti je sa srećom! Ako uspem u dvoboju, pojavaću za vama i vi se onda možete mirno vratiti. Reci mi samo kuda nameravaš da pođeš, tako da bih znao gde da vas potražim.

Beret je klimnuo glavom i uzevši jednu grančicu, čučnuo i počeo da na tlu crta grubu mapu Stenovitih planina. Kasidi se nadneo nad njega, klimajući glavom svaki put kada bi mu Beret objasnio neku oznaku na primitivnom crtežu.

*

Kada je Holidej dojahao u Sejdž Bend u gradu okupanom kasnim ponevnim suncem bilo je već prohladno. Dok je jahao poguren u sedlu, odeven u kratku kožnu jaknu, podigavši njen krzneni okovratnik da bi zaklonio uši od hladnog povetarca. Šešir navučen na oči štitio mu je čelo i obrve a ruke su mu grejale tople krznene rukavice, ali noge su mu bile relativno nezaštićene, a posebno stopala u mekim poluvisokim čizmama. Pomislio je kako će morati da kupi prave čizme i neki topliji veš koji bi obukao ispod pantalona. Pošto je ostavio konje u štali, poneo je svoju torbu u jedini hotel, gde je uzeo sobu za noć. Portir mu je rekao da ne služe jela, ali da u restoranu preko ulice može ukusno da jede. Hranu šalju i u sobu ako gost to zahteva.

– Dobro, pošaljite mi doručak u sobu, ali večeraću preko puta – rekao je Dok, upisujući se u knjigu gostiju. – Recite mi samo u kojoj sam sobi i neka neko odnese moj prtljag tamo.

– Bićete u sobi broj sedamnaest, mister Holideje – službenik je naglo digao glavu. – Mister Dok Holidej? Vi ste onaj džentlmen koji je pre dva dana bio u Dir Krosingu?

Zapadnjak se namrštio i klimnuo glavom.

– U ovim krajevima novosti izgleda brzo kruže.

Recepcioner se osmehnuo:

– Da, od kako imamo telegraf. Veoma smo ponosni što je jedan čovek vašeg ugleda odlučio da dođe u naš

hotel, mister Holideje. Veoma smo ponosni.

– Nemojte preterivati s pohvalama, čoveče, ja to ne volim... Ali možda biste mogli da mi nešto kažete.

– Razume se, mister. Biće mi drago ako mogu da vam u bilo čemu pomognem.

– Poznajete li nekog čoveka koji se zove Den Beret?

– Naravno. Skoro svako zna velikog Dena! Ima ranč u dolini. Imanje je malo, ali se razvija i mislim da će se sada... kako da kažem... znate brže razvijati.

Zapadnjak nabra obrve:

– Kako to?

– Oh, Den je dobar radnik. Žena i njegova mala devojčica su mu ceo svet. Sve čini za njih. Ali nije imao sreće: morao je da se zaduži kod banke i oni su zapretili da će mu prodati ranč. I pomislite šta je Den učinio? Odjahao je pravo u Fajer Springs, našao tamo sebi neki posao i uleteo u igru pokera u kojoj je dobio toliko da je mogao da plati dug i da mu još nešto preostane da ženi i kćeri kupi lep dar. Da, gospodine, ceo grad je bio zadovoljan kada je Den konačno uspeo da se izvuče.

Zapadnjak se uozbiljio i klimnuo glavom:

– Da, mora biti da je dobio veliku sumu kad je uspeo da plati dug i da mu još nešto preostane...

– Pa, dug nije bio veliki. Bio je veliki za Dena, ali on je zapravo dugovao samo nekih hiljadu dolara. Hoću da kažem da je i sto dolara mnogo kad ih nemate, zar ne?

Recepcioner se osmehnuo, zadovoljan svojom mudrošću, a Holidej ga mehanički upita:

– Kada je platio dug?

– Pre tri-četiri sedmice. – Recepcioner se uozbiljio: – Ali čudno. Den Beret je isplatio dug za ranč, a onda je, ubijte me ako znam zašto, taj isti ranč izložio prodaji.

Zapadnjak se trgao:

– Tako? Znači, seli se odavde?

– Pretpostavljam. Rekao je samo da želi veći i lepši ranč. Banka je pokušala da mu jevtino otkupi zemlju, ali on nije hteo njima da proda... bar juče nije hteo. Nisam čuo da li su dali povoljniju ponudu ili ne. – Odmahnuo je glavom. – Ne znam, ali ako mene pitate, Dena nešto svrbi. Nije to samo želja da ima veći ranč. U toj dolini ima dosta zemljišta i mogao bi se proširiti... A zašto se interesujete za Dena, mister Holideje?

– Čuo sam da se interesovao za neki posao – slagao je zapadnjak. – Ali to je bilo onda kada je dugovao novac i verujem da sada više nije zainteresovan. Ipak, odjahaću ujutro do njegovog ranča.

Neko je otvorio vrata i u hol je odjednom prodro nalet hladnog vetra. Dok se okrenuo, a recepcioner je pritisnuo papire pred sobom da ne odlete. Zatim su se vrata zatvorila i zapadnjak se našao pred visokim čovekom odevenim u kožnu jaknu i s šeširom koji mu je skrivao mladalačko lice. Prolazeći preko hola, pridošlica je otkopčao jaknu i klimnuo glavom recepcioneru.

– Dobro večer, mister Kasidi – pozdravi ga ovaj. – Upoznajte se s mister

Dokom Holidejem... znate već, čuli ste za onaj obračun u Krosingu?

Kasidijev ledeni pogled zario se u zapadnjakovo lice.

– Znam, čuo sam. Video sam kada je Holidej dojahao i odmah sam znao ko je on. – Osmehnuo se kiselo avanturisti: – Telegrafisao sam jednom prijatelju u Dir Krosingu i zamolio ga da mi javi kad krenete ovamo. On mi je opisao i kako ste odeveni. Nisam želeo da vas zamenim s nekim.

– Imate nekog posla sa mnom? – upita zapadnjak nezainteresovano, prepoznavši na mladiću sva obeležja revolveraša naoštrenog za dvoboj, jer manje iskusni Kasidi nije mogao da prikrije svoju napetost i instinktivno grčenje prstiju.

– Mislim da imam – odgovori Kasidi.

Recepcioner je počeo da uzmiče prema vratima, sluteći opasnost.

– Ovaj, gospodo – promućao je kolebljivo – pitam se da li biste imali nešto protiv...? – Pri tom je pokazao prema vratima.

Holidej se zlokobno osmehnuo:

– Naravno. Ako se ne varam, Kasidi želi da izađe na ulicu. Pretpostavljam da želi da ima što više svedoka i brojnu publiku. Je li tako, mister?

Dok je govorio, zapadnjak se uputio prema vratima i Kasidi se brzo okrenuo za njim kako bi mu bio okrenut licem. Holidej je zadržao pomična dvokrilna vrata otvorena za mladog revolveraša, ali je ovaj stisnuo usne i rukom mu dao znak da pođe prvi. Holidej se osmehnuo uglovima usana i izišao u hladno predvečerje.

Pred hotelom su zastali, okrenuti jedan ka drugome, udaljeni petnaestak metara sa raskopčanim jaknama uprkos vetru koji je oštro ujedao. Ljudi su počeli da se okupljaju.

– Zašto ste me čekali, Kasidi? – upita zapadnjak. Morao je da govori veoma glasno kako bi nadjačao huk vetra. – Jeste li prijatelj Rigena i Kaltu? Ili ste možda prijatelj nekome drugom ko je u nekom trenutku pao od mog revolvera?

– Čovek čiji sam prijatelj nije pao od vašeg metka, Holideje niti će pasti – odgovorio je Kasidi jezgrovito.

Zapadnjak je odmah povezao činjenice:

– Vi ste prijatelj Dena Bereta?

Kasidi nije odgovorio.

– On vas je, dakle, ostavio ovde da ga štitite dok se on izležava i greje pored vatre, je li tako? Mora biti da vas je dobro platio, mada sam čuo da mu nije preostalo mnogo para. Uostalom, šta pričam! Moguće je da su vaše usluge vrlo jevtine!

Kasidi se trgao i lice mu se izobličilo od besa:

– Ne plaća me ništa! Ja sam njegov stari dužnik i sada ću ovim izravhati dug prema njemu. Verujte mi da će mi to pričiniti veliko zadovoljstvo!

– Vi se to samo nadate – odvrati Holidej s pretećim osmehom na usnama.

Kasidi je opsovao i ruka mu se pružila prema revolveru. Holidejev kolt je poleteo iz futrole i samo jedan grocki pucanj nadjačao je zvižduk i hujanje vetra.

Kid Kasidi je s treskom pao na tle. Poleteo je unazad par metara pre

nego što je raširenih nogu i ruku pao poleduške na prašnjavu ulicu. Revolver u njegovoj ruci nije opalio. Nije čak ni uspeo da zapne obarač. Opružen na leđima, zurio je s nevericom u sve tamnije nebo, a vlažna crvena mrlja širila mu se na grudima.

Zapadnjak je prišao da ga nešto pita, ali je mladi revolveraš već bio mrtav.

*

U početku je za malu Krisi sve to ličilo na avanturu. Ona u njihovom bekstvu nije videla ništa žurno. Ali sa zalaskom sunca stigla je hladnoća. Sve jači vetar i hladne struje vazduha počeli su se kovitlati padinama. Kada je Beret odbio da stanu, Krisi je odjednom shvatila da u njihovom putovanju nema ničeg zabavnog.

– Hoću kući – požalila se.

Edi ju je prigrlila i pogledala kroz mračnu planinsku noć prema svom mužu. Zadrhtala je, a od obavijenog šala glas joj je zvučao prigušeno:

– Dene! Moramo da stanemo, ili, još bolje, da se vratimo. Najbolje. Ti si nas iščupao iz korena, a mi čak i ne znamo zašto. Smrznućemo se ovde.

– Nećemo – čuo se Beretov odgovor iz tame. – Znam gde smo i znam šta treba da radimo. Prošao sam ovuda mnogo puta. Ima jedna pećina u kojoj ćemo se noćas zaustaviti. Tamo sam već spremio drva za vatru a postoji i prirodni dimnjak. Biće nam udobno. Imamo dve medvede kože i mesa za jelo. Čak ima i mali izvor na kome možemo napuniti četurice vodom.

– Onda bi bilo bolje da tamo što pre stignemo. Kisi je ozebla, a i ja sam.

Den je kratko vreme ćutao, a onda rekao:

– U redu. Sjašite i vežite vođice oko pojasa, a onda mi dajte ruku i ja ću vas voditi. Kisi, drži se čvrsto za mamu, čuješ?

– Da, tata. Bojim se.

– Nemaš čega da se bojiš. Ja ću se pobrinuti za tebe i mamu, pa ćemo imati za večeru odlično jelo. U stvari, negde u mojim bisagama mislim da imam komad ušćerenog voća. Verujem da ćeš moći da ga nađeš dok ja budem pomagao mami da nam nešto skuva. Važi?

Nada da će doći do ušćerenog voća povratila je raspoloženje devojčici i Beret je tako nju i Edi odveo do pećine koja se nije razlikovala od okolne tame. Posle pola sata vatra se razgorela i na maloj gvozdenoj peći kuvalo se jelo. Kisi je bila zauzeta preturanjem po bisagama. Edi se grejala na vatri i netremice zurila u svog muža koji je pekao komade zaleđenog mesa.

– Zašto se bojiš tog Holideja, Dene?

– upita ga Edi tiho.

Beret je zastao i njegova ruka je čvršće stegla dršku lovačkog noža. Onda je nastavio da secka komade mesa, ne gledajući svoju ženu.

– Ko kaže da se bojim? – izusti.

– Oh, Dene, ne postupaj sa mnom kao s detetom! Dovoljno sam čula kada ste ti i Kasidi razgovarali. Pročitala sam i one novine koje si ti hteo da baciš. Tamo je pominjan Holidej, zar ne? – Obišla je oko vatre i položila ruku na podlakticu svog muža. –

Dene... nisi valjda umešan u taj... strašan događaj na Redingsu, je li?

– Dodavola, šta to govoriš, ženo?

– prasnu Den i odgurnu njenu ruku.

– Vidiš, u vezi s tim događajem pominjan je Holidej. Ti i Kasidi ste opet govorili o Čipu Benediktu, zlikovcu koji je izveo taj masakr. Kasidi je ostao u Sejdž Bendu da za tvoj račun ubije tog Holideja... Dene, molila sam te da ne dopustiš da nagađam jer već znam polovinu istine. Ako si ikada nameravao da mi kažeš istinu, onda nećeš imati bolju priliku od ove. Molim te...

Beret je zurio u nju, a onda je oštricom noža promešao jelo. Imao je već smišljenu priču.

– Nikada nisam... želeo da saznaš istinu, Edi, jer se stidim. – Digao je pogled. – Vidiš, ja sam jednom bio u zatvoru. Dosta davno.

Njoj je zastao dah, ali je ćutala, pa je Den nastavio:

– Bio sam usijana glava. To me je dovodilo u mnoge neprilike i konačno sam ubio jednog čoveka, što me je dovelo u Kenjon Siti. Tamo sam upoznao Benedikta. Pošto je trebalo da budem pušten iz zatvora mnogo pre njega, on me je zamolio da kada iziđem obavim nekoliko poslova za njega. Da potražim neke njegove stare prijatelje i tako dalje. U stvari, pošto sam bio bez novca, a neki njegovi bivši prijatelji odlučili su da opljačkaju jednu trgovinu, upitali su i mene hoću li poći s njima... Ja sam rekao „o-kej“. Pored te trgovine bio je blizu i ured kompanije Vels Fargo, pa smo obili kasu kompanije i počistili novac. Ali Benediktovi prijatelji su me pre-

varili. Udarili su me po glavi i pobjegli, ostavivši me onesvešćenog. Osvestio sam se u zadnji čas da bih pobjegao kako ne bi bio uhvaćen, ali mislim da su me ljudi prepoznali. No, to je bilo davno, Edi. Potera je uhvatila onu dvojicu i dočepala se novca. Ne znam kako je u sve to umešan Holidej, ali verovatno je da je tada radio za račun kompanije. Taj nikada ne zaboravlja i kada je bio na Redingsu i kada je likvidirao Benediktove prijatelje i njegovu bandu, odlučio je izgleda da potraži i mene. Ja nemam ništa s tim događajem na Redingsu, ali Holidej je zlopamtilo. Uhapsiće me. – Zaćutao je malo pa nastavio: – Edi... ne želim da se razdvajam od tebe i Krisi. Ne želim da idem u zatvor. A tamo će me smestiti ako me se Holidej dočepa. Radije ću ostaviti sve za šta sam se borio i početi ispočetka, nego to. Trebalo je da ti ovo odavno kažem, ali... stideo sam se.

Predstava je bila dobro izvedena. Edi ga je prigrllila, pritisnula njegovu glavu na svoje grudi i zagnjurila lice u njegovu kosu.

– Oh, Dene, nemaš čega da se stidiš. Platilo si svoj dug, a ono drugo je ludost.

– Holidej neće tako misliti – rekao je prigušenim glasom. – On je ubica. Nikada neće odustati.

– Ne brini. Pošto znam u čemu je stvar, mogu pomoći. Pobeći ćemo preko planine svi troje. Naći ćemo neko mesto gde ćemo se nastaniti i ponovo otpočeti. – Odjednom je nabrala čelo: – Ali... Kasidi?

– Kasidi mi je prijatelj, Edi. Dobar prijatelj. Znam da je revolveraš, ali ja

sam ga u zatvoru spasao nekih neugodnosti i on mi to nikada nije zaboravio. Već godinama je želeo da mi se oduži. Sada je našao način da to uradi. On će zadržati Holideja dok mi pobegnemo. Kada ranč bude prodat, on će nam poslati novac.

Pogledala ga je oštro:

– Onda znači da u glavi imaš neko unapred određeno mesto, Dene?

– Da, ja sam već izvesno vreme imao spreman plan za ovo bekstvo. Bojao sam se da me jednog dana ipak neko može nagaziti. Holidej nije tip čoveka s kojim se može razgovarati.

Edi je ćutala neko vreme, a onda je odjednom Krisi kratko pobedonosno kriknula, jer je u očevima bisagama našla ušecereno voće. Stiskajući ga u ruci, potrčala je prema roditeljima da ih zagrli. Obuhvativši ručicama njihove glave, poljubila ih je oboje. Edi se osmehnu Denu:

– Dobro si učinio. I nas dve ne bismo želele da budemo odvojene od tebe.

– Nećemo ni biti razdvojeni – odvrati na to njen muž. – Ako budeš radila tačno ono što ti kažem, iz ovoga ćemo se fino izvući... i ostaćemo svi zajedno kao prava porodica.

Sagnuo se da podjari vatru, a Edi je učinila isto i tako su, bliski jedno drugome, nastavili da obavljaju svako svoj posao. Edi je nasula u tanjire jelo koje je fino mirisalo. Bila je za trenutak srećna, ali dok je gledala Dena i Krisi kako s apetitom jedu, na čelu joj se pojavilo nekoliko bora. Bilo je prijatno videti ih, ali nikako nije mogla sebi da izbije iz glave pomisao na Holideja i Kasidija.

Znala je da će pri njihovom susretu jedan od te dvojice morati da izgubi život. a ta smrt pašće sigurno na nečiju savest.

*

Kada je bez žurbe pošao iz Sejdž Benda u vedro prohladno jutro sledećeg dana, Dok Holidej je još uvek imao osećaj da ne mora žuriti. Planine su se nejasno nazirale, obavijene velom magle i tek kada se sunce probilo kroz oblake s planinskih vrhova je nestalo one plavičaste senke mraza koja je najavljivala jasan ali prohladan dan.

U početku je jahao umereno i stigao do doline u kojoj je Beret imao ranč, ne očekujući da će ga tamo zateći, ali ipak je bio dovoljno oprezan da izbegne eventualno iznenađenje. Bio je nekako potpuno uveren da je Beret čovek koga traži, onaj isti koji je ubio nedužnu Meri. Bilo je to sada vrlo jednostavno utvrditi, a posle toga trebalo je poći tragom tog čoveka i kazniti ga za njegov zločin.

Kada je stigao nadomak zgrada prebacio je svoju pažnju s misli na stvarnost oko sebe. Jahao je s puškom na gotovs, pretražujući pogledom nisko zidanu kuću, deo temelja na kome je trebalo izvesti dogradnju i delimično završen kameni kamin, zatim koral i malu staju. Ceo ranč nalazio se na zgodnom mestu, na padini s koje se pružao pogled na sve strane doline. Na mestu koje bi upravo izabrao čovek s prošlošću koja bi jed-

nog dana opet mogla da se vrati u njegov život.

Holidej je obišao oko kuće i zaustavio konja tako da bi kroz prozor mogao videti unutra. Nije osećao miris dima, a u ograđenom prostoru nije bilo životinja. Izgleda da su sve bile puštene na slobodu.

Sjahao je i zavirio u staju i šupu za alat. Prošao je kroz kuću, znajući da neće naći nikoga tamo, ali je ipak pretražio svaki ugao pre nego što je otpustio obarač svog kolta i vratio revolver u futrolu. Zatim je izašao i otpio nekoliko gutljaja iz četurice. Seo je na ogradu koral i zapalivši cigaru počeo da razmišlja o svom sledećem potezu. Odbijajući dimove pogledao je prema Stenovitim planinama koje su se sada jasno ocrtavale na jutarnjem suncu. Beret će biti negde tamo gore, u planini. Zajedno sa svojom porodicom. Taj čovek je bio ili budala ili očajnik... ili je zaista mnogo voleo svoju ženu i svoju kćer.

Ali ipak, taj čovek je bio ubica, pomislio je zapadnjak, nastavljajući da pušta kolutove dima u mirno zimsko jutro. A onda je među prstima slomio ugašeno palidrvce koje je dotle držao i bacio ga na zemlju.

Tako se desilo da je video mapu nacrtanu u prašini.

Kleknuo je na koleno i pažljivo je razgledao. Linije su nešto izgubile od svoje oštine, jer ih je vetar delimično zasuo, ali ispod tanke skrame prašine ostala je linija ucrtana granom u tvrdo tle. Jedan kraj mape bio je uništen otiskom konjskog kopita, ali je glavna crteža bila sasvim jasna. Bacio je pogled prema planinama.

Nije bilo nikakve zabune na šta se crtež odnosio: linije su ukazivale tačno na vrhove planine.

Zapadnjak se osmehnuo. Sada je mogao pouzdano da prati svaki Beretov korak, ne gubeći vreme u traženju tragova. Ali možda se Beret, bežeći, osvrtao i možda bi mogao da ga namami da se vrati!

Ušao je u kuću i posle petnaestak minuta ponovo izašao, a onda poveo konja i doveo ga iza staje. Ubrzo zatim osetio je miris dima i izgorelog drveta, a malo kasnije na krovu ranča kuće zaigrali su plameni jezici.

*

– Sto mu gromova!

Na iznenadnu glasnu psovku Edi je instinktivno zategla vođice svog konja i pogledala prema stenovitoj zaravni gde je njen muž stao i okrenuo konja da je sačeka. Netremice je zurio u daljinu. Okrenuvši se u sedlu, i Edi je pogledala nazad i prigušila krik u grlu kada je ugledala stub dima koji se kao spirala dizao na mestu gde se nalazila njihova kuća.

– Oh, Dene... je li to... naš ranč?

Beret klimnu glavom.

– Da, to je naš ranč.

– Ali... ko?

– Holidej. Ko bi drugi? Kasidi je rekao da će poći za nama ako sredi Holideja, tako da ne bismo morali da idemo dalje. Zato se nisam žurio. – Odmahnuo je glavom: – Ali, nažalost, ovo je najcrnija vest. To mi Holidej javlja da je sradio Kasidija i da dolazi za mnom. Možda računa da ću biti lud

i vratiti se kada vidim dim. Ali neću. Nastavljamo preko planine, Edi.

– Ali, Dene... nemamo novca... ničega. Nećemo imati čime da krenemo ispočetka.

– Nabaviću nekako novac – obeća on.

– Kao što si ga nabavio kad si vratio novac banci?

Beret je ošinu pogledom:

– Jesi li rekla nešto, ženo?

Edi prkosno diže glavu:

– Jesam, Dene. Nisam ja baš tolika budala. Znam da se u isto vreme kada si ti bio odsutan i kada je trebalo da budeš na dogonu stoke, odigrao napad na Redings. Posle toga ti si se vratio s mnogo više novca nego što je iko od nas mogao da se nada.

– Dobio sam ga na kocki, rekao sam ti.

– Ja sam ti tada verovala, ali noćas sam malo razmišljala o onome što si mi sinoć rekao. Holidej te ne bi gonio samo zbog onoga što si rekao...

Počela je da plače i Den je opsovao:

– Zaveži, ženo! Samo gubimo vreme. Treba da brineš samo o tome da tebe i Kisi prevedem preko planine i dovedem u bezbednost. Hajdemo!

Poterao je svog umornog konja uz padinu prema liniji gde je šuma prestajala i odakle je počinjala bela snežna planinska kapa. Edi je prigušila jecaje, prigrllila jednom rukom Kisi i poterala svog konja uz padinu za Denom.

*

Kada je Holidej stigao do podnožja planine, od Bereta nije bilo ni traga. Izvadio je iz bisaga durbin, izoštrio objektiv i počeo tragati po stazama koje su se pružale prema vrhovima. Nije bilo nikakvog traga od begunaca. Pre nego što je skinuo durbin s oka još jednom je preleteo pogledom po snežnoj kapi planinskih vrhova i video kako se po planini već motaju mase teških sivih oblaka. To je značilo da se sprema snežna oluja.

Trgao se kad je, pomerivši durbin, ugledo crne tačkice koje su se kretale na belom snegu odmah iznad snežne granice.

– Ludak! – izustio je bez daha. – Poveo je ženu i dete sa sobom.

Zapadnjak sklopi durbin, vrati ga u bisage i pojahavši konja, pođe u planinu.

*

Snežna oluja se srušila niz planinske vrhove mnogo brže nego što je Beret očekivao. Nadao se da će u najgorem slučaju naći neki zaklon odmah nakon podneva, pa da se u tom zaklonu ukopa i pripremi za mećavu. Umesto toga, oblaci su postajali sve gušći, a onda su plegli na vrhove i najviše padine. Bez ikakve dalje opomene uskovitlali su se u besnu oluju i Beretovi su bili uhvaćeni na čistini kada su prvi naleti vetra, ledeni i oštri kao sečiva počeli brisati niz padinu po njihovim licima.

Krisi je kriknula i zaplakavši zavukla glavu dublje u medveđe krzno, a majka ju je čvršće obgrlila, nastojeći da je uvije u krzno i tanke prnje koje je imala na sebi. – Sve će biti u redu, dušo – tešila je devojčicu, prislanjajući usne na njenu glavicu.

Ali Krisi nije mogla da čuje njene reči od urlika razbesnelog vetra. Konji su njiskali i komešali se. Sledeći svog muža, Edi je počela da podbada mamuzama i tuče svog konja, terajući ga da pođe dalje uzbrdo.

Nikada u životu nije osetila tako strašnu zimu. Izgledalo joj je da se vazduh razredio i da ne može da diše. Suze su joj se ledile na očnim kapcima i zaslepljivale je. Sneg je zasipao i nju i njenog uplašenog konja. Krisi ju je grčevito stezala. Edi je pokušala da digne glavu, ali jedva da ju je malo pomerila. A onda se uplašila.

Nije videla Dena.

Ispred nje nije bilo ničega sem beline nalik na zid koji je podrhtavao, ljuljao se, ali nije dozvoljavao da se kroz njega prođe.

– Dene – kriknula je, ali joj je vetar vratio reči u usta. Osetila je kako se malo Krisino telo grčevito trese od jecaja, izazvanih majčinim strahom. – Čuti, bebice – Edi je spustila glavu da bi mogla da progovori. – Čuti. Samo pokušavam da privučem tatinu pažnju. Ubrzo ćemo naći zaklon.

Ponovo je digla glavu i zagrizla sleđenu usnu ne osećajući bol. Pokušala je da rukom zakloni oči od snega koji joj je udarao u lice, ali joj to nije ništa pomoglo. Činilo joj se nemogućim da je Den nestao. Bio je najviše pet metara ispred nje, pažljivo birajući

put uz strmu padinu. Nije se mogao tako brzo odvojiti od njih.

Ali stvarnost ju je uveravala da se baš to desilo.

Oluja kao da je postavila čvrst zid među njima i onemogućila im bilo kakav dodir ili vezu pogledom ili glasom. A postajala je sve jača a snežni naleti sve češći i sve gušći.

Edi je zajecala ali ju je glas izdao. Nagnula se na jednu stranu da je vetar ne bi oborio i shvatila da je konj verovatno promenio smer. Znala je da životinjski nagon za samoodržanjem u ovakvoj situaciji više vredi nego njen. Morala je da se suoči s činjenicom da su se izgubili. Den ih je verovatno tražio i dovikivao im, ali sem zaglušujućeg urlika vetra one ništa nisu čule, a sem sivobelog zida snega ništa videle. Osećale su samo smrtonosni stisak ledene hladnoće.

Zaključila je da mora pokloniti poverenje konju i pustiti ga da ide kud hoće.

Drhteći od straha isto koliko i od zime, popustila je vođice i prigrllila čvrsto Kriši, pritiskajući njeno malo toplo telo uz sebe i moleći Boga da prežive i nađu Dena kad se oluja stiša.

*

– Ediii...

Glas Dena Bereta odjeknuo je svom snagom, ali i on sam jedva da ga je mogao čuti jer su mu naleti vetra zaglunuli uši i kao čekići udarali ga po telu. Sjahao je i stao pored svog

konja, koji je oborene glave okrenuo sapi oluji.

– Krisiii...

Beret oseti da ga hvata paničan strah. Oko njega nije postojalo ništa sem snežne oluje koja je postajala sve jača. Bio je svestan da Edi neće znati šta da učini. Ona nikada nije doživela snežnu buru u planini, a i on sam je nešto slično doživeo samo nekoliko puta u Montani i Dakoti. Tada je morao da preživi jer mu je za petama bila naoružana potera, a kada je u pitanju život, čovek je u stanju da učini i izdrži mnogo šta.

Ali Edin položaj bio je jako otežan, jer je sa sobom imala Kriši. Nije se moglo očekivati da će dete izdržati surovu snežnu buru. Ta pomisao uzdrmala je Bereta i on je osetio kako sve jača panika prerasta u osećanje nemoći a onda i ledene hladnoće u njemu samom.

– Oh, gospode Bože – zajecao je i u te dve reči sažeo svu molbu za milost. – Ne dopusti da im se nešto desi!

Nije znao šta da radi. Jedina nada mu je bila da će Edin konj ići za mirisom njegovog konja i da će mu doneti njegovu porodicu. Ali odmah se setio kako će i konjske nozdrve biti otupljene od hladnoće i da životinja neće moći da oseti miris.

U očajanju je izvukao revolver i nekoliko puta opalio, ali je zvuk jedva odjeknuo. Ipak je ispraznio revolver do kraja, proklinjući sebe što svojoj ženi nije dao pušku. Napunio je ponovo revolver obamrlim prstima i pritom ispustio u sneg nekoliko metaka. Ponovo je počeo da ih doziva, a onda oslušnuo, ali uzalud. Svet oko njega

bio je ispunjen hukom oluje koja je zaglušivala svaki drugi šum.

Poražen groznom stvarnošću, Beret je počeo tamarati padinom bez određenog cilja, vičući, pucajući iz revolveira i vukući konja za sobom. Trajalo je to skoro jedan sat, a onda je konačno uvukao konja iza jedne stene, gde se nagomilao smet u visini vrata životinje. Bio je skoro smrznut, uplašen i ojađen.

Privukao je noge i stavio ruke na kolena. Zatim je spustio glavu na ruke i zajecao. Tokom svih ovih godina smrt ga nikada nije dotakla, nikada u njemu nije izazvala nikakva osećanja bilo prema njegovim žrtvama, bilo u njegovoj savesti.

Ali sada, kada je postojala mogućnost da umru oni koje je on voleo... sada je mislio da će poludeti od očajanja.

*

Holidej je uspeo da nađe zaklon za noć. Prethodno je više puta pogledao uz padinu prema vrhovima i opazio da su begunci nestali iza zaveses sivila i beline, što je za njega značilo da tamo gore besni strašna snežna oluja. Ne bi ništa dobio ako bi pokušao da se popne još više. Snežna oluja će sigurno zaustaviti Bereta i njegovu porodicu.

Ušavši u pećinu, zapalio je vatru i zagrejavao jednu konzervu pasulja sa slaninom. Prezalogajio je i par komada sasušenog hleba i pošto je pripremio kafu i podjario vatru za noć, umo-

tao se u ćebad i, popivši toplu kafu, legao da spava.

Probudio se rano. U pećini je vlada- lo hladno sivilo, a ni izvan pećine nije mu izgledalo ništa lepše. Po tome je zaključio da je napolju magla, što je značilo da je vetar prestao. Ali i temperatura je bila niža. Ostaci kafe u lončiću pretvorili su se u led. No Dok je ubrzo potpalio vatru, podgrejavao ostatak kafe, na brzinu pripremio i pojeo doručak, a onda osedlao konja i napustio pećinu.

Napolju je magla počela da se diže, jer je ponovo dunuo slab ali hladan vetar. Kroz sivilo magle nejasno se naziralo blede sunce, ali iako je naprezao oči Dok ipak nije mogao da vidi planinske vrhove. Zadignuvši krzneni okovratnik oko vrata i lica, zapadnjak potera konja uz padinu.

*

S mesta gde se Beret zaklonio od snežne oluje nije se videlo ništa sem beskrajne beline. Probudio se u rano jutro, ali je bio suviše ukočen da bi se pomerio i suviše omamljen da bi doz- vao Edi i Krisi.

Ukrućenih udova, ustao je i osvrnuo se oko sebe. Izgled planine bio je potpuno izmenjen. Žbunje i stenje bilo je pokriveno debelim slojem blistavog snega.

Magla se bila proredila i kosi zranci ranog sunca srebrili su vrh i zaslepljivali ga. Pročistio je grlo i primevši utrnule smrznute ruke licu napravio trubu oko usta. Pokušao je da dozove Edi, ali je s njegovih usana sišao sa-

mo promukli šapat. Progutaio je pljuvačku i pokušao ponovo. Ovaj put je uspeo. Dozivao je i dozivao a svaki sledeći pokušaj bio je jasniji i glasniji.

No mada je čekao i osluškivao, odgovora nije bilo. Beret je stegao vilice, a usne su mu bile ispucale i bez kapi krvi. Pojahao je svog promrzlog konja i poterao ga niz padinu.

Odjednom je konj njisnuo i posrnuo jer mu je noga propala u sneg. Beret je pokušao da ga izvuče, ali je i sam kliznuo iz sedla i skotrljao se u sneg, dok je konj očajnički počeo da se koprca i konačno se iščupao iz rupe u koju je propao.

Beret se odupro rukama o sneg da bi i sam ustao, ali su mu ruke propale do nadlaktica. Kada je hteo da ih povuče nazad, prsti su mu napipali nešto kosmato. Povukao je ruku, misleći da je možda naišao na neku zavejanu životinju. Ali to što je napipao nije se micalo. Ponovo je zavukao ruku dublje i napipao krzno. Nastavio je grozničavim pokretima da pipa pod snegom sve dok mu prsti nisu dotakli nešto što je moglo biti telo.

Puštajući jecajuće glasove počeo je očajnički da kopa rukama. Deset minuta kasnije, lica pokrivenog ledom koji se stvarao od znoja, ugledao je mrtvo lice svoje žene Edi. Kopao je zatim još malo i video da ona u rukama drži čvrsto obgrljeno svoje smrznuto dete.

Digao je glavu i životinjski urliknuo.

*

Holidej je čuo taj urlik, ali nije mogao da odredi od čega potiče. Ipak je izvukao pušku iz futrole i poterao konja uz padinu. Kada je izišao iz šume magla se bila digla i Dok je na rastojanju od dvadesetak metara ugledao konja bez jahača. Iza konja ugledao je Bereta koji je izgledao kao da nešto vadi iz rupe i spušta na sneg pored sebe. Holidej steže vilice kada je video da je to ljudsko telo, uvijeno u medveđe krzno. Beret je jedno manje telo odvojio od većeg i čvrsto ga prigrlio.

Zapadnjak oseti u sebi neku prazninu. Znao je šta se desilo. Žalio je ženu i dete, ali je bio čudno ravnodušan prema Beretu. Prineo je pušku ramenu i opalio i tane se zarilo u sneg pola metra od Bereta. Ovaj se okrenuo i instinktivno se mašio revolvera, ali je zastao kad je ugledao Holideja s puškom koja se još dimila.

– Ti si Holidej? – doviknuo je.

– Jesam. A ti si Den Beret?

Ovaj je klimnuo glavom i Dok ubaci novi metak u cev.

– To sam hteo da znam. Hoćeš li se predati i izaći pred sud ili... hoćeš metak?

– Čudno je to – izusti Beret. – Ja sam usmrtio tvoju devojkicu, a ti si sada ubio moju. Ne kažem da smo izravnali račune. Učinio sam sve za nju i Krisi, a sad to sve više nema nikakvog smisla... Ubio si mi ženu i kćer iz osвете...

– Ti si hulja, Berete, ubica koji ne zaslužuje da hoda zemljom. Nisi zaslužio ni da imaš porodicu. Žalosno je

što su oni nevini stradali, ali ti ćeš dobiti ono što si zaslužio. – Podigao je cev puške za milimetar. – Hoćeš li odbaciti oružje ili ćeš potegnuti?

Beret se kolebao i prazno gledao zapadnjaka. A onda je odjednom pri-
gušeno kriknuo:

– Ti si ih ubio, huljo!

Zgrabio je revolver obamrlim pr-
stima.

Holidej je prineo pušku ramenu i opalio, ponovo ubacio metak i ponovo opalio. Snažno telo Dena Bereta se grčevito zatreslo i kao klada palo na stranu. Beret je pokušao da ustane dok mu je krv bojila sneg oko njega. Pokušao je da podigne revolver i

nanišani, ali pre nego što je uspeo da opali stigao ga je i treći zapadnjakov metak i ubica se srušio pored tela svoje žene i deteta.

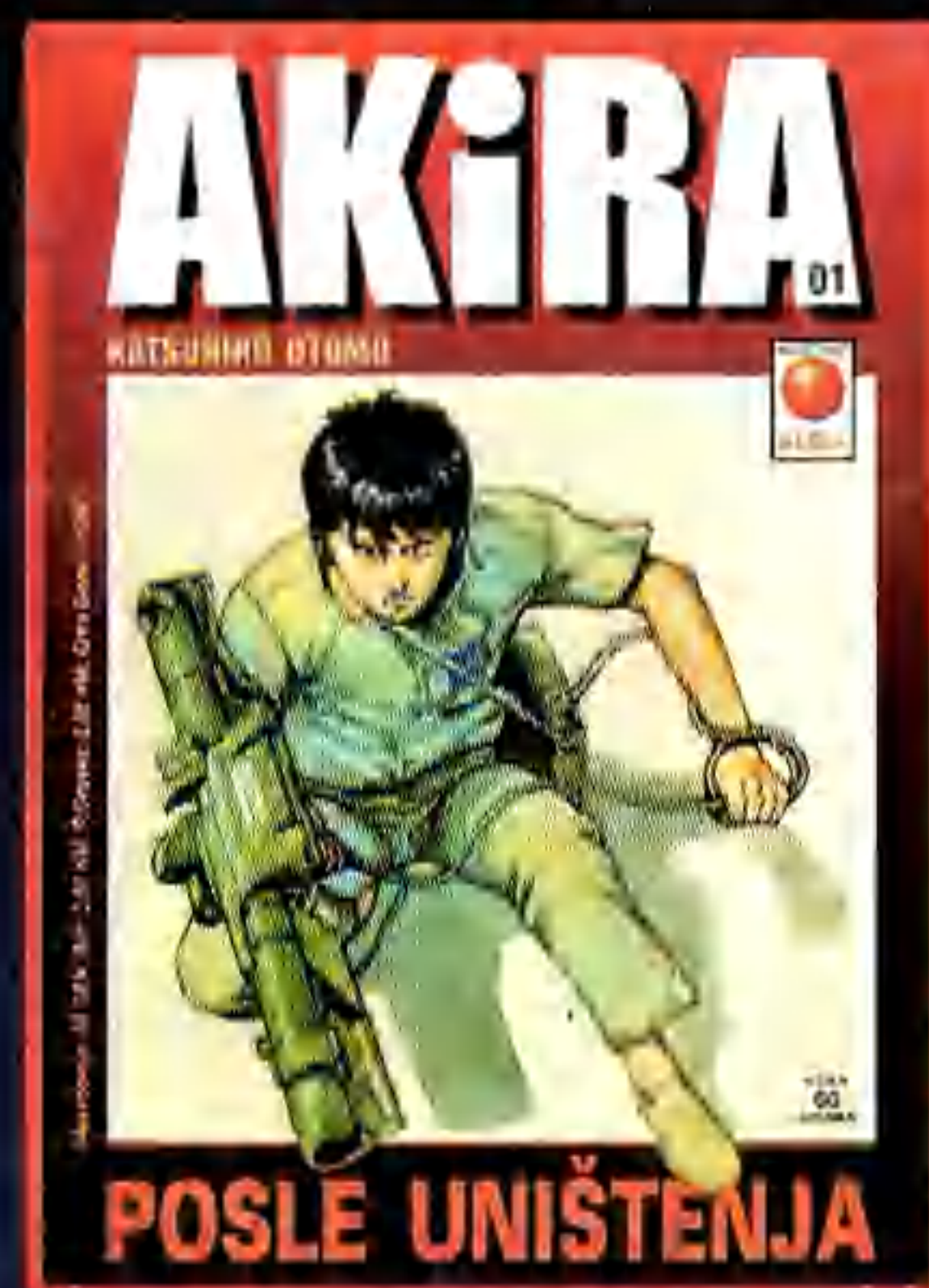
Holidej je ostao da sedi u sedlu, ne skidajući pogled s tri mrtva tela. Zatim je digao pogled prema planinskom vrhu. Još jedna snežna bura približavala se s ledenih vrhova. Pre mraka sva tri tela biće sahranjena pod debelom naslagom smrznutog snega.

Vratio je pušku u futrolu, pažljivo okrenuo konja i lagano ga poterao prema dolini u koju zima još nije bila stigla.

KRAJ

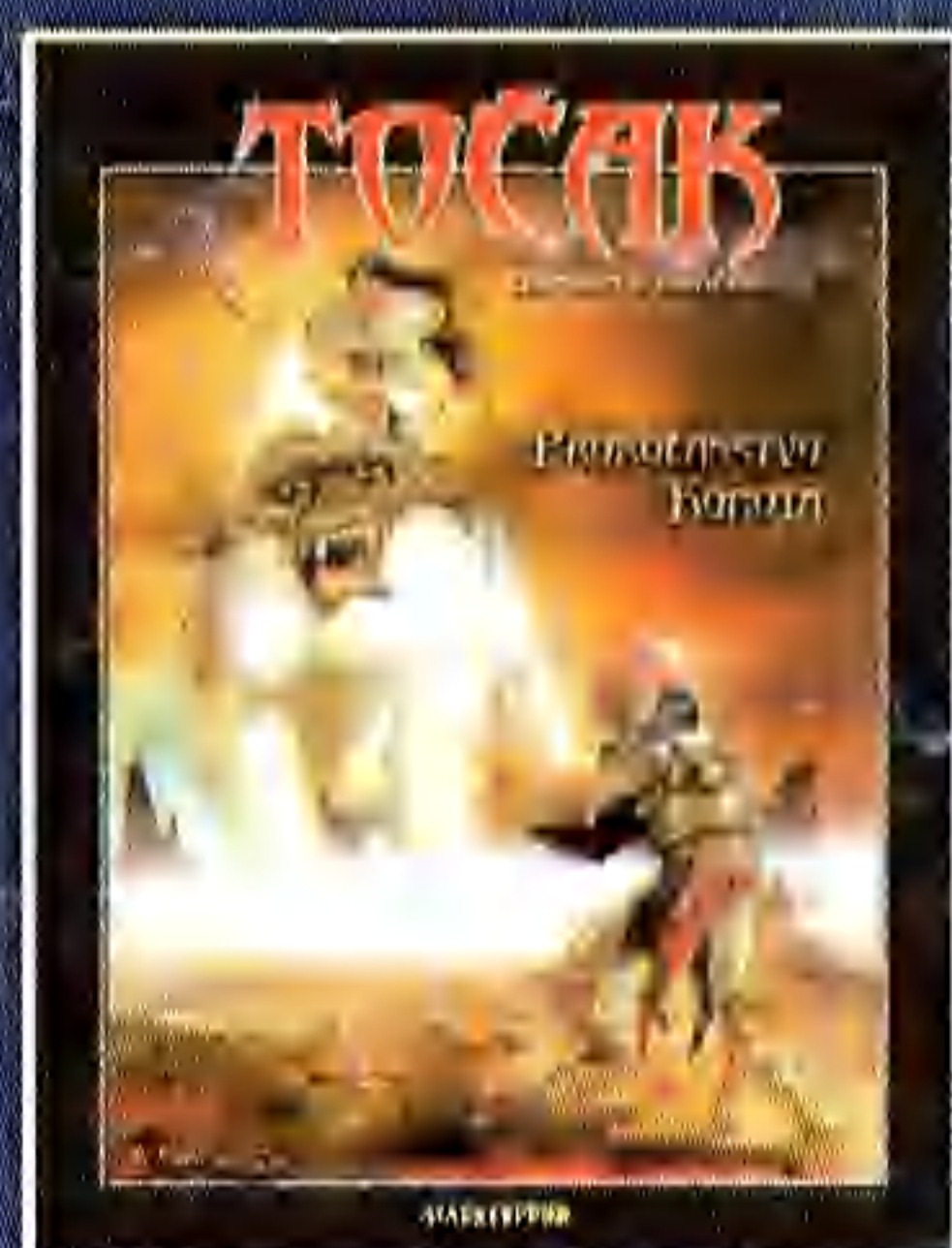
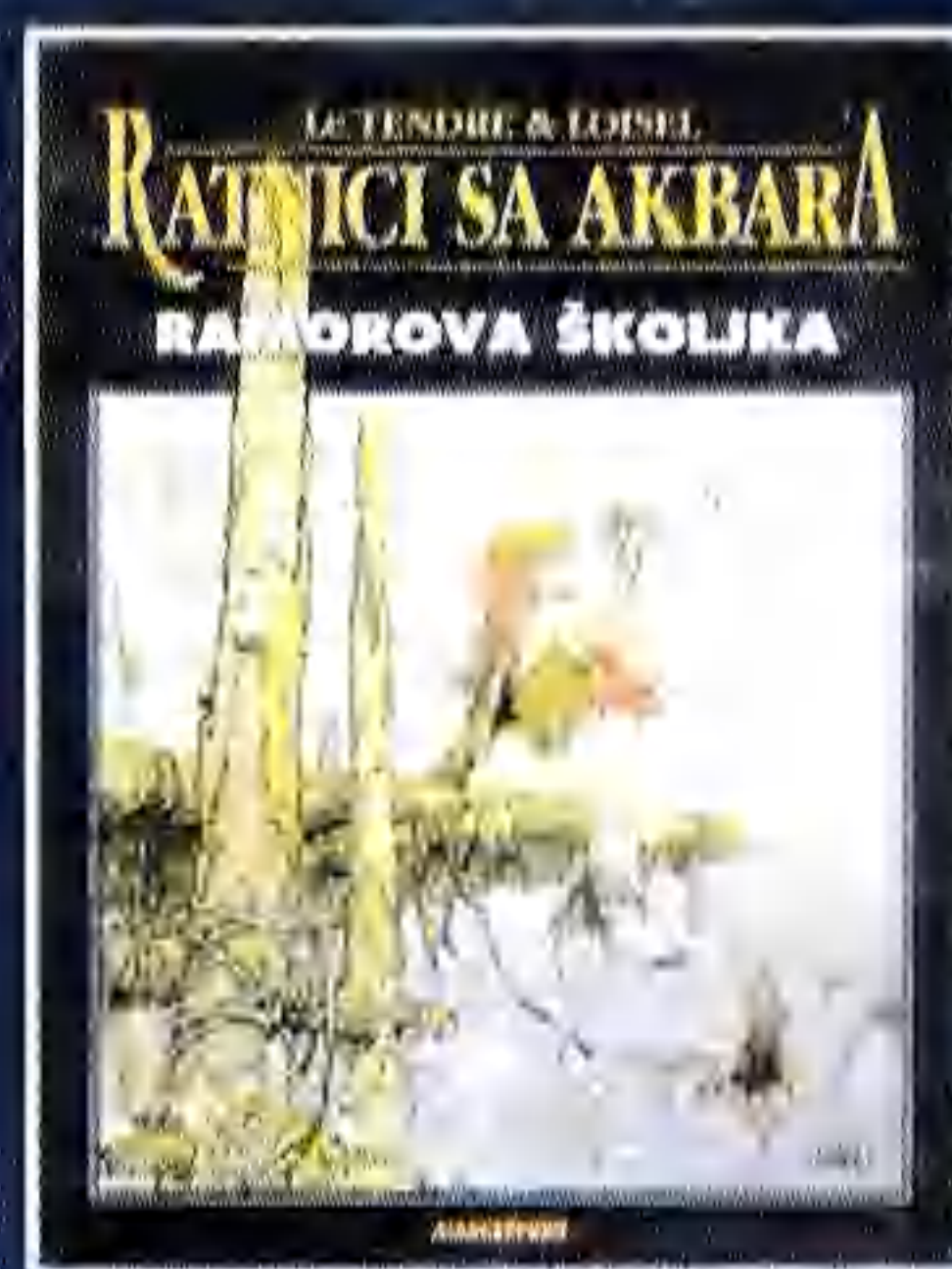
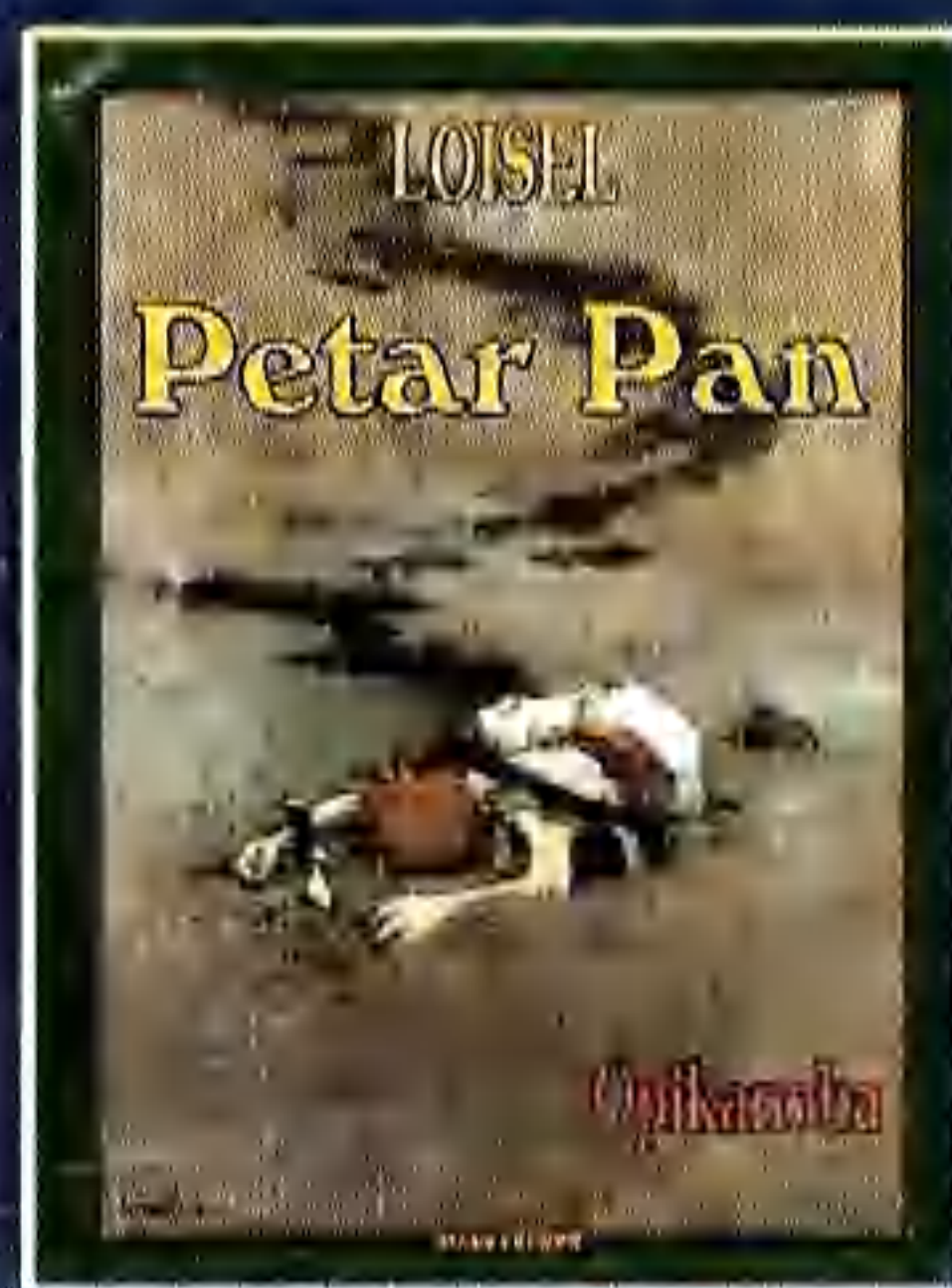
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00345

